ክፍል ፪ ለልጅ ምክር

ለአባት መታሰቢያ

መቅድም

የተወደድህ ልጄ ወዳጄ ፈቃደ ሥላሴ ሆይ፤ እግዚአብሔር ብዙ ተባዙ ብሎ በተናገረው ቃል ኪዳን አባቴ እኔን ከወለዱኝ በኋላ እንዳይርበኝ አብልተው፤ እንዳይጠማኝ አጠጥተው፤ እንዳይበርደኝ አልብሰው፤ ሌላውንም በሕፃንነቴ ወራት የሚያስፈልገኝን ሁሉ ሰጥተው ይልቁንም ካደግሁ በኋላ ሰውነቴን የምረዳበት፤ ንብረት የምይዝበት፤ የንባብና የጽሕፈት ትምህርት እያስተማሩ ስለ አሳደጉኝ እኔም በእርጅናቸው ወራት በሚቻለኝ ነገር ሁሉ እየረዳሁና እየጦርሁ ብድራቸውን መመለስ ይገባኝ ነበረ።

ነገር ግን እኔ ከሕፃንነት ወደ ጎልማሳነት ሳልደርስ እርሳቸው ከዚህ ዓለም በሞት ተለይተው ስለ ሔዱ ብድራቸውን ሳልመልስ ቀረሁ።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ አባቴ እስካሁን በሕይወተ ሥጋ ቆይተው እኔ ልጃቸው ሚስት ሳገባ፤ ንብረት ስይዝ፤ ልጅችም ስወልድ አይተውኝ ቢሆን ያ በዕድሜ ያረጀው ሰውነታቸው በደስታ ይታደስ ነበረ።

እኔም ጧት ስወጣ ማታ ስገባ በረከታቸውን እየተቀበልሁ ልቤ እንደ መልካም አምባ ይታመንባቸው ነበረ።

ነገር ግን የእግዚአብሔር አሳብና የሰው አሳብ እንደ ሰማይና እንደ ምድር የተራራቀ ነውና እርሱ የተቀደሰውን አሳቡን አድርጎ በኋለኛው ቀን እስክንገናኝ ድረስ በዚህ ዓለም ተለያይተን ቀረን።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ አባቴ በሕይወተ ሥጋ ሳሉ ስለ እኔ በደከሙት ድካም ሁሉ እኔ አሁን በሰማይ ወሮታቸውን ለመመለስ የማይቻለኝ ነገር ሆነ።

ስለዚህ ቀድሞ በእርሳቸው ብርታትና ድካም ተምሬ ባገኘሁት እውቀት ላንተ ለልጄ የጻፍሁልህን ይህን መጽሐፍ በዚህ ዓለም ለስማቸው መታሰቢያ እንዲሆንልኝ ብዬ ጽፌዋለሁ።

ስለ አንተም ይህን መጽሐፍ መጻፌ እግዚአብሔር ያሰበልህ ዘመን ባጭሩም እንደ ሆን በረጅሙም እንደ ሆን አውቄው አይደለም።

ነገር ግን እኔ ያሰብኩልህን ላድርግልህና እግዚአብሔር ደግሞ ያሰበውን ያድርግልህ ብዬ ነው።

ይህም አሳቤ ስለ ወንድሞችህና ስለ እኅቶችህም ሁሉ ነው እንጂ ስለ አንተ ብቻ አይደለም።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ ሰው ሁሉ በዚህ ዓለም የሚኖርበት ዘመኑ እጅግ አጭር ነው። ከዚያውም የሚበዛው በመከራና በኀዘን ይፈጸማል።

ይህንንም መከራና ኀዘን አንዳንድ ሰዎች በገዛ እጃቸው ፈልገው ያመጡታል። አንዳንድ ሰዎች ግን ሳያስቡት በድንገት ይመጣባቸዋል። መከራና[1] ኀዘን በገዛ እጃቸው ፈልገው የሚያመጡ እንዴት ያሉ ሰዎች ናቸው ትለኝ እንደ ሆነ ስማኝ ልንገርህ።

አንዳንድ ሰዎች የሰው ገንዘብ ሲሠርቁ ሔደው እዚያው ይሞታሉ ወይም ተይዘው ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች የሰው ሚስት ለመቀማት ሔደው እዚያው ላይ ይሞታሉ ወይም ይቆሰላሉ።

አንዳንድ ሰዎች ሰውን ለማጥፋት የሐሰት ነገር ይዘው ይነሡና ባወጡት ዳኛ በቁጠሩት ምስክር ተረተው ይቀጣሉ። አንዳንድ ሰዎች የሰው ማኅተም አስመስለው ቀርጸው አትመው በውስጡም የሐሰት ቃል ጽፈው ይገኙና ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች አይታወቅብንም አይሰማብንም ብለው ንጉሥ ለመግደል መንግሥት ለማጥፋት ሲመክሩ ይገኙና ብርቱ ቅጣት ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች ለኩራትና ለትዕቢት ብለው አንበሳና ዝሆን ለመግደል በረሃ ይወርዱና በበረሃ በሽታ ይሞታሉ ወይም ያው ለመግደል የፈለጉት አውሬ ይገድላቸዋል።

እነዚህን የመሰሉ በገዛ እጃቸው መከራንና ኀዘንን በራሳቸው የሚያመጡ ብዙ ሰዎች አሉ።

ደግሞ ሳያስቡት በድንገት መከራና ኃዘን የሚመጣባቸው እንዴት ያሉ ሰዎች ናቸው ትለኝ እንደ ሆነ ስማኝ ልንገርህ።

አንዳንድ ሰዎች መሬታቸውን ሲያርሱ ሲዘሩ ክርመው አዝመራቸውን በረዶ የሚመታባቸው፤ አንበጣ የሚበላባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች ሲነግዱ ክርመው ወደ ሀገራቸው ሲመለሱ በበረሃ ወምበዴ የሚነሣባቸው፤ በባሕር መርከብ የሚሰበርባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች በንግድም በእርሻም ቢሆን ወይም በማናቸውም ሥራ ቢሆን የሰበሰቡትን ገንዘብ እሳት የሚያቃጥልባቸው፤ ሌባ የሚሰርቅባቸው፤ ዘራፊ የሚዘርፍባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች ባልሠሩት ሥራ ይከሰሱና ቆሞ የሚሚገት ጠበቃ ተቀምጦ የሚፈርድ ዳኛ ያጡና የሚታሰሩ ወይም ገንዘብ የሚከፍሉ ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች የወለዱት የማያድግ፤ የዘሩት የማይበቅል፤ ያረቡት የማይባረክ የሆነባቸው ናቸው። እነዚህን የመሰሉ ሳያስቡ በድንገት መከራና ኀዘን የሚመጣባቸው ብዙ ሰዎች አሉ።

ላንተ ግን ይህን መጽሐፍ የጻፍሁልህ በፊት እንደ ተናገርኋቸው ሰዎች በገዛ እጅህ መከራንና ኀዘንን ፈልገህ እንዳታመጣ፤ ደግሞ ጥቅም ለማታገኝበትና ለማታገኘው ነገር ሰውነትህን እንዳታደክም ብዬ ነው። ሳያስቡት በድንገት ከሚመጣው መከራና ኀዘን ግን እግዚአብሔር ይጠብቅህ እንጂ ሌላ የምጽፍልህና የምመክርህ ነገር የለኝም።

ደግሞ በገዛ እጃቸው መከራንና ኀዘንን ፈልገው የሚያመጡ ሁለት ወገን ሰዎች አሉ።

አንደኛው ወገን ሃይማኖታችሁን ካዱ፤ ለጣዖት ስገዱ፤ የሚል ጠላት የመጣባቸው እንደ ሆነ ስለ ሰማያዊ መንግሥት ብለው በትዕግሥት ሆነው አንገታቸውን ለሰለት፤ ጀርባቸውን ለግርፋት የሚሰጡ ሰዎች ናቸው።

ሁለተኛው ወገን ሀገራችሁን ልቀቁ የሚል ጠላት የመጣ እንደ ሆነ ሀገራችንን ለባዕድ አሳልፈን አንሰጥም ብለው ሰይፋቸውን መዘው፤ ጋሻቸውን መክተው፤ ጠመንጃቸውን አንግተው በሰልፍ መካከል ገብተው የሚዋጉ ሰዎች ናቸው። የነዚህ የሁለቱ ወገኖች መንገድ ፍሬ ያለበትና የሚያስመሰግን ነው።

ነገር ግን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን ይህንኑ አጭሩን ዘመናቸውን ያለ መከራና ያለ ኀዘን በደስታ የሚጨርሱ አንዳንድ የታደሉ ሰዎች አሉና እግዚአብሔር ቁጥርህን ከነዚያ ጋራ ያድርግልህ።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ ይህን አሁን ወደ ፊት የምጽፍልህን መጽሐፍ ልብ ወለድ የጻፍሁልህ መስሎህ እንዳትነቅፈው እለምንሃለሁ፤ ነገር ግን ከመጻሕፍት ያነበብሁትንና ከሽማግሎችም፣ ከዐዋቆችም ሰዎች በየጊዜው የሰማሁትን ነገር ሁሉ ጽፌልሃለሁና አክብረህ ተቀበለው። በልብህም አስበው። ለወንድሞችህና ለእኅቶችህም ይህንኑ ነገር ንገራቸው።

ምናልባት እግዚአብሔር ፈቃዱ ሆኖ መጻሕፍትን ለማንበብና ከሽማግሎች ነገርን ለመጠየቅ ያበቃህ እንደ ሆነ የጻፍሁልህን ነገር ሁሉ ልብ ወለድ አለመሆኑን ታገኘውና ያን ጊዜ ታመሰግነኛለህ።

ደግሞም ከዚሁ ከምጽፍልህ ነገር አንዳንዱ ባንተ በራስህ ላይ ወይም በወዳጆችህ ላይ ሳይደርስ አይቀርምና ያን ጊዜ ለካ አባቴ የነገረኝ ነገር እውነት ኑርዋል ብለህ እኔን ሳታስበኝ አትቀርም። ነገር ግን ይህ ሳይሆንብህ አስቀድመህ የኔን ምክር ብትቀበል ይሻልሃልና ልዑል እግዚአብሔር አስተዋይ ልብና ሰሚ ጆሮ ይስጥህ።

አሜን።

በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ አንድ አምላክ አሜን።

መጀመሪያ ክፍል

ልጄ ሆይ ፈቃደ ሥላሴ፤ አሳብ አታብዛ፤ ወደ ፊትም ምን ነገር ይመጣ ይሆን ብለህ አትጨነቅ፤ ምንም አሳብና ጭንቀት ብታበዛ የሚሆን ነገር ሳይሆን አይቀርም።

ወደ ፊትም እሾማለሁ፤ እሸለማለሁ፤ ብለህ በአሳብህ ደስ አይበልህ። ለሰውም አትናገር፤ ምናልባት ከተናገርህ በኋላ ሳታገኘው የቀረህ እንደ ሆነ ታላቅ ኀፍረት ይሆንብሃልና።

ወደ ፊት የሚያናድድ ሥራ አትሥራ። በገዛ እጅህም በሠራኸውና ባለፈው ሥራ አትናደድ።

ልጄ ሆይ፤ ጌታ ለመሆን ትፈልግ እንደ ሆነ ጌትነት ማለት ያለ አሳብና ያለ ጭንቀት መኖር ነው።

አሳብህም ሁሉ ከሞትህ በኋላ ወዲያኛው ዓለም ስለሚሆነው ስለ ነፍስህ ነገር ይሁን እንጂ በዚህ ዓለም በሥጋህ ስለሚሆነው ነገር እጅግ አትጨነቅ።

በዚህ ዓለም ኑሮህ ሁሉ እንደ እንስሳ ወይም እንደ ዛፍ ነው እንጂ ከእነዚህ የበለጠ ኑሮ የለህም። እንደ ምን ትለኝ እንደ ሆነ፤ እነሆ እንስሳ ተወልዶ ሣር እየበላ ውኃ እየጠጣ ያድጋል። ኋላም ያረጅና ይሞታል። ወይም ገና ሳያረጅ ሰው ይገድለዋል። ዛፍም ከመሬት ይበቅላል፤ ያድጋል፤ ኋላም ያፈራል። ከብዙ ዘመን በኋላ ግን ያረጅና በገዛ እጁ ነግሎ ይወድቃል ወይም ገና ሳያረጅ ለቤት ሥራ ወይም ለማገዶ አንድ ሰው ይቆርጠዋል።

ሰውም እንደዚሁ ከአባት ከእናቱ ተወልዶ ያድጋል፤ ልጆችም ይወልዳል። ካደገ በኋላ ግን ያረጅና ይሞታል ወይም ገና ሳያረጅ ባንድ በሽታ ወይም በጠላቱ እጅ ይሞታል።

ደግሞ ከእንስሳና ከዛፍ ወገን ለክብር የሚሆን ለኀሣርም የሚሆን አለ። ከእንስሳ ወገን ለክብር የሚሆነው በነገሥታትና በመኳንንት ቤት

ገብቶ በወርቅና በብር ዕቃ እየተጫነ፤ ግምጃ እየለበሰ፤ ጨው እየላሰ፤ ደንገሎ እየዋጠ ይኖራል። ለንግር የሚሆነው ግን በነጋዴ እጅ ገብቶ ጀርባው እስቲመለጥ እየተጫነ፤ በደጅ እየቆመ፤ መሬት ሲግጥ እያደረ፤ ገለባ እየቃመ ይኖራል።

ከዛፍም ወገን ለክብር የሚሆነው የቤተ መንግሥት ሠረገላና ዐምድ ሁኖ ቀለም እየተቀባ፤ በግምጃ እየተሸፈነ ይኖራል።

ለንግር የሚሆነው ግን ላጥር ወይም ለማገዶ ተቆርጦ በእሳት እየተቃጠለ ዐመድና ከሠል እየሆነ ይቀራል።

ከሰውም ወገን እንዲሁ ለክብር የሚሆን ለንግርም የሚሆን አለ። ለክብር የሚሆን ነግደ አትረፍሁ፤ አርሼ አመረትሁ፤ ዘምቼ ማረክሁ ሳይል ሥራ ሳይሠራ ሳይደክም እንዲያውም በድንገት ጌታ ሆኖ በተድላና በደስታ ይኖራል። ለንግር የሚሆነው ሰው ግን ቢነግድ ትርፍ ያጣል፤ ቢያርስ አንበጣ ይበላበታል፤ በረዶ ይመታበታል፤ ከብት ቢያረባ ይሞትበታል፤ ቢዘምት ይቆስላል፤ በመጨረሻውም ሁሉም ከመሬት የተገኙ ናቸውና ሁሉም ወደ መሬት ይመለሳሉ። ስለዚህ በዚህ ዓለም በሚሆነው ነገር ሁሉ አትመካ።

ልጄ ሆይ፤ የሆነውን ነገር ተናገር እንጂ ገና የሚሆነውን ነገር አትናገር። ሌሎችም ሰዎች ገና የሚሆነውን ነገር ቢነግሩህ አትመናቸው። ክፉ የሚሠራ እንዲጐዳ ደግ የሚሠራ ግን እንዲጠቀም የታወቀ ነውና፤ ደግ ሥራ እየሠራህ ብቻ ወደ ፊት የሚሆነውን ነገር ጠብቅ። ነገር ሁሉ ጊዜው ሲደርስ በግድ ይፈጸማል እንጂ ጊዜው ሳይደርስ አይፈጸምምና ለማናቸውም ነገር ቢሆን አትቸኩል።

ልጄ ሆይ፤ ወደ ፊት እንደዚህ ያለ መከራ ያገኘኛል ብለህ አትጨነቅ፤ ነገር ሁሉ የሚሆነው በእግዚአብሔር ፈቃድ ነውና እርሱ በፈቃዱ ያመጣው አይቀርልህም፤ ያለ እርሱ ፈቃድ የሚመጣው አያገኝህም፤ እነሆ ይህንንም በምሳሌ አስረዳሃለሁ። ከገደል አፋፍ በሚወጣ ምንጭ ላይ አፈር ወይም ጉድፍ ቢጨምሩበት ምንጩ በውስጥ እየገፋ ውኃው እየጠራ ይወርዳል እንጂ አይደፈርስም። እንደዚሁ ሁሉ የውስጥህን የሚያውቅ እግዚአብሔር ካልፈረደብህ ንብረትህ እየሰፋ፤

ጠላትህ እየጠፋ ይሔዳል እንጂ፤ ምንም ክፉ ነገር አይመጣብህምና አትጨነቅ።

ደግሞ በኩሬ ውኃ ወይም በጉድጓድ ውኃ ውስጥ አፈር ወይም ጉድፍ ቢጨምሩበት የውኃው ሽታ እየተለወጠ ውኃው እየደረቀ ይሔዳል እንጂ ውኃው ጥሩ አይሆንም።

እንደዚሁ ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ የመጣውን መከራ በጉልበቴ ወይም በእውቀቴ አስቀረዋለሁ ብሎ መጣጣር በመከራ ላይ መከራ ለመጨመር ነው እንጂ፤ ሌላ ትርፍ ነገር አይገኝበትም።

ሁለተኛ ክፍል

ልጄ ሆይ፤ ይህ ዓለም ቀድሞ ከወዴት መጣ ኋላስ ወዴት ይሔድ ይሆን ብለህ ለመመርመር አትጨነቅ። እንኳን የዓለምን ነገር የራስህንም ነገር መርምረህ ለማወቅ አትችልም። አሳብህም ሁሉ ለዛሬ ብቻ ይሁን እንጂ ላለፈው ቀን ለትናቱ፤ ወይም ለሚመጣው ቀን ለነገ አታስብ።

ልጄ ሆይ፤ ወዳጅ ማለት ሰው አይምሰልህ። ነገር ግን ወዳጅ ማለት ጊዜ ነውና በጊዜህ ሁሉ ይወድሃል፤ አለጊዜህ ግን ወዳጅህ እንኳ ይጠላሃል። ጊዜ ማለትም ቀንና ሌሊት አይምሰልህ። ነገር ግን ጊዜ ማለት የእግዚአብሔር አሳብ የሚፈጸምበት ነው። ስለዚህ በሆነውም በሚሆነውም ነገር ሁሉ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁን እያልህ ተቀመጥ።

ልጄ ሆይ፤ ብዙ ተድላና ደስታ ለማድረግ አትጨነቅ፤ ይህንን ለማድረግ የፈለግህ እንደ ሆነ ግን ለሰው መራራትና ደግነትን አታገኛቸውም። ስለዚህ ተድላና ደስታህ በልክ ይሁን፤ ዕድሜህንም ያለ ኀዘንና ያለ መከራ በደስታ ብቻ ለመጨረስ አይሆንልህም። ነገር ግን ኀዘንና ደስታ ከባሕርይህ ጋራ ባንድነት ተዋሕደው የሚኖሩ ናቸውና በዕድሜህ ሙሉ ሁለቱንም በየተራ ታገኛቸዋለህ፤ ካልሞትህም በቀር ከኀዘንና ኃጢአት ከመሥራት አትድንም።

ልጄ ሆይ፤ መቅሠፍት ይመጣብኛል ብለህ አትጨነቅ። ትልቅ መቅሠፍት ማለት አሳብ ማብዛት ነው።

ልጄ ሆይ፤ የሰውን ነገር ችሎ ለማይኖርና አሳብ ለሚያበዛ ከኀጢአቱም ለማይመለስ ሰው ቶሎ መሞት ይሻለዋል።

ልጄ ሆይ፤ ደጉን ሰው ለማጥፋት አታስብ፤ ደጉን ሰው ለማጥፋት ብታስብ ግን ራስህን ጨምረህ ታጠፋለህ። ለሌላ ሰውም የከፋትን መንገድ አታስተምር። ፈጣሪህም እግዚአብሔር እንደ ሆነ እመን። ነገር ግን የርሱን መጀመሪያና መጨረሻ መርምሬ አገኘዋለሁ ብለህ አትጨነቅ።

ልጄ ሆይ፤ ሰው ባጭሩም ቢሆን በረጅሙም ቢሆን፤ በዚያው በዘመኑ ለራሱ ደስ ብሎት ካልኖረ፤ ከእርሱ በኋላ ለሚነሡት ለልጆቹ ወይም ለዘመዶቹ ገንዘብ ቢሰበስብ ምንም ትርፍ የለውም።

ሰው ሁሉ እርሱ ከሞተ በኋላ በሰማይ በሚያገኘው ነገር ደስ ይለዋል እንጂ ደክሞ ሰብስቦ በዚህ ዓለም በተወው ገንዘብ ደስታ የለውም።

ልጄ ሆይ፤ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ ወደ እግዚአብሔር መለመን ደግነት ወይም ክርስቲያንነት አይምሰልህ። ነገር ግን ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ መለመን በሕፃንነቴ ወራት እንደ ልቤ ኃጢአትን ሁሉ ስሠራ ኖሬ ለሽመግልና ኃጢአትን ለመሥራት ጉልበቴ ሲደክም ያንጊዜ ንስሐ እገባለሁ ማለት ነው።

ትርጓሜውንም ገልጬ ብነግርህ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ መለመን የዚህን ዓለም ተድላና ደስታ፤ ፍትወትንም ሁሉ ሳልጠግበው አትግደለኝ ማለት ነው።

ልጄ ሆይ፤ አንተ ግን ከሚስትህና ከልጆችህ፤ ከዘመዶችህና ከወዳጆችህ ጋራ በዚህ ዓለም ደስ ብሎህ እንድትኖር ዕድሜ ስጠኝ ብለህ ለምን እንጂ፤ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብለህ አትለምን። ሲሽመግሉና ሲደክሙም ኃጢአት መሥራትን መተው የሚያጸድቅ አይምሰልህ።

ሰውም ተወልዶ እስኪሞት ድረስ ምንም ቢሆን ኃጢአት ንጹሕ ሆኖ አይገኝምና በየጊዜው ንስሐ ግባ እንጂ፤ ለንስሐ የሽምግልና ጊዜ ብቻ አትጠብቅ።

ልጄ ሆይ፤ ለባሕርይህ የሚያስፈልግህን ሁሉ አድርግ፤ ለሌላውም ሰው ለባሕርዩ የሚያስፈልገውን አትከልክል። ለሰው ባሕርይ ከሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ዋናቹ ሦስት ናቸው። መጀመሪያው ምግብና መጠጥ ነው፤ ሁለተኛው ልብስ ነው፤ ሦስተኛ ሚስት ናት። ሰው እነዚህን ሦስቱን ካላገኘ ኑሮው ሁሉ ጐደሎ ይሆናል።

ደግሞ ሰው ምንም ክፉ አድራጊ ቢሆን ምግብና መጠጥ ከልክሎ መቅጣት አይገባም።

ልጄ ሆይ፤ ጠላትህ ሲሞት ወይም ሌላ መከራና ጭንቀት ሲያገኘው ደስ አይበልህ። እርሱ ሞቶ አንተ በዚህ ዓለም አትቀርምና አንተ ደግሞ በሠራኸው ሥራ እንደ እርሱ መከራና ጭንቀት ሳያገኝህ አይቀርም፤ በመከራና በሞትም የሰው ሁሉ ድርሻው ትክክል እንደ ሆነ እወቅ።

ልጄ ሆይ፤ ነውርህን ለብቻህ የሚነግርህ ሰውን አትጥላው፤ አንተም በወዳጅህ ላይ ነውር የሚሆን ነገር ያየህበት እንደ ሆነ ለብቻው አድርገህ ንገረው። ለሌላ ሰው ግን አትንገርበት።

ልጄ ሆይ፤ በየጊዜው በሰውነትህ ውስጥ የሚነሣውን አሳብ ደግና ክፉ መሆኑን ሳትመረምር ያሰብኸውን ሁሉ ለመፈጸም አትቸኩል። በዚህም ዓለም እግዚአብሔር የሚሰጠን በረከት ሁሉ እጅግ መልካም ነው። ነገር ግን ከስጦታው ሁሉ ሚስትና ልጆች መስጠቱ እንዲበልጥ እወቅ።

ልጄ ሆይ፤ አንተ ራስህ የምትጠቀምበት ወይም ወዳጅህ የሚጠቀምበት ነገር ካልሆነ በቀር ሰው እንዲያመሰግነኝ ብለህ ሰውነትህን አታድክም። ሰውም በከንቱ ቢያመሰግንህ ደስ አይበልህ። አመስጋኙም ተመስጋኙም ሁለቱም ይሞታሉና ደስ አይበልህ።

ልጄ ሆይ፤ በነገርህ ሁሉ የታመንህ ሁን። ባነጋገርህም ደማም ሁን። ሰውን የሚያስፈራና ሰውን የሚያሳዝን ነገር ለመናገር አትድፈር። በልዝብ ምላስ ሰውን አታታል። ሰውንም ከሚያሙ ሰዎች ጋር አትደባለቅ።

ልጄ ሆይ፤ ንብረትህ በልክ ይሁን፡፡ ቤተ ሰዎችም አታብዛ የቀንድ ከብትና የጋማ ከብትም በብዙ አታርባ፡፡ ላንተ የማይገባህን ነገር ከማንም ቢሆን አትቀበል፡፡

አንተም ለማንም ቢሆን የማይገባውን ነገር አትስጥ፡፡

የማታገኘውንም ነገር አትመኝ፡፡ ባይንህ ካላየህና እርግጥ መሆኑን ካልተረዳኸው በቀር በማንም ሰው ላይ የሚወራውን ወሬ እውነት ነው ብለህ አትቀበል፡፡

ለሰውነትህ የሚያስፈልገውን ነገር ለማግኘት አስብ እንጂ ሰው የሚጠፋበትን፤ ሰው የሚጨነቅበትን ነገር አታስብ፡፡

ልጄ ሆይ፤ ሮጠህ ለማታመልጠው ነገር አትሽሽ፡፡ እርሱም ሞት ነው፡፡ ደጋ ብትወጣ፤ ቆላ ብትወርድ፤ ወንዝ ተሻግረህ ብትሔድ፤ በዋሻ ብትደበቅ፤ ጠመንጃና መድፍ ይዘህ ብትሰለፍ ምንም ቢሆን ከሞት ለማምለጥ አትችልም፡፡

እግዚአብሔርንም ፍራ፤ በሥጋና በነፍስህ ላይ ሥልጣን አለውና፡፡

ንጉሥንም አክብር፤ እግዚአብሔር ሰይፍን አስታጥቆታልና፡፡

ባንተም ላይ የሹመት ሥልጣን ያላቸውን ሀገረ ገዢዎችን ሁሉ አክብራቸው፤ ታዘዝላቸው፡፡ አባትና እናትህን፤ የእግዚአብሔርን ቃል የሚያስተምሩ መምህሮችህን፤ ያገር ሽማግሎችና ባልቴቶችን ሁሉ በሚቻልህ ነገር እርዳቸው፡፡

ልጄ ሆይ፤ ካረጀህ በኋላ እንደ ገና ተመልሼ ምነው ልጅ በሆንሁ ብለህ አትመኝ፡፡ ምንም ቢሆን አታገኘውምና፡፡

ወደ ፊትም ምነው በሞትሁ ብለህ አትመኝ፤ ምንም ቢሆን አይቀርልህምና፡፡

ልጄ ሆይ፤ እገሌ ቸር ነው ይበሉኝ ብለህ ገንዘብህን ለማንም አትስጥ፡፡ ለወዳጅ ከመስጠት ለዘመድ መስጠት ይሻላል፡፡ ለጠላትም ከመስጠት ለወዳጅ መስጠት ይሻላል፡፡ ከሁሉ ይልቅ ለተቸገሩ ድኆች መስጠት ይበልጣል፡፡ ለድኆች የሰጠ ሰው ብድሩን በሰማይ ያገኛል፡፡ ልጄ ሆይ፤ ማናቸውንም ነገር ቢሆን ለመስማት እንጂ ለማውራት አትቸኩል፡፡

ከወዳጅህም ጋራ በተጣላህ ጊዜ ቀድሞ በወዳጅነታችሁ ጊዜ የነገረህን ምስጢር አታውጣበት፡፡

ከወዳጅህም ጋራ አንድ ጊዜ ጠብ ከጀመርህ በኋላ፤ ምንም ብትታረቅ ሁለተኛ ምስጢርህን ለእርሱ ለመናገር አትድፈር፡፡ ቂምህንም አትርሳ፡፡ ቂምህን አትርሳ ማለቴ ከታረቅህ በኋላ ክፉ አድርግበት ማለቴ አይደለም፡፡ ነገር ግን እርሱ ሞትንና ኩነኔን የማያስብ ክፉ ሰው የሆነ እንደ ሆነ ዕርቅ አፍርሶ እንዳያጠፋህ ሳትዘነጋ ተጠንቅቀህ ተቀመጥ ማለቴ ነው፡፡

ልጄ ሆይ፤ ከሚያሸንፍህ ሰው ጋራ አትጣላ፡፡ ሐሰት ነገርም ይዘህ በዳኛ ፊት አትቅረብ፡፡

ልጄ ሆይ፤ ሰው አንድ ጊዜ ከሞተ በኋላ፤ ሁለተኛ አይገኝምና ምንም ቢሆን ሰውን ለማጥፋት አታስብ፡፡

አካሉም ከተቆረጠ በኋላ ሁለተኛ እንደ ዛፍ አያቆጠቁጥምና የሰውን አካል ለማበላሸት አታስብ፡፡ በማንም ሰው ላይ አትቆጣ፡፡

ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩም ቢሆን፤ ስለ ምግቡና ስለ ልብሱ ልዩነትም ቢሆን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን አትቆጣ፡፡

እግዚአብሔር ለሁሉም ፀሐይን አውጥቶ፤ ዝናሙን አዝንሞ፤ ሁሉንም እንደ ጠባያቸው ያኖራቸዋልና አንተም የእግዚአብሔር ልጅ እንድትባል ሁሉንም እንደ ጠባዩ ውደደው እንጂ አትጥላው፡፡

ልጄ ሆይ፤ ለልጆቼና ለዘመዶቼ ላሽከሮቼና ለገረዶቼ ይበላቸው ብለህ፤ ድኃ እያስለቀስህ የግፍ ገንዘብ እየሰበሰብህ አትስጣቸው፡፡ እነዚህ ሁሉ አንተ ደክመህ የሰበሰብኸውን የግፍ ገንዘብ ይበላሉ እንጂ በወዲያኛው ዓለም በነፍስህ ላይ ከሚመጣው መከራ አያግዙህምና የግፍ ገንዘብ እየሰበሰብህ አትስጣቸው፡፡

ልጄ ሆይ፤ ማንም ሰው ቢሆን ባንተ ላይ የሐሰት ወሬ ሲያወራብህ የሰማህ እንደ ሆነ ታገሠው፡፡ መታገሥ ባትችል ግን ጠብህን በግልጥ አድርገውና ሰው ሁሉ ይወቀው፡፡ ጠብህን ካስታወቅህ በኋላ፤ ምንም ክፉ ወሬ ቢያወራብህ እውነት ነው ብሎ የሚቀበለው ሰው አይገኝም፡፡

ማንንም ሰው ቢሆን በአግቦና በሽሙጥ አትናገረው። አንተንም በአግቦና በሽሙጥ ቢናገርህ ወደ ዳኛ ሔደህ አትክሰስ። ርስትና ጉልትህን የሚነቅል፣ ገንዘብህን የሚቀማ፣ ሰውነትህን የሚያጠፋ ነገር ካልመጣብህ በቀር በማናቸውም ባሉባልታ ነገር ወደ ዳኛ አትሒድ።

በወዳጅህም ላይ በቶሎ አትቆጣ። ነገር ግን ብዙ ጊዜ እያሳለፍህ መጨረሻውን ተመልከተው።

ልጄ ሆይ፣ ነገርህ እረጅም አይሁን። ለማድረግም የማትችለውን ነገር አደርጋለሁ አትበል። ከጐረቤቶችህ ጋራ ተስማምተህ ኑር።

ልጄ ሆይ፣ ሰልፍ ለኃይለኞች፣ ሩጫም ለፈጣኖች፣ ባለጠግነትም ለሠራተኞች አይደለም። ነገር ግን ሁሉንም ጊዜ ያጋጥማቸዋል። ስለዚህ ሰውን ከመመልከትና ሰውን ከመጠበቅ ጊዜን መመልከትና ጊዜን መጠበቅ ይሻላል።

ልጄ ሆይ፣ የአንበሳና የነብር የሌሎቹንም አራዊት ግርማ ከመፍራት ይልቅ፣ እግዚአብሔርን የማይፈሩ የክፉ ሰዎችን ፊት ፍራ። የዱር አራዊት ለመግደል ካልፈለጓቸው እነርሱ ፈልገው አይመጡም። ክፉ ሰዎች ግን ሰውን ፈልገው ካላጠፉ እንቅልፍ አይወስዳቸውም። ከተሳለ ጦር ይልቅ የክፉ ሰዎች ምላስ ጠልቆ ይዋጋል።

ሦስተኛ ክፍል

ልጄ ሆይ፣ ለባዕድ አትበለጥ። *ምንም ቢከፋ ዘመድ፣ ምንም ቢጠም መንገድ* የተባለውን ምሳሌ አትርሳ። የባዕድ ፍቅር እስከ ጊዜው ነው፣ የዘመድ ፍቅር ግን እስከ ጊዜ ሞት ድረስ ነው።

ልጄ ሆይ፣ *ለሁሉ ጊዜ አለው* ብሎ ሰሎሞን የተናገረውን አትርሳ። ይህንም ነገር ለማስረዳት ሌላውን ነገር ሁሉ ትቼ የጌታችንን ነገር እጽፍልሃለሁ።

አይሁድ በጌታችን ላይ በቅናት የተነሡበት ገና ሲጸነስ ጀምሮ ነው። ከዚያ ቀን ጀምሮ እስከ ሠላሳ ሦስት ዓመት ከሦስት ወር ድረስ ጌታችንን ለመግደል ያስቡና ይመክሩ ነበረ።

ጌታችንም በየምኩራባቸውና በቤተ መቅደሳቸው በግልጥ ሲያስተምር ነበረ። ግን ጊዜው እስቲደርስ በርሱ ላይ እጁን ያነሣበት ሰው አልነበረም።

ጊዜው በደረሰ ጊዜ ግን እውነቱን ሐሰት፣ ጽድቁን ኀጢአት፣ ብርሃኑን ጨለማ አድርገው በኒሁሉ ነገሩ በቶሎ ተፈጸመላቸው። ይህም ጊዜው ስለ ደረሰ ነው።

ጌታችንም አይሁድ ሊይዙት በመጡ ጊዜ እንደዚህ ብሎ መለሰላቸው፣ ሁል ጊዜ በመቅደስ ከናንተ ጋራ ነበርሁ። እጃችሁንም አልዘረጋችሁብኝም። ነገር ግን ይህች ጊዜያችሁ ናት፣ የጨለማውም ሥልጣን። ሉቃስ ፳፪፥ ፶፫።

ጌታችን እንዲህ ማለቱ ማናቸውም ነገር ቢሆን በጊዜው ይፈጸማል እንጂ ከጊዜው አያልፍም ሲል ነው። ስለዚህ ጊዜን አልፋለሁ ብለህ አታስብ፣ ግን በኃጢአት የመጣውን ክፉ ጊዜ በንስሐ ለማሳለፍ ይቻላል። ልጄ ሆይ፣ እኔ ደግ ሰው ነኝና ጠላት የለብኝም ብለህ አትናገር። ጠላቶችም የሚነሡ በክፉ ሰው ላይ ብቻ አይምሰልህ። ግን አንተ ደግ ሰው ሆነህ ጠላቶች ቢነሡብህ እግዚአብሐር ይረዳሃልና ምንም አትፍራ። ለጊዜው እንኳ ባይረዳህ ሊፈትንህ ነውና እግዚአብሔርን አትጠራጠር።

እግዚአብሐሬርን ከማይፈሩ ሰዎች ጋራ ባልንጀርነት አታድርግ። በክፉ ምክራቸውም አትደባለቅ። ምንም ብትጨነቅ ሀገርህ የሚጠፋበትን ምክር አትምከር። ልጄ ሆይ፣ በሠራሁት ሥራ ትርፍ ነገር አላገኘሁም ብለህ ሥራህን አትተው።

ነገር ግን ባንዱ ወገን እንዘ. ዚልህ በሌላው ወገን ፈትን።

ለሥራው ሁሉ ዕድል አለውና፣ እግዚአብሔር ድካምህን አይቶ ባንዱ ወገን ሳይረዳህ አይቀርም።

ልጄ ሆይ፣ ጦርነት ይመጣብኛል ብለህ አትፍራ። ጦርነት በሰው ሁሉ ላይ ይመጣል እንጂ ባንተ ብቻ አይመጣብህም።

ነገር ግን ዋና ጦርነት ማለት እግዚአብሔርን በማይፈሩ፣ ንጉሥን በማያከብሩ፣ የራሳቸውን ጥቅም ብቻ በሚፈልጉ ሰዎች መካከል መኖር ነውና እንደዚያ ያለውን ጦርነት ፍራ።

ልጄ ሆይ፣ ክፉ ሕልም አለምሁ ብለህ አትደንግጥ። ደግ ሕልምም አየሁ ብለህ ደስ አይበልህ።

ሕልም ማለት የሰው አሳብ እንደ ሆነ እወቅ። እንኳን ሌሊት በሕልም ቀንም ባይን የታየ ነገር ሳይደረግ ይቀራል።

ደግሞ ሌሊት በሕልም፣ ቀንም ባይን ያልታየ ነገር እንዲያው በድንገት ይደረጋል። እግዚአብሔር ይሁን ያለው ነገር ጊዜውን ይጠብቃል እንጂ ምንም ቢሆን ሳይሆን አይቀርም።

ልጄ ሆይ፣ አካልህና ልብስህ ዘወትር ንጹሕ ይሁን። እጅህን ለሥራ፣ ዓይንህን ለማየት፣ ጆሮህን ለመስማት ፈጣኖች አድርግ። አፍህን ግን በጠንካራ ልጓም ለጉመህ ያዝ። አረጋገጥህ በዝግታ፣ አነጋገርህ በለዘብታ ይሁን። ያልነገሩህን አትስማ፣ ያልሰጡህን አትቀበል። ያልጠየቁህን አትመልስ። ሽቅርቅር አትሁን፣ ንብረትህ ጠቅላላ ይሁን፣ ምግብህና መጠጥህ በልክ ሆኖ ያው የጠዳና የጣፈጠ ይሁን። ምግብህና መጠጥህም የሚቀርብበት ዕቃ ሁሉ ንጹሕ ይሁን። የምትተኛበት አልጋና የምትቀመጥበት ስፍራ ከእድፍና ከጉድፍ ንጹሕ ይሁን። በእውነትና በሚገባ ነገር ሁሉ ይሉኝታ አትፍራ። የምትሠራው ሥራ ሁሉ የመንግሥት ሥራ ካልሆነ በቀር ፖለቲከኛ አትሁን። ልጄ ሆይ፣ በዚህ ዓለም ነግሦ በሥጋትና በአሳብ ከሚኖር ንጉሥ ይልቅ እግዚአብሔር የሰጠውን ዘመን ያለ ሥጋትና ያለ አሳብ የሚጨርስ ድኃ ይበልጣል።

ልጄ ሆይ፣ እግዚአብሔር የሚቀየምበት፣ ንጉሥ የሚቆጣበት፣ ሰው የሚጠፋበት ነገር ካልሆነ በቀር ያሰብኸውን ከማድረግ አትመለስ። ነገር ግን በዚህ ዓለም ለሥጋህ ጥቅም፣ በወዲያኛው ዓለም ለነፍስህ ጥቅም የሚሆን ነገር ካልሆነ በቀር ለስሜ መጠሪያ ይሆናል ብለህ ሰውነትህን እጅግ አታድክም።

ልጄ ሆይ፣ ወደቅሁ ብለህ እጅግ አትዘን፣ ደግ ሰው የሆንህ እንደ ሆነ፣ ከወደቅህ በኋላ ትነሣለህና።

ደግሞ ተነሣሁ ብለህ በጣም ደስ አይበልህ። ክፉ ሰው የሆንህ እንደ ሆነ ከተነሣህ በኋላ፣ ትወድቃለህና።

ልጄ ሆይ፣ በሚስትህና በልጆችህ፣ በቤተ ሰዎችህም ላይ ጨካኝና ቁጡ አትሁን። ያለ ሥርዓትም ሲኖሩ ዝም አትበላቸው። ግን አንተም ሰነፍ ትባላለህ። እነዚያም ላይ ቅጣትን ታመጣባቸዋለህ። ወረተኛም አትሁን፣ የሠራተኛም ደመወዝ አታስቀር፣ የንጉሥን ትእዛዝ ጠብቅ፣ በቆላ ሀገር አትኑር። ብዙ ሥራም አትጀምር፣ ነገር ግን ልብህ የወደደውን አንዱን ብቻ አጠንክረህ ሥራ።

ልጄ ሆይ፣ ጨቅጫቃና እልከኛ ሚስት፣ ትዕቢተኛና ልግመኛ አሽከር በቤትህ አታኑር። የዕለት ምግብና ልብስ ካልቸገረህ በቀር ሥጋና ቅቤ ለመብላት፣ ጠጅና ጠላ ለመጠጣት፣ ጌጥ ለማጌጥ፣ ገንዘብ አትበደር። በኋለኛውም ወዳጅህ ፊት የቀድሞውን ወዳጅህን አትማ። በእኔም ጊዜ ይኸው ነው ብሎ ይታዘብሃልና።

ልጄ ሆይ፣ የዚህን ዓለም ብልጥግና ወይም ክብረት ለማግኘት እጅግ አትድከም። ይህንንም ለማግኘት እጅግ አትሩጥ። እንኳን የዚህ ዓለም ክብር የወዲያኛውም ቢሆን እግዚአብሔር ለመረጠውና ለታደለ ነው እንጂ ለሮጠ አይሆንምና።

ልጄ ሆይ፣ ክፉ ሰው ሳለ ደግ ሰው በመሞቱ፣ ሥራ የሚሠራ ሳለ ሰነፍ ሰው በመክበሩ፣ እግዚአብሔር አድሎአዊ ነው ብለህ አትናገር።

በዚህም ነገር የጠለቀውን የእግዚአብሔርን ፍርድ ለመመርመር አታስብ። ነገር ግን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን የተሰወረውን ነገር ሁሉ ለእግዚአብሔር ብቻ ተውለት።

ልጄ ሆይ፣ ከጌታህ ጋራ ሳለህ በፍጹም ልብህ አገልግለው። ትእዛዙንም ጠብቅ። በፍጹም ልብህ ለማገልገልና ትእዛዙን ለመጠበቅ የማትችል የሆንህ እንደ ሆነ ግን ተሰናብተህ ሒድ እንጂ ጌታህን አታስቀይመው። ያለዚያ ጌታህ ይቆጣና ይቀጣሃል። ወይም ደመወዝህን ቆርጦ ያስቀርብሃል።

ልጅ ሆይ፤ በቤተ ክህነት ስመኖር የወደድህ እንደ ሆነ መልካም ወደድህ፤ ነገር ግን ቄስ ወይም ዲያቆን ስመሆን አስብ እንጂ፤ ደብተራ ስመሆን አታስብ፡፡ ጠንቋይና አስማተኛም አትሁን፡፡ ምንም ጥንቆላ ብታበዛ፤ እግዚአብሔር ይሁን ብሎ የፈቀደውን ነገር ስማስቀረት ወይም አይሁን ብሎ የተናገረውን ነገር ስማድረግ አትችልም፡፡

ወደ ጠንቋይ ወደ አስማተኛም አትሒድ፡፡ እግዚአብሔር መልካምም ያደርግልህ እንደ ሆነ ክፉም ያደርግልህ እንደ ሆነ ጊዜው ሲደርስ ሁሉም አይቀርም፡፡

አራተኛ ክፍል

ልጅ ሆይ፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ የፈጠረውን ፍጥረት በሙሉ ባይሆን እንደ ተቻለህ መጠን በጥቂቱ መርምር፡፡ ፍጥረትንም በመመርመር ብዙ እውቀት ታገኛለህ፡፡ እነሆ መልካምና መጥፎ መሬት አለ፤ ከመልካም መሬት ወርቅ፣ ዕንቁ፣ ብር፣ ናስ፣ ብረት፣ ሌላም ይህን የመሰለ ሁሉ ይገኝበታል፡፡ ደግሞ ለልብስና ለቤት ጌጥ የሚሆን ቀይና ጥቁር፣ አረንጓዴና ብጫ፣ ነጭና ሰማያዊ፣ ቀለም ሁሉ ይገኝበታል፡፡ ቢዘሩበት ያበቅላል፤ ቢተክሉበትም ያስመልማል፡፡

መጥፎ መሬት ግን ቢዘሩበት አያበቅልም፤ ቢተክሉበትም አያለመልምም፡፡ በላዩም ከእሾህና ከመጥፎ ደንጊያ በቀር አይገኝበትም፡፡ ከደንጊያም ወገን ለጌጥ የሚሆን ክቡር ደንጊያ ይገኛል፡፡ ደግሞ ለግንብ ወይም ለቅጥር የሚሆን ደንጊያ አለ፡፡ ደግሞ ለማናቸውም ጉዳይ የማይሆን ደንጊያ አለ፡፡ ከማርም ወገን ለሹቱ፣ ለጉዝጓዝም፣ ለከብት ምግብም፣ ለቤት ክዳንም የሚሆን መልካም ሣር አለ፡፡ ደግሞ ቢያሹቱት የሚገማ፤ ቢጉዘጉዙት የሚዋጋ፤ ለከብት ምግብም ቢያቀርቡት የሚረክስ፤ ለቤት ክዳንም ቢያደርጉት የሚያፈስ መጥፎ ሣር አለ፡፡

ከወፎችም ወገን ድምጣቸው ያማረ ጠጉራቸው የሰሰሰ ይገኛሉ፡፡ ደግሞ ሲጮሁ እሰቁ እሰቁ ያሉ የሚመስሉ ጠጉራቸውም ለማየት የሚያስጠይፍ ወፎች አሉ፡፡

ከእንስሳም ወገን የኋላ እግሩን እንኳ ቢይዙት የማይራገጥ ወይም የማይዋጋ ገራም እንስሳ አለ፡፡ ደግሞ ባጠገቡ ሰው የማያስቀርብ ተራጋጭና ተዋጊ እንስሳ አለ፡፡

ከአራዊትም ወገን እንዲሁ ደግና ክፉ አይታጣም፡፡

ከመላክትም ወገን ደግና ክፉ አለ፡፡ ደጉ እንደ ሚካኤል እንደ ገብርኤል፤ ክፉው እንደ ዲያብሎስና እንደ ጭፍሮቹ፡፡

ከሰውም ወገን ደግና ክፉ አለ፡፡ ደጉ እንደ ኖኅ፤ እንደ ኤርምያስ፣ እንደ ዮሐንስ መጥምቅ፣ እንደ ድንግል ማርያም፤ ክፉው እንደ ቃየል፣ እንደ ኤሳው፣ እንደ ይሁዳ አስቆሮታዊ፡፡

ከመሬትና ከደንጊያ፣ ከወፍም፣ ከእንስሳም፣ ከአራዊትም፣ ከመላእክትና ከሰውም ወገን ደግና ክፉ መኖሩ እግዚአብሔር ደግና ክፉ እያደረገ ፈጥሮት ነውን፤ ወይስ ከተፈጠረ በኋላ ካንዱ ይልቅ ላንዱ እያደላ ነውን፤ ወይስ ፍጥረት ሁሉ በገዛ ራሱ ደግና ክፉ ስመሆን ይችላልን ትለኝ እንደ ሆነ፤ ይህ እጅግ የጠለቀ ጉድጓድና የረቀቀ ምስጢር ነውና እኔ መርምሬ ላውቀው አልችልም፡፡ አንተም ይህን መርምሬ አውቃለሁ ብለህ አትድከም፡፡

ልጅ ሆይ፤ ዘመዶችህና ወዳጆችህ ጐረቤቶችህና አሽከሮችህ በጠላትነት በተነሡብህ ጊዜ በራስህና በጊዜው እዘን እንጂ በነዚያ አትዘን፡፡ ኃጢአትህ ካልበዛ ጊዜው ካልደረሰ እንኳን ወዳጆችህ ጠላቶችህም ቢነሡ አይጐዱህም፡፡

ልጅ ሆይ፤ ሰው ምንም ብልህና ዐዋቂ ቢሆን በራሱ ሥራ ብቻ ራሱን ችሎ እንዳይኖር እወቅ፡፡ ነገር ግን ሁሉም በየሥራው ጸንቶ እርስ በርሱ በሥራ ይፈላለጋል፡፡ ስለዚህ ሰውን ሁሉ አክብረህ ኑር እንጂ ሰውን አትናቅ፡፡ ሥራውንም አትንቀፍ፡፡

ገበሬውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም እህሉንና አታክልቱን ከእርሱ አትፈልግ፡፡

ነጋዴውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ሐሩን፣ ምንጣፉን ሌላውንም የንግድ ዕቃ ከእርሱ አትፈልግ፡፡

ወታደሩን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ሀገርህን የሚያጠፋ፤ ነፍስህን የሚገድል ጠላትህ ሲመጣ ተዋጋልኝ አትበለው፡፡

ካህኑን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም አስተምረኝ፤ አጥምቀኝ፤ አቁርበኝ አትበለው፡፡

አረኛውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ከብት ጠብቅልኝ፤ ወተት አለብልኝ አትበለው፡፡

ፋቂውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም በቁርበቱ አትተኛ፡፡

ሸክላ ሠሪውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም የሸክላውን ዕቃ ሁሉ ከርሱ አትፈልግ፡፡

ብረት ሠሪውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም የብረቱን ዕቃ ሁሉ ከርሱ አትፈልግ፡፡

ሸማኔውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ልብስ ሥራልኝ አትበለው፡፡

ሌላውንም ይህንን የመሰለውን ሠራተኛ ሁሉ አትንቀፍ፡፡ ሁሉም እንደ ዕድሉ በየሥራው ጸንቶ ንብረቱን ጠብቆ እግዚአብሔርን አመስግኖ ይኖራል እንጂ አንተን የሚጐዳ ነገር የለበትም፡፡

ልጄ ሆይ፤ ዋዘኛና ቀልደኛ አትሁን፡፡ በመከራ ለሚኖሩ ሰዎች ሁሉ የምታዝንና የምትራራ ሁን፤ በድኃ ላይ አትጨክን፤ ርስቱንና ቤቱንም በምክንያት አትውሰድበት፤ ለመጨረስም የማትችለውም ነገር አትጀምር፡፡ እሳትና የሞላ ውኃ አትድፈር፡፡ በማናቸውም ነገር ከሚበልጥህ ሰው ጋራ ባልንጀርነት አትያዝ፡፡ ከዳኛ ጋራ ወዳጅ ሁን፡፡ በፊቱ በቆምህ ጊዜ እውነቱን እንዲፈርድልህ፡፡

ከሀኪምም ጋራ ወዳጅ ሁን፡፡ በታመምህ ጊዜ ፈጥኖ እንዲመጣልህ፡፡

ልጄ ሆይ፤ በልተህ ስትጠግብ ረኃብን፤ ስትበለጥግ ድኅነትን፤ ስትሾም ሽረትን፤ ሌላውንም ይህን የመሰለውን ሁሉ አትርሳ፡፡

ልጄ ሆይ፤ ለሞተው ወዳጅህ ከማልቀስ ይልቅ በሕይወቱ ሳለ የከፋት ሥራ ለሚሠራ ወዳጅህ አልቅስለት፡፡

ልጄ ሆይ፤ ባለጠጋ ሲወድቅ ሰው ሁሉ ይደግፈዋል፤ ድኃ ሲወድቅ ግን ሰው ሁሉ ወዲያው ይገፋዋል፡፡

ባለጠጋ ሲከስስ በሸንጐ የተቀመጠው ሁሉ ይሚገትሰታል፤ ድኃ ሲከስስ ግን በሸንጐ የተቀመጠው ሁሉ ይፈርድበታል፡፡

መልካም ዳኛ በመካከላቸው የተቀመጠ እንደ ሆነ ግን ፍርዱን እንደ ፀሐይ ያበራለታል፡፡ ስለዚህ በምትኖርበት ሀገር መልካም ዳኛ አያጥፋብህ፡፡

ልጄ ሆይ፤ በማናቸውም ነገር ቢሆን ሞት አይቀርም፡፡ ነገር ግን በሰው እጅ ከመውደቅ በእግዚአብሔር እጅ መውደቅ ይሻላል፡፡

ለአፍህ መሐላ አታልምደው፤ እግዚአብሔር ስሙን ከንቱ ያደረገውን ሳይቀሥፈው አይቀርምና ስሙን በከንቱ አትጥራው፡፡

ልጄ ሆይ፤ በዚህ ዓለም ኃይለኞች ገንዘብና እውቀት ሁለቱ ብቻ ናቸው፡፡ ገንዘብና እውቀት ያለው ሰው እስከ ጊዜው ደስ ብሎት ይኖራል፡፡ ነገር ግን አንዳንድ ሰዎች ገንዘባቸውን በማይረባ ጉዳይና ሰውን በማጠፋትና ራሳቸውን ብቻ ለመጥቀም አድርገው ኃይላቸው ይደክማል፡፡ ገንዘባቸውን ለንግድና ለድኃ፤ እውቀታቸውንም ለሥራና ለሰው ጥቅም የሚያደርጉ ሰዎች ግን በኃይል ላይ ኃይል እየጨመሩ ይኖራሉ፡፡ እነሆ ለዚህ አንድ ምሳሌ እነግርሃለሁ፤ ነጭ ስንዴ በባለሚያ እጅ ሲሆን እጅግ ያማረና የጣፈጠ እንጀራ ይሆናል፡፡ በባለሚያ እጅ ያልሆነ እንደ ሆነ ግን እንደ ዘንጋዳ እንጀራ ይሆናል፡፡ ገንዘብና እውቀትም በደግ ሰው እጅ ሲገቡ ለመልካም ነገር ይሆናሉ፡፡ በክፉ ሰው እጅ ሲገቡ ግን ለጥፋት ነገር ብቻ ይሆናሉ፡፡

ልጄ ሆይ፤ የምትሠራውን ሥራ ሁሉ ሰው ቢያየው ቢሰማውም አይጐዳኝም ብለህ ትሠራው እንደ ሆነ ነው እንጂ አይታይብኝም፤ አይሰማብኝም ብለህ አትሥራው፡፡ አንተ ምንም ተሰውረህ ብትሠራው ከተሠራ በኋላ መታየቱና መሰማቱ አይቀርም፡፡

ልጄ ሆይ፤ አንተ አስቀድመህ በሰው ላይ አትነሣ፤ ሰው ባንተ ላይ ቢነሣብህ ግን እንዳትሸነፍ ጠንክረህ መክት፡፡ እምነትህንም በእግዚአብሔር ላይ አድርግ፡፡

ልጄ ሆይ፤ ሚስትህ ሰነፍ የሆነች እንደ ሆነ የቤትህን ሥርዐት አንተው ጠብቀህ ኑር እንጂ ለርሷ ፈቃድ አትስጣት፡፡

ልባም የሆነች እንደ ሆነ ግን፤ የቤትህን ሥርዓት ሁሉ ለርሷ ልቀቅና አንተ በውጭ ሥራህን አሳምር፤ አንተ የውጭውን እርሷ የውስጡን ሥራ ብትሠሩ ትበለጥጋላችሁ።

ልጄ ሆይ፤ ሰው ሳይኖር ብቻህን ከሴት ጋራ አትነጋገር። ባልዋም አለመኖሩን በደጅ ጠይቀህ ከደጅ ተመለስ እንጂ ወደ ቤት አትግባ። ሰው ሳይኖር ብቻህን ከሴት ጋራ ንግግር የተነጋገርህ እንደ ሆነ ግን፤ ምንም ሌላ ምስጢር ባይኖራችሁ በመነጋገራችሁ ብቻ መጠርጠር አይቀርም።

ልጄ ሆይ፤ ለልጆችህ የምታወርሳቸው ብዙ ገንዘብ በሣጥን ውስጥ ከማስቀመጥ፤ አንተ በሕይወተ ሥጋ ሳለህ ወደ ትምህርት ቤት እየሔዱ እውቀትን እንዲማሩ ገንዘብህን ብትሰጣቸው ይሻላል። ባልዋም ለሞተባት ሴት አባታቸውም ለሞተባቸው ልጆች እጅህ አጭር አይሁን።

ልጄ ሆይ፤ ሚስትህ ያስቀናችህ እንደ ሆነ ከቤትህ አስወጥተህ ስደዳት እንጂ የርሷን ነፍስ ወይም የሌላ ሰው ነፍስ ለማጥፋት አታስብ። እርሷን ወይም ሌላውን ሰው ገድለህ ኋላ ከመጠጠት እርሷን አስወጥተህ ሌላይቱን አግብተህ ብትኖር ይሻልሃል።

ልጄ ሆይ፤ በጌታህም ቤት ቢሆን በሌላም ስፍራ ቢሆን ገንዘብ ወይም ሌላ ዕቃ ወድቆ ብታገኝ አታንሣ። ብታነሣውም መልሰህ ለጌታህ ወይም ለዳኛ ስጥ እንጂ ሰውረህ አታስቀር።

ልጄ ሆይ፤ በፍጹም ልብህ ለማትወደው ሰው ቤትህንና የቤትህን ዕቃ አታሳይ።

ልጄ ሆይ፤ ገንዘብህን ለጠጅና ለጠላ ከማውጣት ለወተትና ለማር አውጣ። ለአረቄና ለስቢርቶ ከማውጣት ለጠጅና ለጠላ አውጣ። በጣም ካልቸገረህ በቀር ውኃ ብቻ አትጠጣ። ምሳህን እስክትጠግብ ብላ። ማታ ግን ምግብህም መጠጥህም በልክ ይሁን። ሥጋ ዘወትር አትብላ። የአታክልት ምግብ አዘውትር። በ፲፭ በ፲፭ ቀን የሚያስቀምጥ መድኃኒት ጠጣ። ሀኪሞች ያልመረመሩትን ዐዋቆች ነን የሚሉ ሰዎች የማሉትን ሥር፤ የበጠሱትን ቅጠል መድኃኒት ነው ብለህ ለመቅመስ እጅግ አትድፈር። ልክና ሚዛን ስለ ሌለው ሰውነት ይጐዳልና፤ ተጠንቀቅ።

ልጄ ሆይ፤ ከብዙ ሰዎች ጋራ ተቀምጠህ በምትበላበት ጊዜ፤ ቶሎ ቶሎ አትጉረስ። ቶሎ ቶሎም አትጠጣ፤ በቤትህ ውስጥና በሚስትህ ፊት ግን እስክትጠግብ ብላ። እስክትረካም ጠጣ። ነገር ግን እስክትጠግብ በልተህ፤ እስክትረካም ጠጥተህ ጥቂት የእንቅልፍ እረፍት ሳታደርግ ሥራ አትጀምር። ከቤትህም ወጥተህ አትሒድ። የእንቅልፍ እረፍት ለማድረግ ጊዜ የማታገኝ እንደ ሆነ ግን እስክትጠግብ አትብላ። እስክትረካም አትጠጣ።

ልጄ ሆይ፤ በዕድሜ ያረጀ ሽማግሌና ልጅ የሌለው ሰው ካልሆነ በቀር፤ ርስቱን ወይም ቦታውንና ቤቱን ቢያወርስህ አትቀበለው። ካልተቸገረና ካተጨነቀ በቀር ርስቱን ለሌላ ሰው አያወርስምና በተቻለህ ነገር ርዳው እንጂ፤ ርስቱን አትውሰድበት።

ደግሞ በሙግትም ቢሆን በጉልበትም ቢሆን ድኃውን ከርስቱና ከቤቱ አታስወጣው። ዕዳም ቢኖርበት የሚከፍልበት ቀን ስጠው እንጂ በግድ ይዘህ ርስቱንና ቤቱን አታሸጠው።

ልጄ ሆይ፤ ንጹሕ አለመሆንህን እግዚአብሔር ያውቃልና በእርሱ ፊት ንጹሕ ነኝ አትበል። በንጉሥ ፊትም ብልህ ነኝ አትበል፤ የብልሃት ሥራ ሠርተህ አሳየኝ ያለህ እንደ ሆነ ታፍራለህና።

አምስተኛ ክፍል

ልጄ ሆይ፤ ምንም የሹመት ፍቅር ቢኖርብህ፤ የፈረድህበት ሰው ጠላትህ ይሆናልና የዳኝነት ሹመት አትፈልግ። አንተ ሳትፈልግ ለዳኝነት ሹመት የተመረጥህ እንደ ሆነ ግን እውነተኛ ፍርድ የእግዚአብሔር የባሕርይ ገንዘቡ ነውና በዳኝነት ነገር ጠላትህን ለመጉዳትና ወዳጅህን ለመጥቀም እንዳታስብ ተጠንቀቅ። እውነትን በሐሰት ለውጠህ የፈረድህ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔርን ገንዘብ ማጥፋት ነው። ይህንም በማድረግህ ባንተ ላይ ከሁሉ የበለጠ ፍርድ ይፈረድብሃል።

ልጄ ሆይ፣ ከኃይለኛና ከነገረኛ ሰው ጋራ አትጣላ። ከነገረኛና ከኃይለኛ ሰው ጋራ መጣላት በሚነድ እሳት ላይ ገለባ እንደ መጨመር ነውና ተጠንቀቅ።

ልጄ ሆይ፣ ለጌታህ ገንዘብ አታበድር። ክፈለኝ ባልኸው ጊዜ አንተ የምትጠፋበትን ምክንያት ይፈልጋልና።

ለተሚጋችም አታበድር። ክፈለኝ ባልኸው ጊዜ ነገር ፈልጐ ወደ ዳኛ ይወስድሃልና።

ልጄ ሆይ፣ ጠላት በዛብኝ፣ ምቀኛ አሴረብኝ ብለህ እጅግ አትጨነቅ። በዓለም የሚኖር ፍጥረት ሁሉ ጠላትና ምቀኛ አለበት እንጂ ባንተ ብቻ አይደለም። ከዚሁም በጥቂቱ እጽፍልሃለሁ።

በፍየል ነብር፣ በበግ ተኵላ፣ ባህያ ጅብ፣ በላም አንበሳ፣ በዓይጥ ድመት፣ በዶሮ ጭልፊት እለባቸው። ይህንንም የመሰለ ብዙ አለ። ሰውም እርስ በርሱ እንዲሁ ነው።

ስለዚህ የሚመጣብህን ነገር ሁሉ በትዕግሥት ሆነህ ተቀበለው። በመጨረሻው ግን ሁሉ አላፊ ነውና ጠላቶችህ ሁሉ ያልፋሉ። ወይም አንተ አስቀድመህ ታልፍና ከዚህ ዓለም መከራና ጭንቀት ታርፋለህ።

ልጄ ሆይ፣ እስቲ ያለፉትን ሰዎች ሁሉ አስባቸው። እነዚያ ሁሉ ጀግኖች ሁሉም መሬት ሆነዋል።

እነዚያ ሁሉ ዓለመኞች፣ እነዚያ ሁሉ ቀልደኞችና ፌዘኞች፣ እነዚያ ሁሉ ግፈኞች፣ እነዚያ ሁሉ በድኃ ላይ የሚሥቁና የሚሣለቁ ሁሉም መሬት ሆነዋል።

እነዚያ ሁሉ ድኖች ሲበደሉ፣ ሲያዝኑ፣ ሲያለቅሱ ካንዱ ሀገር ወደ ሌላው ሀገር ሲሰደዱ፣ ሲራቡ፣ ሲጠሙ፣ ሲታረዙ የነበሩ መሬት ሆነዋል።

ስንት ሰዎች የነበሩ ይመስልሃል።

የድኃ እንባ ሲፈስ የወንዝ ውኃ የሚፈስ የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ድኃ ሲጮህ ውሻ የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ድኃ ታስሮ ወይም በሌላ ጭንቅ ነገር ተይዞ ሲሞት የወፍ ግልገል የሚሞት የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ጉልበት ካለን ብለው በደካሞች ላይ ያሰቡትን ሁሉ የሚሠሩ ስንት ሰዎች ነበሩ።

ሰውን ለማጥፋት እጅግ የሚጥሩ ሰውን ካላጠፉ እንቅልፍ የማይወስዳቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ነገር ግን ከዚህ ቀድሞ የነበሩት ሁሉም መሬት ሆነዋል። ከመሬት የተገኘ ሁሉ መሬት ስለ ሆነ ወደ መሬትም የማይመለስ ስለሌለ እኛም ነገ እንደነዚያው እንሆናለን።

ስለዚህ በማናቸውም ምክንያት ቢሆን፣ የሰው ደስታውና እዘኑ እጅግ አጭር መሆኑን በጣም እወቀው።

ልጄ ሆይ፣ ማንም ሰው ቢሆን በኃጢአቱ ተይዞ ሲፈረድበት ባየህ ጊዜ እዘን እንጂ ደስ አይበልህ። ሰው ሆኖ ኃጢአት የሌለበት አይገኝምና በሰው የፈረድህ እንደ ሆን ባንተም ይፈረድብሃል። ደግሞ ኃጢአቱ በሰው ፊት የማይገለጥበት ሰው ምስጉን ነውና ኃጢአትህ በሰው ፊት እንዳይገለጥብህ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ለምን።

ልጄ ሆይ፣ ለእኔ ለአባትህ እንደ መሰለኝ ከሃይማኖት ሁሉ የሚበልጠው ክርስቲያንነት ነው።

ከመጻሕፍትም ሁሉ ወንጌል ትበልጣለች። ይህንም ማለቴ አንተ በወንጌል ተምረህ ክርስቲያን ሆነህ እንድትኖር ብዬ ነው እንጂ የእኔ ሃይማኖት ይበልጣል፣ የእኔ መጽሐፍ ወንጌል ትበልጣለች እያልህ ክርክርን ከሚወዱ ሰዎች እንድትከራከር ብዬ አይደለም።

ልጄ ሆይ፣ ምሳህን ወይም ራትህን ለመብላት ወደ ለደቃህ በቀረብህ ጊዜ በቃልህም ቢሆን በልብህም ቢሆን የእግዚአብሔርን ቅዱስ ስሙን ሳትጠራ እንጀራህን አትቍረስ። በልተህም ከጠገብህ በኋላ እግዚአብሔርን ሳታመሰግን ለደቃህን አታንሣ።

ልጄ ሆይ፣ ሁልጊዜ በኪስህ ውስጥ አንድ መናኛ መሐርም፣ አንድ ማለፊያ መሐርም ያዝ። መናኛው መሐርም ከአፍንጫና

ከአፍህ ለሚወጣው እድፍ፤ ማስፊያው መሐርም ደግሞ ለዓይንህና ለጥርስህ እድፍ ይሆንሃል።

ልጄ ሆይ፤ ጧትና ማታ ከምግብህ በኋላ ጥርስህን በብሩሽና በውኃ ዕጠብ (ተጉመጥመጥ)።

ነገር ግን ሰው ሲያይህ ባፍህ ውስጥ መፋቂያ አታድርግ፤ በሰውም ፊት ምራቅህን ጢቅ አትበል።

ልጄ ሆይ፤ ቀን በሥራህ ላይ፤ ሌሊት ባልጋህ ላይ፤ የሚጠብቅህ እግዚአብሔር ነውና ማታ ስትተኛ፤ ጧት ስትነሣ እግዚአብሔርን አምላክህን መለመንና ማመስገን አትተው።

ልጄ ሆይ፤ በምትተኛበት አልጋ አጠገብ ክብሪትና መብራት፤ ውኃና ብርጭቆ አታጥፋ። መንገድም በምትሔድበት ጊዜ በኪስህ ገንዘብ ሳትይዝ ከቤትህ አትነሣ።

ልጄ ሆይ፤ እኔ በተቻለኝ አሳብ ይህን ጻፍሁልህ፤ ነገር ግን ማናቸውም ነገር ቢሆን ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ አይሆንምና የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልህ።

አሜን።

ክፍል ፫ ሱካርና ወተት

የልጆች ማሳደጊያ

ከእንግሊዝኛ ወደ አማርኛ ቋንቋ ተተረጐመ።

ልጆቼ ሆይ፤

በዚህ መጽሐፍ የተጻፈው ቃል የተወሰነው እንደ ታሪክ፤ የተወሰነውም እንደ ምሳሌ፤ ሌላው ደግሞ እንደ ተረት ነው።

ነገር ግን የዚህ መጽሐፍ ዋና ጥቅምነቱ ለናንተ ለሕጻናቱ ብቻ ስለ ሆነ ስሙን ሉካርና ወተት ብየዋለሁ። እናንተም በየጊዜው ሁሉ ሉካርና ወተት ለማግኘት ፈቃዳችሁ እንደ ሆነ ሁሉ ይህም የጻፍሁላችሁን መጽሐፍ በየጊዜው ለማንበብ ፈቃዳችሁ ይሆን ዘንድ እለምናችኋለሁ።

መጀመሪያ

ስለ አንድ ከበርቴ ሰው

በእንግሊዝ ሀገር የሚኖር አንድ ከበርቴ ሰው ነበረ። እርሱም ሦስት ልጆች ነበሩት። ነገር ግን ሰው ምንም ባለብዙ ገንዘብ ቢሆን ገንዘቡ ከሞት አያድነውምና ሰውነቱ እንደ ሸመገለ የሞቱም ጊዜ እንደ ቀረበ አውቆ ሦስቱን ልጆቹን ጠርቶ ገንዘቡን ሁሉ አካፈላቸው። ርስቱንና ቤቱንም እንደሚገባቸው እያየ ሰጣቸው።

ነገር ግን አንድ ትልቅ አልማዝ ነበረውና ያንን ለብቻው በእጁ አንሥቶ ይዞ ልጆቼ ሆይ፤ ከእናንተ ከሦስታችሁ እጅግ ደስ የሚያሰኝ መልካም ሥራ ለሠራው ልጅ ይህን አልማዝ እሰጠዋለሁና የሠራችሁትን ሥራ ንገሩኝ አላቸው።

ታላቁ ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አስቀድሞ የማያውቀኝ አንድ ሰው መጥቶ ብዙ ገንዘብ አደራ አስቀመጠብኝ። እርሱ መስጠቱን እኔ መቀበሌን አንድ ሰው እንኳን አላየም ነበረ። እኔም አደራ አስቀምጫለሁ የሚል ወረቀት አልሰጠሁትም ነበረ። ከብዙ ቀን በኋላ ተመልሶ መጥቶ አደራ ያስቀመጥሁትን ገንዘብ ስጠኝ አለኝ። በዚያ ጊዜም ከፍዬ አስቀርቼ የሰጠኸኝ ይኸ ብቻ ነው ብለው ወይም ጭራሽ አላየሁም ብለው ይቻለኝ ነበረ። ዳሩ ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ አንድ እንኳ ሳላስቀር ገንዘቡን ሁሉ ሰጠሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱም መለሰ፤ ልጄ ሆይ፤ ይህ እውነተኛ ሰው ያሰኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

መካከለኛው ልጁ ደግሞ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አንዲት ሴት በባሕር ዳር ልጅዋን ታቅፋ ቆማ ጀልባ ወዲያና ወዲህ ሲመላለስ ስትመለከት ልጅዋ ከክንድዋ አምልጦ ወደ ባሕር ወደቀባት። እኔም የእርስዋን መጨነቅ አይቼ ለራሴ ሳላዝን ወደ ባሕሩ ውስጥ ገብቼ ልጅዋ ሳይሞት አወጣሁላት፤ ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱ መለሰ፤ ልጄ ሆይ፤ ይህ ርኅሩህ ያሰኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

ሦስተኛው ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ በደረቅ ውድቅት ብቻዬን ስሔድ ጠላቴ በገደል አፋፍ እንደተቀመጠ ወዲያው እንቅልፍ ይዞት ሲያንጎላጅ አገኘሁት። በዚያ ጊዜ ጥቂት ብነካው በገደሉ ተንከባሎ ይወርድ ነበረ። ወይም በታጠቅሁት ሰይፍ አንገቱን ብመታው ቆርጬ እጥለው ነበረ። ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ ወደ እርሱ ቀርቤ እንዲነቃ ቀሰቀስሁት፤ የሚተኛበትም መልካም ሥፍራ አሳየሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱም ይህን በሰማ ጊዜ የልጁን አንገት አቅፎ ይዞ ልጄ ሆይ፤ ልጄ ሆይ፤ ከዚህ የሚበልጥ መልካም ሥራ የለምና ይህ አልማዝ የሚገባው ላንተ ነው ብሎ አልማዙን ሰጠው።

ልጆቼ ሆይ፤ እናንተም ጠላቶቻችሁን ውደዱ ለሚጠልዋችሁም መልካም አድርጉ፤ ጊዜ ተመችቶናል ብላችሁ ጠላቶቻችሁን ለመጉዳት አታስቡ።

ሁለተኛ

ስለ ሁለት ባልንጀሮች

ሁለት ባልንጀሮች ባንድነት ሲሔዱ በድንገት ዳልጋ አንበሳ መጣባቸው። በዚያ ጊዜ አንዱ ባልንጀራውን ትቶ እየሮጠ ሔዶ ወደ ዛፍ ላይ ወጣና የዛፉን ቅጠል ከለላ ለጥቶ ተቀመጠ።

ያ ሌላው ግን የሚያደርገው ነገር ቢቸግረው ዳልጋ አንበሳ የሞተ ሰው አይበላም ሲባል ይሰማ ነበርና እንደ ሞተ ሰው ሆኖ በመንገዱ ላይ ተኛ።

ዳልጋ አንበሳውም በላዩ ቆሞ እያገላበጠ አፍንጫውንም፣ አፉንም፣ ጆሮውንም፣ ልቡንም ያሸተው ጀመረ። እርሱ ግን ፈጽሞ እንደሞተ ሰው ዝም አለ። በዚያ ጊዜ በውነት የሞተ ሰው መስሎት ትቶት ሔደ። ባልንጀራውም በዛፉ ላይ ሆኖ ቁልቁል ያይ ነበረና ዳልጋ አንበሳው ትቶት እንደ ሔደ አይቶ ከዛፉ ወርዶ ወደ ባልንጀራው ቀርቦ

ወንድሜ ሆይ፤ ዳልጋ አንበሳው አፉን በጆሮህ ላይ ተክሎ ባየሁት ጊዜ የበላህ መስሎኝ እጅግ ደንግጬ ነበረ አለው። ባልንጀራው መለሰ፤ አይደለም አይደለም ያንጊዜስ አንድ ትልቅ ነገር በጆሮዬ ነገረኝ አለው። እንዴት ያለ ነገር ነገረህ አለው።

በመከራና በጨንቅ ቀን ጥሎ የሚሸሽ ሰው ባልንጀራ አትሁን አለኝ አለው።

እርሱም ያደረገውን ያውቃልና ሰምቶ ዝም አለ።

ልጆቼ ሆይ፤ በመከራና በጨንቅ ቀን ባልንጀራችሁን አትጣሉት። ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ። ካልታመነም ሰው ጋር ባልንጀርነት አታድርጉ።

ሦስተኛ

ስለ የብራማ ካህን

ብራማ ወይም ብራህማ ህንዶች እንደ አምላክ የሚያመልኩት ነው። የብራማ ካህናት ደግሞ እንደዚያው እንደ ሕጋቸው ከኃጢአት ሁሉ የራቁ ንጹሐን ናቸው ይባላሉ።

ከብራማ ካህናቶች አንዱ ወደ ገበያ ወጥቶ የፍየል ወጠጤ ገዝቶ በጫንቃው ተሸክሞ ወደ ቤቱ ሲመለስ ሦስት አታላዮች አዩት። እነርሱም ይህን ካህን እናታለው ብለው ተማከሩና ቀደም ቀደም እያሉ ሒደው በሦስት ስፍራ ላይ እየተቀመጡ ቆዩት።

በመጀመሪያ አንደኛው አታላይ አገኘው። ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው። ካህኑ መለሰ፤ ወዳጄ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም አለው።

ጥቂትም እንዳለፈ ሁለተኛው አታላይ አገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ካህኑም ያንን ፍየል ከጫንቃው ላይ አውርዶ እንደ ገና እያገላበጠ ያይ ጀመረ። ካየም በኋላ ወዳጄ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም ብሎ ተሸክሞ ሔደ።

ከዚያ ደግሞ ጥቂት እንዳለፈ ሦስተኛው አታላይ አገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ከዚያ በኋላ ያ የብራማ ካህን ሦስተኛ ይህን ነገር በሰማ ጊዜ ያየው ሰው ሁሉ ውሻ ነው እያለ ሲመሰክር እኔ ብቻዬን ፍየል ነው እላለሁን ብሎ ከጫንቃው አውርዶ ወርውሮ ጥሎት ሔደ። እነዚያም አታላዮች ያንን ፍየል ይዘው ወደ ቤታቸው ወስደው አርደው በሉት።

ልጆቼ ሆይ፤ በምንም በምን ቢሆን ሰውን አታታሉ። እናንተም በምንም በምን ቢሆን እትታለሉ። አውቆ የሠሩት ሥራ ነው እንጂ ተታሎ የሠሩት ሥራ እንዳይጠቅም እወቁ።

አራተኛ

ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው

የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው በመንገድ ላይ ተገናኝተው ባንድነት ሲጓዙ የእስጳንያው ሰው ፈረሱ ደከመበት። ወዲያው ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ እባክህ ፈረስ ለፈረስ እንላወጥ አለው። ህንዱ ግን እምቢ አለ። በዚያ ዘመን ህንዶች የተናቁ ሰዎች ነበሩና ያ የእስጳንያ ሰው ከፈረስ ወርዶ ህንዱን ከፈረሱ ላይ ጎትቶ አውርዶ ፈረሱን ነጥቆ ይዞበት ሔደ። ህንዱም በኋላ በኋላው እየተከተለ ሲሔድ ወደ መንደር ደረሱ። በዚያ ጊዜ እየጮኸ ሔዶ፤ ለመንደሩ ዳኛ ነገረ። ዳኛውም ያንን የእስጳንያ ሰው አስጠርቶ ፈረሱን ለምን ቀማኸው ብሎ ጠየቀው። እስጳንያው መለሰ፤ ጌታዬ ሆይ፤ ይህ ፈረስ የኔ ጥሩ ገንዘቤ ነው። ህንዱ ግን አሁን ለእርስዎ መንገሩ ሲቀጥፍ ነው። የህንድ ሰው አባይና ቀጣፊ መሆኑ የታወቀ ነው እያለ ይምል ይገዘት ጀመረ።

በዚያ ጊዜ ዳኛው ቶሎ ብሎ ተነሥቶ መሐረሙን ከኪሱ አውጥቶ የፈረሱን ሁለቱንም ዓይኖቹን ሸፍኖ ይሆ በል እስቲ ፈረሱ ያንተ ጥሩ ገንዘብህ ከሆነ፤ የትኛው ዓይኑ ዕውር ነው የቀኙ ነውን ወይስ የግራው አለው። ያ የእስጳንያ ሰው ግን ፈረሱን መቀማቱን እንጂ ዕውር ይሁን ደህና ይሁን ልብ አድርጎ አላስተዋለውም ነበረና እንዲያው ምናልባት ብሎ የፈረሴ ቀኝ ዓይኑ ዕውር ነው አለ። ደግሞ ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ አንተስ አለው። ፈረሴ ቀኝ ዓይኑም ግራ ዓይኑም ደህና ነው። ዕውርነት የለበትም አለው። በዚያ ጊዜ ዳኛው መሐረሙን አንሥቶ፤ ፈረሱን ቢያየው እንደ ህንዱ ቃል ሁለቱም ዓይኖቹ ደህና ሆነው ተገኙ። ከዚህ በኋላ ፈረሱን ለህንዱ ሰጥቶ እስጳንያውን ለቅጣት አሳልፎ ሰጠው።

ልጆቼ ሆይ፤ በምትኖሩበት ሀገር እንደዚህ ያለ ዳኛ እንዳያሳጣችሁ ወደ እግዚአብሔር ለምኑ። መልካም ዳኛ ከሌለ ገንዘባችሁ ይቅርና አካላችሁም የናንተ አይደለም።

አምስተኛ

ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ

በእንግሊዝ ሀገር በሎንዶን ከተማ የአራዊት ለማዶች አሉ። ከሁሉም ይልቅ አንበሶቹ እጅግ የሚያምሩና ለማየት የሚያጓጉ ናቸው። እነዚያንም ለማየት የሚሔድ ሰው ሁሉ ገንዘብ ካልሰጠ ወደ ውስጥ እንዳይገባ ክልክል ነው።

ገንዘብ የሌለው ሰው ግን በቤቱ የውሻ ቡችላ ወይም የድመት ግልገል ያለው እንደ ሆነ ያንን ለአንበሳው ይዞለት ይሔዳል።

እንደዚሁ ሁሉ አንድ ሰው አንድ ቡችላ ይዞ ሔደ። ውስጥም በገባ ጊዜ ለአንበሳው ጣለለት። ቡችላውም የአንበሳውን መዳፍ እየላሰ ማረኝ እንደ ማለት በኀዘን ቃል ይጮኽ ጀመረ። አንበሳውም ለቡችላው አዘነና ወደ መኝታው አስጠግቶ ተወው። ምግቡም በመጣለት ጊዜ የሚበላውን እየበላ የተረፈውን እየወሰደ ለቡችላው ይጥልለት ጀመረ። እንደዚሁ ባንድነት እየተጫወቱ ባንድ ስፍራ እየተኙ ብዙ ዘመን

ተቀመጡ። ከብዙ ዘመን በኋላ ያ ቡችላ ታመመና ሞተ። አንበሳው ግን የተኛ መስሎት ዝም አለው።

ካንድ ቀን በኋላ አንበሳው ወደ ቡችላው ቀርቦ ከወደ ራሱ ቀና አድርጐ ቢያየው እንደ ሞተ አወቀ። በዚያ ጊዜ በታላቅ ድምጥ ያገሣ ጀመረ። የአንሳውም ጠባቂ ይህ አንበሳ ምን ሆኖ ይሆን ብሎ ቢመጣ ያ ቡችላ ሞቶ ተገኘ። ጥንቡን አንሥቶ ለመጣል ቢቀርብ አንበሳው ከለከለው። አንበሳውም አራት ቀን ሙሉ ምግቡን ሳይመገብ በቡችላው ሬሳ አጠገብ ተቀመጠ። ባራተኛው ቀን ግን የአንበሳው ጠባቂ መጥቶ ቢያየው ቡችላውን በመዳፉ ታቅፎ ራሱን በላዩ አስደግፎ ሞቶ ተገኘ። ጠባቂውም የሁለቱንም ሬሳ አንሥቶ ባንድ ጉድጓድ ቀበራቸው።

ልጆቼ ሆይ፤ ደግነትንና ፍቅርን ከያዛችሁ ኃይለኛው ደካማ፤ ንፉጉ ቸር፤ ከፉው ደግ ይሆንላችኋልና የትዕቢት ሥራ አትሥሩ።

ስድስተኛ

ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ

በቀድሞ ዘመን አንድ ንጉሥ ነበረ። እርሱም እግዚአብሔር የሰጠውን የመንግሥቱን ሥራ ትቶ ተረት የሚያውቅ ሰው እያስፈለገ ተረት ሲሰማ ይውል ነበረ። ተረት የሚያውቁ ብዙ ሰዎች እየመጡ ተረታቸው እያስቀባቸው ሔዱ። ንጉሡ ግን እያደረ የተረት ፍቅር እየጸናበት ይሔድ ጀመረ።

ከእለታት ባንድ ቀን ወረቀቱንና ቀለሙን አቅርቦ እኔ በቃኝ እስክል ድረስ አዲስ አዲስ ተረት የሚነግረኝ ሰው የተገኘ እንደ ሆነ፤ ልጄን አጋብቼ መንግሥቴን አወርሰዋለሁ ብሎ ጽፎ ማኅተሙን አተመ። እንዲህ ማለቱ ግን መቸም ብዙ ተረት የሚያውቅ ሰው አይገኝም ብሎ ነበረ።

ከዚህም በኋላ ይህ ወሬ በያገሩ ደረሰና አንድ ብልህ ሰው መጥቶ እኔ ለንጉሡ በቃኝ እስኪሉ ድረስ ተረት እነግራቸዋለሁና ንገሩልኝ አለ። ንጉሡም በሰማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። የውሉንም ወረቀት ሰጠው። ከዚህ በኋላ ተረቱን ሊነግር ጀመረ።

ንጉሥ ሆይ፤ አንድ ባለጠጋ ሰው አዝመራውና መከሩ አማረለት፤ እንደ አማረለትም ካየ በኋላ፤ ስንዴውን የሚያኖርበት ታላቅና ሰፊ ጐተራ ሠራ። የጐተራው ርዝመቱ ሠላሳ ክንድ፤ ወርዱ ሀያ ክንድ፤ ቁመቱ አሥር ክንድ ነበረ።

በመከርም ወራት ስንዴውን ወቅቶ በጐተራው ሞልቶ አስቀመጠ። ነገር ግን በሙቀት ምክንያት እንዳይነቅዝ ብሎ ስነፋስ መግቢያ ትንሽ መስኮት አውጥቶለት ነበርና አንዲት ገብረ ጉንዳን በዚያ ገብታ አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች ብሎ ነገረው። ንጉሡም እሺ አለው።

ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚያ ወዲያስ አለው። ደግሞ ሌላዪቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚህ በኋላ ንጉሡ ተነስቶ ዛሬ ይበቃናል ነገ ደግሞ እንጫወታለን አለው።

በማግስቱም በማለዳ ንጉሡ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረበ ንጉሡም እሺ አለው። ደግሞ ሌላዪቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ይህንማ ትናትና ነግረኸኝ የለምን አለው። ሰውዬው መለሰ፤ ንጉሥ ሆይ፤ ጐተራው እንጂ ሰፊ ነው። ስንዴውም እኮ አላለቀም አለው። ንጉሡም ተቆጣና ተነስቶ ወደ ቤቱ ገባ። በማግሥቱም በማለዳ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገባ። ሰውዬውም ቀረበ፤ ንጉሥ እሺ አለው። ደግሞ ሌላዪቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ንጉሡም ይህን በሰማ ጊዜ ይህንስ ትናትና ነግረኸኛል። ሌላ ተረት የለህምን አለው። ተረትስ ሞልቶኛል፤ ነገር ግን ስንዴው መች አለቀ። ጐተራው እንጂ ሰፊ ነው አለው። እንዲህ እያለ አስራ አምስት ቀን ሙሉ አሰለቸው። በመጨረሻው ንጉሡ እንደ ልማዱ በመጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረበ። ንጉሡም እሺ አለው። ደግሞ ሌላዪቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች

አለው። ንጉሡም ተቆጣና ይህንማ ስትነግረኝ ሰንብተህ የለምን፤ ሌላ ተረት እንዳለህ አምጣ አለው።

ንጉሥ ሆይ፤ ተረትስ ሞልቶኛል ነገር ግን የተጀመረውን ሳልጨርስ ሌላ መጀመር አይገባኝም። ጐተራው እጅግ ታላቅ ነው፤ ስንዴውም ብዙ ነው አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ እጅግ ተናደደና ሁለተኛ ይህን ተረት አትንገረኝ፤ እጅግ ሰለቸኝ። ልጄንም ሰጥቼሃለሁ መንግሥቴንም አውርሼሃለሁ አለው።

ሰውዬውም የንጉሡን ልጅ አግብቶ መንግሥቱን ወርሶ በዙፋኑ ተቀመጠ።

ልጆቼ ሆይ፤ የሚረባውን ነገር ትታችሁ የማይረባውን ነገር አትፈልጉ። ቀልድና ጨዋታም አትውደዱ። *ወደ ጨዋታ ቤት ከመሔድ ወደ ልቅሶ ቤት መሔድ ይሻላል* የተባለውን ነገር አስቡ።

ሰባተኛ

ስለ አንድ ጫማ ሰፊ

አንድ ጫማ ሰፊ ከጧት እስከ ማታ በእጁ ጫማ ሲሰፋ፤ ባፉ ሲዘፍን ይውል ነበረ። በጐረቤቱም አንድ ባለጠጋ ነበረና አንድ ቀን ወደ እርሱ መጥቶ፤ ወዳጄ ሆይ፤ እንዲህ ሌት ቀን ስትደክም ባመት ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጫማ ሰፊውም እየሳቀ መለሰ፤ ጌታ ሆይ፤ እኔ ያመት ትርፍን አላስብም። ነገር ግን አሳቤ ሁሉ እጄ ወደ አፌ የሚያቀርበው የዕለት ምግብ እንዳልቸገር ብቻ ነው አለው።

ባንድ ቀን ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጌታዬ ሆይ፤ አንድ ቀን ብዙ አንድ ቀን ጥቂት እሠራለሁ። ትርፉ በምን ይታወቃል አለው።

ባለጠጋውም እንግዲህ ወዲህ እኔ ያለችግር አኖርሃለሁና ከኔ ዘንድ መቶ ምዝምዝ ወርቅ ውሰድና በጥንቃቄ ጠብቀህ አኑር። በችገረህም ጊዜ የሚበቃህን ያህል እንጂ በከንቱ አታባክን ብሎ ሰጠው።

እርሱም ይህን ያህል ገንዘብ ባይኑ ስንኳ አይቶ አያውቅም ነበረና ደስ እያለው ተቀብሎ ወደ ቤት ሔደ። ነገር ግን ይጠፋብኛል ብሎ ሲጨነቅ ሌሊቱን ሁሉ ካይኑ እንቅልፍ ሸሸ። በሌሊትም የሰው ድምጽ በሰማ ጊዜ ገንዘቡን የሚቀማ ወምበዴ የመጣ ይመስለዋል። ነፋስም ቤቱን ባንቃነቀው ጊዜ ገንዘቡን የሚሰርቅ ሌባ የመጣ እየመሰለው ይጨነቅ ጀመረ።

እንዲህም እየሆነ ብዙ ቀን ተቀመጠ። ነገር ግን ልቡ የዚህን አሳብ የማይችለው ሆነ።

ከእለታት አንድ ቀን እንዲህ ሲጨነቅ አደረና በማግሥቱ በማለዳ ተነሥቶ ወደዚያ ባለጠጋ ቤት እየሮጠ ሔዶ፤ ለኔስ የቀድሞ ኑሮዬ እጅግ ይሻለኛል። አሁንም ይህን የሰጠኸኝን መቶ ምዝምዝ ወርቅ ተቀበለኝ። ቀን ስሠራ እየዋልሁ ሌሊት እንቅልፍ ቢወስደኝ ለኔ እጅግ መልካም ነው ብሎ በትኖለት ሔደ።

ልጆቼ ሆይ፤ ለምግባችሁና ለልብሳችሁ የሚበቃችሁን ገንዘብ ካገኛችሁ ለብዙ ገንዘብ አትጨነቁ። ለባለጠጋ ከማየት በቀር ሌላ ትርፍ የለውም።

ስምንተኛ

ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ

በስዊድን ሀገር በመናገሻው ከተማ በስቶክልም አንድ ውሻ ያለው ሰው ነበረ። ፍቅር ማለት ከልማድ የተነሣ ነውና ውሻው ጌታውን በጣም ይወደው ነበረ። ጌታውም ለውሻው እንደ ልጁ ያስብለት ነበረ። ነገር ግን እንኳን የውሻ ፍቅር የሰውም ፍቅር ቢሆን ከሞት አያድንምና ጌትዮው ታመመና ሞተ። ውሻውም ጌታው ከታመመ ጀምሮ እስኪሞት ድረስ ካልጋው ሥር አልተለየም። ከሞተም በኋላ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲወስዱት ሬሳውን ተከትሎ ሔደ። በዚያም መቃብር ቆፍረው ሲቀብሩት አየ። ከተቀበረ በኋላ ግን ሰዎቹ ሁሉ በየቤታቸው ሲገቡ እርሱ እዚያው በመቃብሩ አጠገብ ቆሞ ቢጠሩትም ቢመቱትም ዝም ብሎ ቀረ። ማታ ማታም በመቃብሩ ላይ እየተኛ ያድር ጀመረ።

አንዲት ሴት ወይዘሮ ወሬውን ሰምታ ራትና ምሳውን ትሰጠው ጀመረ። እንዲሁ የቀን ሀሩር፣ የሌሊት ቁር ሳይፈራ ብዙ ቀን በመቃብሩ ላይ ኖረ። ሴቲቱም እንደ ገና አስባ የብርድ ልብስ ለደደችለት።

ከብዙ ቀን በኋላ ራትና ምሳውን የምትሰድለት ወይዘሮ በድንገት ታመመችና ውሻውን የሚጠይቀው ሌላ ሰው ጠፋ። ውሻው ግን ይህን ሁሉ መከራና ችጋር ታግሶ እዚያው በጌታው መቃብር ላይ ሞተ።

ሴቲቱም ከበሽታዋ ስትድን ትዝ አላትና ሰው ልካ ብታሳየው ሞቶ ተገኘ። ከዚህ በኋላ እርሷ ራሷ ሔዳ በብዙ ሐዘን በዚያው በጌታው መቃብር አጠገብ አስቀበረችው።

ልጆቼ ሆይ፣ እንኳን ሰው እንስሳም ቢሆን ከወደዱት መውደዱ አይቀርምና ሁሉን ውደዱ። ወዳጆችሁንም በፍጹም ልባችሁ ከወደዳችሁት በመከራችሁ ቀን አይለያችሁም።

ዘጠነኛ

ስለ አንበሳና ስለ አይጥ

አንበሳ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ምግቡን ሲፈልግ ውሎ ደከመውና ባንድ ዛፍ ሥር ተኛ። በዛፉም ሥር አንዲት አይጥ ከጉድጓድዋ ወጥታ በአንበሳው ላይ እየዘለለች ትጫወት ጀመረች። አንበሳው ግን ከድካሙ ብዛት የተነሣ አልሰማትም። ከዚህ በኋላ ባፍንጫውና ባይኑ ላይ ትዘል ጀመረች። በዚያ ጊዜ አንበሳው ከእንቅልፉ ነቃና አፈፍ አድርጐ ያዛት። ሊውጣትም ያንን የሚያስፈራ አፉን ከፈተ። አይጢቱም ያራዊት ንጉሥ ሆይ፣ ማረኝ፣ በድዬሃለሁ፣ የዛሬን ብቻ ማረኝ፣ ከእንግዲህ ወዲህ ቸርነትህን ለዘላለሙ አልዘነጋም። ደግሞም ምንም ትንሽ ፍጥረት ብሆን አንድ ቀን በተቻለኝ ነገር እረዳሃለሁ እያለች ትቀባጥር ጀመረች።

አንበሳውም አይጢቱ እረዳሃለሁ ባለችው ነገር ሳቀና ለቀቃት።

አይጢቱም እግዚአብሔር ይስጥልኝ ብላ ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ከጥቂት ቀን በኋላ አንበሳው በጨረቃ ብርሃን ላደን ወጥቶ ሳለ አዳኞች ያንን የሚተኛበትን ዛፍ አይተው ኑሮ ወጥመድ አጥምደውበት ሔዱ። አንበሳውም ከስፍራው ሀያ ኪሎ ሜትር እርቆ ሔዶ ነበረና ሲመለስ በድንገት ወጥመዱ ያዘው።

ከዚህም በኋላ ወጥመዱን ለመበጠስ ቢዘል፣ ቢያገሣ፣ የማይሆንለት ሆነ። አዳኞቹም ባንድ ስፍራ ተቀምጠው ይመለከቱ ኑረው ወጥመዳቸው እንደ ያዘላቸው አይተው አንበሳውን ወስደው ለንጉሥ ለመስጠት የብረት አጥር ያለው ሠረገላ ለማምጣት ወደ ከተማ ሔዱ።

በዚያን ጊዜ ያች አይጥ አንበሳው ሲያገሣ ሰምታ ኑራ ከጉድጓድዋ ብቅ አለችና ያራዊት ንጉሥ ሆይ፣ አንድ ቀን እረዳሃለሁ ብዬህ አልነበረምን አለችው። አሁንም አንበሳው በብርቱ ጭንቀት ተይዞ ሳለ ባይጢቱ ንግግር ሳቀ። አይጢቱ ግን አትሳቅ እመነኝ። አሁን ባሁን ከዚህ ከጭንቀትህ አወጣሃለሁ አለችው። ይህንም ከተናገረች በኋላ አንበሳው የታሰረበትን የወጥመዱን ገመድ ባንድ አፍታ ቀረጣጥፋ ጨረሰችው። አንበሳውም ከወጥመዱ አምልጦ በወጣ ጊዜ አይጢቱ ቀርባ ያራዊት ንጉሥ ሆይ፣ እኸ፣ እኔ እውነተኛ አይደለሁምን አለችውና ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ልጆቼ ሆይ፣ ሰውን ድኃ ነው ወይም ትንሽ ነው ብላችሁ አትናቁት። ለሁሉ ጊዜ አለውና ምንም ድኃ ቢሆን ባንድ ምክንያት ሳይረዳችሁ አይቀርም።

አሥረኛ

ስለ የህንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ

አንድ ሰው መናገር የሚችል አንድ ወፍ ያዘና ንግግር ያስተምረው ጀመረ። ሲያስተምረውም ሌላውን ንግግር ሁሉ ትቶ አይጠረጠርም፣ በል እያለ አስተማረው። ይህንም ብዙ ዘመን አስተማረው። ና ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ። ሒድም ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ።

ከዚህ በኋላ ለመሸጥ ወደ ገበያ ይዞት ወጣ። ወፍም የሚገዙ ሰዎች እየመጡ ዋጋ ንገር ሲሉት። መቶ ብር አላቸው። እነዚያ ግን የሚናገር ወፍ መሆኑን እያውቁምና ዋጋው በዛ እያሉ ጥለውት ሔዱ። ከዚህ በኋላ ንጉሡ መጥቶ ባለ ወፍ ዋጋ ንገር አለው። መቶ ብር አለው። ንጉሡም ተቆጣ፤ አብደኃልን፤ አንድ ወፍ እንደምን አድርጐ መቶ ብር ያወጣል አለው።

ባለ ወፉ መለሰ፤ ንጉሥ ሆይ፤ እኔን ለምን ይቆጡኛል። ዋጋህ ምን ያህል ነው ብለው ወፉን አይጠይቁትምን አለው።

ንጉሡም ወፍ እንዴት አድርጎ ይናገራል ብሎ አሰበ። ወዲያው ወደ ወፉ ዘወር ብሎ አንተ ወፍ፤ እውን መቶ ብር ታወጣለህን አለው። አይጠረጠርም አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ ደስ አለውና በቶሎ መቶውን ብር ቆጥሮ ሰጥቶ ወፉን ይዞ ሔደ።

ወፉም ብዙ ንግግር የሚያውቅ መስሎት ነበርና ንጉሡ ቀርቦ ያነጋግረው ጀመረ። ወፉ ግን ንጉሡ በተናገረ ቁጥር ምላሹ አይጠረጠርም ማለት ሆነ። አሁንም አሁንም ይህን መስማቱ ሰለቸት አለው። በመጨረሻው ተናደደና ወደ ወፉ ቀርቦ ላንተ ዋጋ መቶ ብር ስጠቼ እንዴት ያለሁ እብድና ደንቆሮ ነኝ አለው። ወፉም አይጠረጠርም አለው። አሁን ጊዜ እጋጠመውና መልካም ምላሽ ሆነለት።

ልጆቼ ሆይ፤ ከገበያ የምትገዙትን ሁሉ በጣም ሳትመረምሩ አትግዙ። ከገዛችሁት በኋላ ግን ብትጠጡቱ ምንም ጥቅም አታገኙም።

አሥራ አንደኛ

ስለ የሌት ወፍ

የሌት ወፍ እንደ ዓይጥ ጥርስ አላት፤ እንደ ወፍም ክንፍ አላት። አንድ ጊዜ የሰማይ ወፎችና የዱር አራዊቶች ተጣልተው አራት ቀን ሙሉ ጦርነት አደረጉ። የሌት ወፍ ግን በዳር ሁና ትመለከትና የዱር አራዊቶች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ

ወደናንተ ነው፤ እዩት ጥርሴን፤ እዩት ጡቴን፤ እስቲ ከሰማይ ወፎች እንደኔ ጥርስና ጡት ያለው ማነው ትላቸዋለች።

ደግሞ የሰማይ ወፎች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ ወደናንተ ነው፤ እዩት ክንፌን፤ እስቲ ከዱር አራዊት ወገን እንደኔ በክንፍ እየበረረ በአየር ላይ የሚሔድ ማነው ትላቸዋለች። ወደ ጦርነቱ ግን ምንም ቢሆን አትገባም።

ከጥቂት ቀን በኋላ ዕርቅ ተደረገና ጦርነቱ ቆመ። ስለዚሁም የሰማይ ወፎችና አራዊቶች ትልቅ በዓል አደረጉ። የሌት ወፍም ወደ ወፎች ድግስ ብትሔድ እኛ እንደ አውሬ ጥርስ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት። ወደ ዱር አራዊትም ብትሔድ እኛ እንደ ወፍ ክንፍ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት።

ከዚህ በኋላ አፈረችና ወፎችም አራዊትም እንዳያይዋት ቀን ቀን እየተደበቀች እየዋለች፤ ማታ ማታ ምግብዋን ለመፈለግ ጀመረች። ቀን ወፎችም ቢያገኝዋት፤ አራዊትም ቢያገኝዋት ይገድልዋታል እንጂ አይተዋትም። የሌት ወፍ የተባለችውም ከዚያ ወዲህ ነው ይባላል።

ልጆቼ ሆይ፤ በምትሠሩት ሥራ ሁሉ ሁለት ልብ አትሁኑ። ሁለት ልብ የሆነ ሰው አንዱን ሳይዘው በመካከል ወድቆ ይቀራል።

አሥራ ሁለተኛ

ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል

ቀበሮና ፍየል ባልንጀርነት ገጥመው ባንድነት ሲውሉ፤ አንድ ቀን የፀሐይ ሙቀት እጅግ ጸንቶ ነበረና ሁለቱንም ውኃ ጥም ያዛቸው። እንዲሁ ውኃ እየፈለጉ ካንዱ ስፍራ ወደ አንዱ ስፍራ ሲሮጡ የጉድጓድ ውኃ አገኙ። ሁለቱም እጅግ ተጠምተዋልና የኋላ መውጫቸውን ሳያስቡ ባንድ ጊዜ ዘለው ገቡ። ውኃውንም ጠጥተው ከረኩ በኋላ የመውጫቸው ነገር ትዝ አላቸውና፤ ያስቡ ጀመሩ። ብዙም ልዩ ልዩ አሳብ አሰቡ። ግን አልሆነላቸውም። ከዚህ በኋላ፤ መቸም ቀበሮ ተንኰለኛ ነውና ወዳጄ ፍየል ሆይ፤ እኔ አንድ መልካም አሳብ አገኘሁ አለው። እንግዲህ አንተ በጣም ጠንክረህ በኋላ እግርህ ቁም፤ በፊት እግርህም ግራና ቀኝ

አንፈራጠህ በቀንድህና በግምባርህ የጉድጓዱን መሬት ተደግፈህ ቁም፡፡ እኔ በጀርባህ ላይ ተንጠላጥዬ ከወጣሁ በኋላ፣ ቀንድህን ይዤ ሽቅብ እየጐተትሁ አወጣሃለሁ አለው፡፡ ሞኙ ፍየል ሆይ፣ እውነት መስለውና ቀበሮ እንደ ነገረው አደረገ፡፡ ቀበሮም በፍየል ጀርባ ላይ ተንጠላጥሎ ወጣ፡፡ ከዚህ በኋላ ፍየል ራሱን ቀና አደረገና በል እንግዲህ ሽቅብ ጐትተህ አውጣኝ አለው፡፡ ቀበሮ መለሰ፣ ፍየል ሆይ፣ አንተ ሽማግሌ ነህ፣ ጢምም አውጥተሃል፣ በእውቀት ግን ገና ሕፃን ነህ፣ እኔስ አንድ ጊዜ ከወጣሁ በኋላ አንተን ጐትቼ አወጣለሁ ብዬ ሁለተኛ ለውነቴን አላጠፋም፡፡ የሆነ ሆኖ፣ ባልንጀራዬ ነህና አንድ ምክር ልምከርህ፣ ከእንግዲህ ወዲህ መውጫህን ሳታስብ ወደ ጉድጓድ ዘለህ አትግባ ብሎ ጥሎት ሔደ፡፡

ልጆቼ ሆይ፣ ቃሉን አፍርሶ በተንኰል ከዳነው ቀበሮ ይልቅ፣ በቃሉ ጸንቶ በጉድጓድ ውስጥ የሞተው ፍየል ይሻላል፡፡ ስለዚህ ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ፡፡

አሥራ ሦስተኛ

ስለ የጦጣ ፍርድ

ሁለት ድመቶች ባንድነት ይኖሩ ነበረ፡፡ አይጥ ለማደንም ቢሆን፣ ምናምንም ለመስረቅ ቢሆን አይለያዩም ነበረ፡፡ አንድ ቀን ከአንዱ ቤት ወደ አንዱ ቤት ሽርሽር ሲሉ መስኮቱ የተከፈተ ቤት አገኙ፡፡ በዚያ ጊዜ ድምጣቸውን አጥፍተው ቀስ እያሉ በመስኮቱ ዘለው ገቡ፡፡ በዚያም በእንቁላልና በሱካር በሌላም በሚጣፍጥ ነገር የተሰናዳ ምግብ በጠረጴዛ ላይ አዩ፡፡ በጓዳውም አንድ ሰው እንኳ አለመኖሩን አይተዋልና ባንድነት ዘለው ያንን የጣፈጠ ምግብ አፋቸው እንደ ቻለላቸው ይዘው በመስኮት እየሾለኩ ወጡ፡፡ ከወጡም በኋላ በአታክልት ውስጥ ተደብቀው ለመብላት ሁለቱም የያዙትን ቀላቅለው አስቀምጠው ሰው እንዳያያቸው ግራና ቀኝ ይመለከቱ ጀመር፡፡ ለመብልም በቀረቡ ጊዜ አንዱ ክፍል ምግብ ካንዱ በልጦ አዩት፡፡ በዚህም ምክንያት ትልቁ የኔ ነው፣ የኔ ነው፣ በማለት

ሁለቱ ድመቶች ተጣሉ፡፡ ምግቡንም ትተው እርስ በርሳቸው ይሞጫጨሩ ጀመሩ፡፡

አንድ ጦጣም ባታክልት ውስጥ ሁኖ ይመለከታቸው ኑሮ፣ በቶሎ እየሮጠ መጥቶ እርስ በርሳችሁ ምን ያጣላችኋል፡፡ አሁን በአመጣችሁት ምግብ ተጣልታችሁ እንደ ሆነ፣ የአታክልቱ ውስጥ ዳኛ እኔ ነኝና ወደ ሸንጐ ቀርባችሁ በዳኛ ፊት ነገራችሁን መጨረስ ነው አላቸው፡፡

ድመቶቹም ይሁን ደግ ነው አሉ፡፡ እንግድያውስ ኑ አለና ወደ ዛፉ ሥር ሔዶ በጥላው ውስጥ አስቻለ፡፡ ከዚህም በኋላ ፍርዱን ጀመረ፡፡ ይህን ምግብ ሁለታችሁም ባንድነት አይታችሁ አንስታችሁ የለምን አላቸው፡፡ አዎን፣ ስንገባም ባንድነት፣ ስናየውም ባንድነት፣ ስናነሣውም ባንድነት ነው አሉ፡፡ እንግዲያውስ ትክክል ተካፈሉ፣ ነገር ግን ትክክል ለመካፈል ሚዛን ያስፈልጋልና ሚዛን አምጥታችሁ ሳካፍላችሁ አላቸው፡፡ ይሁን ብለው ሚዛን አመጡ፡፡

ቢመዝነው በውነትም አንዱ ክፍል ትልቅ ኑሮ ሚዛኑ ደፋ፡፡ ዳኛውም አንዱ መብለጡን አይቶ ልክ ላግባላችሁ ብሎ ከሚዛኑ ላይ አነሣና አንድ ጊዜ ገመጠለት፡፡ መልሶ ቢመዝነው ደግሞ ያ ትንሽ የነበረው በዛና ሚዛኑ ደፋ፣ ደግሞ ያንን አንድ ጊዜ ገመጠና መልሶ ቢመዝነው የፊተኛው ሚዛኑ ደፋ፣ ሦስተኛ አንሥቶ እገምጣለሁ ሲል ድመቶቹ ነገሩን አዩና ዳኛ ሆይ፣ ተወው ተወው፣ እኛው ተስማምተን እንካፈለዋለንና ስጠን አሉት፡፡

ዳኛው ጦጣ መለሰ፣ እመቤቶቼ ሆይ፣ እናንተ እንዲህ ብትሉ መቸ ይሆናል፣ ያጤ ስርር አይደለምን፣ ሳላስተካክል ብሰጣችሁ ፍርድ መጉደሉ አይደለምን አለና ደግሞ አንድ ጊዜ ገመጠለት፡፡ እንደዚሁ ከዚያም ከዚህም እየገመጠ ጨረሰና፣ ጥቂት ሲቀረው ቢመዝነው ትክክል ሆነ፡፡ እነሆ አሁን ትክክል ሆነላችሁ አላቸው፡፡ እንግዲያውስ ስጠን አሉት፡፡

ጦጣ መለሰ፣ ቆዩ አትቸኩሉ፣ እናንተ ነገሩ ሁሉ በመቸኰል የሚሆን ይመስላችኋል፡፡ እኔ ሥራዬን ሁሉ ትቼ እስካሁን ድረስ በናንተ

ነገር ደክሜ ደክሜ እንዲያው ልቀር ነውን፤ ይህስ የዳኝነቴ ነው አለና ያንኑ የተረፈውን ወደ አፉ አድርጐ ችሎት ተመለሰ።

ድመቶቹም እያዘኑ ወደ ስፍራቸው ሔዱ።

ልጆቼ ሆይ፤ ከባልንጀራችሁ ጋራ በተጣላችሁ ጊዜ ቢቻላችሁ ነገሩን ትታችሁ ተቀመጡ። ባይቻላችሁ ግን በዘመድና በወዳጅ ተዋቅሳችሁ ታረቁ እንጅ ወደ ዳኛ ለመሔድ አትቸኩሉ።

አሥራ አራተኛ

ስለ አንበሳና ስለ ነብር፤ ስለ ጅብና ስለ አህያ ባልንጀርነት

አንበሳና ነብር፤ ጅብና አህያ፤ ባልንጀርነት ይዘው ባንድነት ሲኖሩ ምግብ ተቸገሩ። አንድ ቀን ባንድነት ተሰብስበው ስለ ምግባቸው ምክር ጀመሩ። ከቶ እግዚአብሔር ምግብ የነሣን በምን ምክንያት ይሆን፤ ምናልባት ከመካከላችን ትልቅ ኃጢአት የሠራ እንዳለ ሁላችንም እንናዘዝ፤ ትልቅም ኃጢአት ሠርቶ የተገኘውን ከመካከላችን እናጥፋው ተባባሉ።

መጀመሪያ አንበሳን ተናዘዝ አሉት። አንበሳም ሊናዘዝ ቀረበ። እኔ አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ወዩ ነበርሁ። ዘላኖች ብዙ ከብት ይዘው በዱር ውስጥ በረት ሠርተው ተቀምጠው ነበረና ቀኑ ሲመሽ አይቼ በበረቱ ውጭ ቆሜ አንድ ጊዜ ባገሣ ስንጋው ሁሉ በረቱን እየዘለለ ወጣ፤ እኔም አንዱን ሰንጋ ሰብሬ ደሙን ጠጥቼ ሥጋውን በላሁት፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ በዱር ውስጥ የሚኖሩ ከብቶች አግኝተህ እንኳን አንድ ሰንጋ ብዙውንስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ ብለው ፈረዱለት።

ነብር ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እያልሁ ምግብ ስፈልግ፤ አንዲት ፍየል ከእረኛዋ ጠፍታ ብቻዋን ቅጠላ ቅጠሉን ስትለቃቅም አገኘኋት። ወዲያው አንቄ ይዤ ደምዋን ጠጥቼ ሥጋዋን በላሁት። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ ከእረኛዋ የጠፋች ፍየል አግኝተህ፤ እንኳን አንዲት ፍየል ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ጅብ ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ወዩ ነበረ። ማታ ከጉድጓዴ ወጥቼ ምግቤን ስፈልግ ነጋዶች ቢደከምባቸው ጥለውት የሔዱ አንድ የፈረስ አጋሥሥ፤ ከመንገድ ዳር ወድቆ መነሣት አቅቶት ሲገላበጥ አግኝቼ እርሱን በልቻለሁ፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ ነጋዶች ጥለውት የሔዱ አጋሥሥ አገኝተህ፤ እንኳን አንድ አጋሥሥ ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ከዚህ በኋላ አህያን ነይ ተናዘዢ አሏት። አህያም ቀረበች፤ አንድ ቀን ጌታዩ ብዙ ጭነት ጭኖብኝ ስሔድ፤ ጌታዩ በመንገድ ላይ አንድ ሰው አገኝና ከዚያ እየተነጋገረ ቆመ። እኔም እጅግ ተርቤ ነበረና እነዚያ እስተነጋገሩ ድረስ በመንገዱ ዳር ሠርዶ መሳይ አግኝቼ ያንን እየነጫጨሁ ቆየሁ፤ ወዲያው ጌታዩ መጣና መጫኛውን አጠባብቆልኝ መንገዳችንን ተጓዝን። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለች።

ባልንጀሮችዋም መለሱ፤ ከዚህ የበለጠ ምን ኃጢአት አለ፤ ጌታሽ ከሰው ጋር እስቲነጋገር ከመንገድ ወጥተሽ ሠርዶ እየነጨሽ የቆየሺው ትልቅ ኃጢአት አይደለምን፤ እግዚአብሔር ምግባችንን የነሣን ለካ ባንች ኃጢአት ኑርዋል።

አንችን ከመካከላችን ካላጠፋን እግዚአብሔር አይታረቀንም ብለው ወዲያው ገነጣጥለው በሏት።

ልጆቼ ሆይ፤ ከኃይለኞችና ከክፉ ሰዎች ጋር ባልንጀርነት አትግጠሙ፤ በክፋታቸው መክረው በኃይላቸው ያጠፏችኋልና።

አሥራ አምስተኛ

ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል

ብዙ በጐች ያሉት አንድ ሰው ነበረ። እርሱም በጐቹን ሲጠብቅ በብዙ ጥንቃቄ ነው። የለመለመ ሣር ይመግባቸዋል፤ የጠራ ውኃ ያጠጣቸዋል፤ ወደ ተራራ ላይ ቢወጡ በጥንቃቄ ያወርዳቸዋል፤ የደከሙትንም ይሸከማቸዋል፤ ወደ ማሳ ውስጥ እየገቡ ሲሰቃቅሙ ባጠገባቸው ተቀምጦ ዋሽንት ይነፋላቸዋል፤ በጐቹም ዋሽንቱን እየሰሙ እጅግ ደስ ይላቸዋል።

ሲመሽም እንዳይበርዳቸው ወደ መልካሙ ጉረኖዋቸው አግብቶ ያጉራቸዋል። አውሬም እንዳያስደነግጣቸው ውሾች በስተ ውጭ ሆነው ይጮሁላቸዋል። ካንዱ ግልገል በቀር ሁሉም ጠባቂያቸውን ይወዳሉ። ያ አንዱ ግልገል ግን ጠባቂውን አይወድም ነበረና ማታ ማታም ወደ ጉረኖው መግባት አይወድም ነበረ። አንድ ቀን ወደ እናቱ ቀርቦ እናቴ ሆይ፤ እኛ ማታ ማታ ለምን ይዘጋብናል፤ እነሆ ውሾቹ ሳይዘጋባቸው በደኅና ያድራሉ፤ አሁንም ማታ እናንተ ስትገቡ እኔ ተደብቄ ቀርቼ በጨረቃ ብርሃን ከወዲያ ወዲህ እየሮጥሁ ደስ ሲለኝ ልደር አላት።

እናቲቱ መለሰች፤ ልጄ ሆይ፤ አርፈህ ተቀመጥ ጠባቂያችን እጅግ መልካም ሰው ነው። እርሱ እንዳዘዘን ውሰን ብንገባ ይሻለናል። እምቢ ያልህ እንደ ሆነ ግን በራስህ ላይ ጥፋትን ታመጣለህ አለችው።

ግልገሉም ይህን በሰማ ጊዜ፤ እናቴ ሆይ፤ መልካም ምክር አልመከርኸኝም። እኔስ ያሰብሁትን ሳላደርገው አልቀርም አላት።

ከዚህ በኋላ ጠባቂያቸው ማታ በጐቹን ሁሉ ነድቶ ወደ ቤቱ ሲመለስ ያ ግልገል ወደ ጉረኖው የገባ መስሎ ባጥር ውስጥ ምናምኑን ከለላ ሰጥቶ ቀረ። ጠባቂውም ግልገሉ ቀደም ብሎ የገባ መስሎት አጉሮባቸው ወደ ቤቱ ገባ።

ጊዜው ሲጨልምና በጐቹ ሁሉ ሰጥ ብለው ሲተኙ እርሱ ከተደበቀበት ስፍራ ተነሥቶ እየሮጠ ወደ ዱር ተመለሰ። በዚያም ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ሲጫወት አንድ ተኩላ አይቶት ኑሮ በድንገት ደረሰበት። ወደ ጉረኖውም ለመሮጥ ቢያስብሩቅ ነበረና የማይሆንለት ሆነ። ከዚህ በኋላ ተኩላው ታቅፎ ወስዶ ወደ ጉድጓዱ ውስጥ አግብቶ ገነጣጥሎ በላው።

ልጆቼ ሆይ፤ ያባትና የናታቸውን ምክር የማይሰሙ ልጆች እንደዚህ ይሆናሉና፤ የሽማግሎችን ምክር እንዳትንቁ ተጠንቀቁ።

አሥራ ስድስተኛ

አንድ ዳውላ እህል ስለ ተሰረቀበት ሰው

አንድ ባለጠጋ አንድ ዳውላ እህል ከቤቱ ተሰረቀበት። እርሱም ወደ ዳኛ ሔዶ ነገሩን ሁሉ ነገረ።

ዳኛውም የቤትህን ሰዎች ሁሉንም ሰብስበህ አምጣልኝ አለው። እርሱም ሰብስቦ አቀረበ። ዳኛውም ብዙ በትር አስመጥቶ ሁሉንም በትክክል አስቆረጠው። ከዚያም በኋላ፤ ለዚያ ሰው ቤተ ሰዎች ለሁሉም አንዳንድ በትር ሰጣቸው። ሲሰጣቸውም ነገ በዚህ ጊዜ ተመልሳችሁ ኑ፤ ነገር ግን የጌታውን እህል የሰረቀ ሰው በትሩ አንድ ጋት በልጦ ያድራል እያለ ሰጣቸው። ያ የጌታውን እህል የሠረቀ ሰው ይህን በሰማ ጊዜ ማታ ከበትሩ አንድ ጋት ቆረጠለት። በማግሥቱም በዚያው በታዘዙት ሰዓት ሁሉም ተሰብስበው ወደ ዳኛው ቤት ሔዱ። ዳኛውም ሁላችሁም የሰጠኋችሁን በትር አምጡ ብሎ ባንድነት ቢያቆመው የሌባው በትር አጥሮ ተገኘ። ከዚህ በኋላ እጁ ተይዞ ቢመረመር መስረቁን አምኖ ቅጣት ተፈረደበት።

ልጆቼ ሆይ፤ አይታወቅብንም ብላችሁ ኃጢአት አትሥሩ። የተደረገ ነገር ምንም በስውር ቢደረግ ሳይገለጥ አይቀርምና።

አሥራ ሰባተኛ

ስለ የእንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ

የእንግሊዝ ንጉሥ ፫ኛ ጆርጅ ለሽርሽር ወደ ባላገር ሔደው ሳሉ ድርቆሽ የሚያጭዱና የሚሰበስቡ ሰዎች ሁሉ ሥራቸውን እየተው ንጉሡን ለማየት ወደ መንደር እየሮጡ ሔዱ። ንጉሡ ግን አንደኛ ወታደር መስለው ድርቆሽ ወደ ሚታጨድበት ቢሔዱ፤ ካንዲት ሴት በቀር አንድ ሰው እንኳ ሳያገኙ ቀሩ። ባልንጀሮችሽ ሁሉ ወዴት ሔዱ ብለው ሴቲቱን ጠየቋት። ሴቲቱም መለሰች። ንጉሥ ወደ ባላገር መጥተዋል ተብሎ ተወርቶ ነበረና ርሳቸውን ለማየት ሔዱ አለቻቸው።

አንቺ ምነው ሳትሔጂ ቀረሽ አሏት። ንጉሡ ወዳሉበት ሥፍራ ሲገቡ ገንዘብ እየተከፈለ ነው። እኔ ግን ድኃ ነኝና ለዚያ የምከፍለው ገንዘብ የለኝም፤ ደግሞ አምስት ልጆች አሉኝና ለነዚያ ምግብ ስል ሥራ መፍታት አልወድም። ሥራም ካልሠራሁ፤ ገንዘብ አይገኝም ብላ መለሰች። ይህንም ሁሉ ስትናገር ንጉሥ ጆርጅ መሆናቸውን አላወቀችም ነበረ። ንጉሡ ግን የሦስት መቶ ብር ወርቅ ከኪሳቸው አውጥተው ሰጧት። ወዲያውም ባልንጀሮችሽ ሲመጡ ንጉሡ መጥቶ ሳለ ሦስት ሦስት መቶ ብር ታገኙ ነበራችሁ ብለሽ ንገሪያቸው ብለዋት እየጋለቡ ተመልሰው ሔዱ። እነዚያም ሠራተኞች ሥራቸውንም ሳይሠሩ፤ ንጉሡንም ሳያዩ፤ ገንዘብም ሳያገኙ እንዲያው በከንቱ ደክመው ቀሩ።

ልጆቼ ሆይ፤ በታዘዛችሁበት ሥራ ጸንታችሁ ብትኖሩ፤ እግዚአብሔር ድካማችሁን ሁሉ አይቶ የምትጠቀሙበትን ነገር ያዝላችኋል።

አሥራ ስምንተኛ

ስለ የጀርመን ንጉሥ

የጀርመን ንጉሥ ታላቁ ፍሬድሪክ የሚባሉት ወደ ጦርነት ሲሔዱ፤ የሰፈሩበትን ቦታ ጠላቶቻቸው እንዳያዩት ብለው አንድ ሰው

ስንኳ በድንኳኑ ውስጥ መብራት አያብራ፤ የኔን ትእዛዝ አፍርሶ መብራት አብርቶ የተገኘውን የሞት ፍርድ እፈርድበታለሁ፤ ብለው አዋጅ ነገሩ።

አንድ ቀን ማታ በሰፈር መካከል ብቻቸውን ሲመላለሱ አንዱ የወታደር አለቃ አልታይም ብሎ በድንኳኑ ውስጥ መብራት አብርቶ ደብዳቤ ጽፎ ለማተም ሲዘጋጅ በድንገት ደረሱበት።

አንተ ትእዛዜን ማፍረስህ ስለምን ነው አሉት። ጃንሆይ አይቆጡኝ፤ ለሚስቴ ደብዳቤ እጽፋለሁ ብዬ ነው አላቸው። እንግዲያውስ ሳታትመው አንዲት ቃል ጨምረህ ጻፍ አሉት። እንዴት ብዬ አላቸው።

ይህ ደብዳቤ ሲደርስሽ እኔ የንጉሡን ትእዛዝ በማፍረሴ ተፈርዶብኝ መሞቴን እወቂው ብለህ ጻፍ አሉት። እርሱም ይህን ጽፎ አትሞ ላከ። ንጉሡም በማግሥቱ አስፈርደው ገደሉት።

ልጆቼ ሆይ፤ ንጉሥ እምቢተኞችን ሁሉ ለመቅጣት ከእግዚአብሔር ሰይፍ ተቀብሏልና የንጉሥን ትእዛዝ ጠብቁ።

አሥራ ዘጠነኛ

ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ

በመስኮብ ሀገር ሦስት ሴቶች ልጆች ያሉት አንድ ሽማግሌ ነበረ። ከሦስቱ አንዲቱ በመልኳና በጥበብዋ እጅግ ስመ ጥሩ ናት። አንድ ቀን ወደ ገበያ ሲወጣ ልጆቼ ሆይ፤ ከገበያ ምን ገዝቼላችሁ ልምጣ አላቸው። ሁለቱ ልጆቹ ጌጥ ገዝተህልን ና አሉት። አንዲቱ ግን እኔ ምንም አልፈልግም፤ ነገር ግን የምመክርህን ምክር ስማኝ አለችው። ለጊዜው ነገሩ ከበደው፤ ነገር ግን ልጁ እጅግ ብልህ መሆኗን ያውቃልና ይሁን ንገሪኝ አላት። ወይንማውን በሬ ወደ ገበያ አውጥተህ ስትሸጥ፤ ዋጋ ንገር ያሉህ እንደ ሆነ የንጉሡን ግራ ዓይኑን አምጡና በሬውን ውሰዱ በላቸው አለችው። እርሱም በገበያ ተቀመጠና የበሬውን ዋጋ ንገር ሲሉት ልጁ እንደ መከረችው የንጉሡን ግራ ዓይኑን አምጡና ውሰዱት ይል ጀመረ።

ይህን ወሬ ንጉሡ ሰምቶ እጁን ይዛችሁ አምጡልኝ ብሎ አዘዘ። ሽማግሌውም በቀረበ ጊዜ ንጉሥ ሆይ፤ እንደዚህ ያደረገችኝ ልጄ ናትና ማረኝ እያለ ይለምን ጀመረ። ንጉሡም ይህን በሰማ ጊዜ ሔደህ ልጅህን አምጣትና እምርሃለሁ አለው። ሽማግሌውም እያዘነና እየተንቀጠቀጠ ሔዶ ልጁን ይዞ ወደ ንጉሡ ቀረበ። ንጉሡም ልጅቱን ባያት ጊዜ ለበሬው ዋጋ የንጉሡን ግራ ዓይን አምጡና ውሰዱ በላቸው ብለሽ ለአባትሽ የመከርሽው ስለምን ነው አላት።

ንጉሥ ሆይ፤ አልቀጣሽም ብለህ ማልልኝና እነግርሃለሁ አለችው። አልቀጣሽም ብሎ ማለላት።

ንጉሥ ሆይ፤ ድኃና ጌታ ተጣልተው ወዳንተ የመጡ እንደ ሆነ በቀኝ የቆመውን ጌታውን ብቻ ታያለህ እንጂ፤ በግራ የቆመውን ድኃውን አታይም፤ ስለዚህ መቸም ግራ ዓይንህ ሥራ ካልያዘልህ ብዬ ነው አለችው።

ንጉሡም የልጅቱን ንግግር ሰምቶ እጅግ አደነቀ። ወዲያውም ወንድ ልጁን ጠርቶ ልጄ ሆይ፤ በመልክና በእውቀት ከርሷ የምትሻል ሴት የለችምና እርሷን አግብተህ መንግሥቴን ይዘህ ኑር አለው። ልጁም እርሷን አግብቶ እርሱ ንጉሥ እርሷ ንግሥት ተብለው ኖሩ።

ልጆቼ ሆይ፤ መልካም ንግግርና ጥበብ ሰውን ታስከብራለችና ንግግራችሁ ሁሉ፤ በመልካምነትና በጥበብ ይሁን። የጥበብም መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፬ የልብ አሳብ

የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

መቅድም

ጠጅ በብርሌ፣ ነገር በምሳሌ፣ እንደተባለ ነገር ሁሉ በምሳሌ ሲሆን ለሰሚው በቶሎ ያስረዳዋል።

ለገበሬ በእርሾና በእንጀራ፣ በወጥና በጠላ መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በእርሻና በዘር፣ በመከርና በበልግ መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለነጋዴም በጠመንጃና በሽጉጥ፣ በጋሻና በጦር መስለው ከሚነግሩት፣ እርሱ በሚያውቀው በንግድ ዕቃ በልብስና በምንጣፍ፣ በግምጃና በሐር፣ በብርሴና በብርጭቆ መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለወታደርም በጽሕፈት፣ በድጉስት፣ በማንበብና በመተርጐም መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በጠመንጃና በሽጉጥ፣ በጋሻና በጦር መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለካህንም በእርሻና በዘር፣ በመከርና በበልግ፣ መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በከበሮና በጸናጽል፣ በመስቀልና በጥና መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለሴትም በከበሮና በጸናጽል፣ በመስቀልና በጥና መስለው ከሚነግርዋት እርስዋ በምታውቀው በእርሾና በእንጀራ፣ በወጥና በጠላ መስለው ቢነግርዋት ያስረዳታል።

ይህም የልብ አሳብ የተባለ ጽሑፍ ዋና ምሳሌነቱ ሚስት ስለ ማግባትና ልጅ ስለ መውለድ፣ ልጅንም በጥንቃቄና በትምሕርት ስለ ማሳደግ ነውና ሚስት ለማግባት የሚፈልግ ወንድና ባል ለማግባት የምትፈልግ ሴት ሁለቱም አስቀድመው ይህን መጽሐፍ በቅንነትና በማስተዋል ቢያነቡት ወደ መልካም ፍጻሜ የሚያደርስ ምክር ያገኙበታል። የእግዚአብሔር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንላችሁ፣ አሜን።

ምዕራፍ ፩

አቶ ክብረትና ገነሆይ ንጋቷ ጽዮን ሞገሳን ስለ መውለዳቸው

በቡልጋ አውራጃ እቲሳ በሚባል ሀገር የሚኖር አቶ ክብረት የሚባል ሰው እመየት አጥናፌ ወርቅን አግብቶ ሲኖር መካን ነበረችና ልጅ የማትወልድለት ሆነች። በዚህም ላይ አመንዝራና አመለ መጥፎ ስለ ሆነችበት በፍትሐ ነገሥት አስፈርዶ እርስዋን ፈታና ገነሆይ ንጋቷን አገባ። ገነሆይ ንጋቷም እግዚአብሔርን የምትፈራ፣ ባሏን የምታከብርና የምታፍር ስለ ሆነች ኑሮው ሁሉ የደስታ ኑሮ ሆነለት።

ባገባትም በሁለተኛው ዓመት አንዲት ሴት ልጅ ወለደችለት። ልጅቱም የተፀነሰችው በሙቀት ወራት በሚያዝያ ስለ ሆነ፣ ወዲያውም እናትዋ ያለ ኀዘን በደስታ ነዋሪ ስለ ሆነች አካልዋ ትልቅ ሆኖ ተወልዳ ነበር።

አቶ ክብረትም ልጅቱ ትልቅ ሆና መወለዷን ባየ ጊዜ ገና ስትወለድ እንደዚህ ትልቅ የሆነች ከጥቂት ዓመት በኋላማ ምን ታህል ይሆን፣ ዛሬውኑ አንድ አቅ ሽማ የምትፈጅ ትመስላለች። ስታድግማ ልብስዋ ብቻ እጅግ የሚያከስረኝ ነውና ከወዴት እያመጣሁ ላለብሳት ነው እያለ ያጉረመርም ጀመር።

እናትዋም የባልዋን ማጉረምረም በሰማች ጊዜ ጌታዬ ሆይ፣ ክርስቲያን ሆነህ ይህን የመሰለ የማይገባ ንግግር መናገርህ ስለምን ነው። በማሕፀን ውስጥ በክርታስ ጠቅልሎ በእትብት መግቦ ዘጠኝ ወር ሙሉ ያሳደጋትና የጠበቃት ፈጣሪዋ የዕለት ምግብና ልብስ የሚነሣት ይመስልሃልን አለችው።

ከዚህም በኋላ በተወለደች በ፹ ቀን ወደ ቤተ ክርስቲያን ወስደው ክርስትና አስነሱዋት። የክርስትና እናትዋም እመየት አቅሌሳ ነበሩ። የክርስትና ስምዋም ጽዮን ሞገሳ ተባለ።

ጽዮን ሞገሳ አንድ ጊዜ ብቻ ፈንጣጣ ተከትባ በብዙ ስለ ወጣባት ሁለት ወር ያህል ታማ ነበር እንጂ ከሕፃንነትዋ ጀምራ ባለጤና ነበረች።

እድሜዋም ሰባት ዓመት በሆነ ጊዜ አባትና እናትዋ ትምሕርት እንድትማር ስለ ፈቀዱ ስለ ትምሕርትዋ ክርክር አነሡ።

አባትዋ መጽሐፍ ማንበብና ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ ስፌት መስፋት፤ ልብስ መጥለፍ፤ ይህን የመሰለውን ሁሉ ትማር አለ። እናትዋ ግን ፈትል መፍተል፤ እንጀራ መጋገር፤ ወጥ መሥራት፤ ጠጅ መጣል፤ ጠላ መጥመቅ ትማር አለች።

በዚህም ነገር አባትና እናትዋ ሳይስማሙ በመቅረታቸው ክርክር ስለ አበዙ የነፍስ አባታቸው መምሬ ተስፋ ተጠርተው መጡ። ያልተስማሙበትንም ነገር ሳያነሱ እንዲያው በድፍን አድርገው አባታችን ሆይ፤ ልጃችን ጽዮን ሞገሳ በጣም አደገች እንግዴህ ትምህርት ብትማር ይሻላል ብለን አስበናልና ምን ዓይነት ትምሕርት ብትማር ይሻል ይመስልዎታል ብለው ጠየቋቸው።

መምሬ ተስፋ ግን እጅግ ብልህ ነበሩና የዛሬ ዘመን ልጆች እንደ ቀድሞ ዘመን ልጆች አይደሉም፤ ስለዚህ ለጽዮን ሞገሳ የሚሻላትን ትምሕርት ለይቼ ለመናገር አልችልም። ዳሩ ግን ለልጅ ይታየዋልና እርስዋን ራስዋን የትኛው ትምሕርት ይሻልሻል ብለን ብንጠይቃት ሳትነግረን አትቀርም ብለው መለሱ።

በዚህም ነገር አባትና እናትዋ ተስማምተው ጽዮን ሞገሳ ተጠርታ መጣችና በፊታቸው ቆመች። መምሬ ተስፋም እንግዴህ ወዲህ ትምሕርት ብትማሪ ይሻልሻል፤ ቁመትሽም አደገ፤ እድሜሽም ከሰባት ዓመት ሊያልፍ ነው። ስለዚህ ደስ የሚያሰኝሽንና የምትፈቅጅውን ትምሕርት ንገሪን አልዋት።

ጽዮን ሞገሳም ይህን በሰማች ጊዜ እኔ ልጅ ስለሆንሁ የትምሕርቱን ዓይነት ሁሉ ለይቼ ለማወቅ አልችልምና የትምሕርቱን ዓይነት አንዳንዱን እየለያችሁ በተራ ብትነግሩኝ ለመምረጥ እችላለሁ ብላ መለሰች።

መምሬ ተስፋም ይህን በሰሙ ጊዜ የዛሬ ዘመን ልጆች ገና ሲወለዱ ብልጠታቸው ይበዛል። እርስዋን ብንጠይቃት ነገሩን መልሳ በእኛ ላይ ጣለችው። ቢሆንስ እኛ ምን ቸገረን። የትምሕርቱን ዓይነት

በየተራ እየነገርን እንጠይቃትና የምትመርጠውን ትንገረን ብለው ጥያቄውን ሁሉ በየተራ አቀረቡላት።

ጽዮን ሞገሳ የምትማረውን ትምሕርት ራስዋ እንደ መረጠችና እንደ ተናገረች።

ጥያቄ፤ እንጀራ መጋገር ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ስፊጭ፣ ሳቦካ፣ ስጥድ፣ ስጋግር በዚህ ሁሉ መድከሜ ስለ ምን ነው፤ ቢያንስ ሁለት መሐልቅ ቢበዛ አራት መሐልቅ ለአንድ አሽከር ለጥቼ እንጀራ ወይም ዳቦ ገዝቶ አያመጣልኝምን።

ጥያቄ፤ ፈትል መፍተል ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ጥጥ በመፈልቀቅና በመዳመጥ፤ በመንደፍና በመፍተል ጥቤ ሲነድ መኖሩ ስለ ምን ነው። ባንድ ብር ድር፤ በሁለት ብር ማግ ገዝቼ ኩታ ቢያምረኝ ኩታ፤ ጃኖ ቢያምረኝ ጃኖ፤ ቀሚስ ቢያምረኝ ቀሚስ አላሰራውምን።

ጥያቄ፤ ጠጅ መጣል፤ ጠላ መጥመቅ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ማርና ጌሾ በመግዛት፤ ገብስና ማሽላ በመሸመት፤ አሻሮ በመቁላትና በመፍጨት፤ እንኩሮ በማንኮር፤ ብቅል በማብሰል፤ ጌሾ በመውቀጥ፤ ስደክም መኖሬ ስለ ምን ነው፤ ሶዳ ቢያምረኝ ሶዳ፣ የወይን ጠጅ ቢያምረኝ የወይን ጠጅ፤ እያስገዛሁ ይህ ቢጠፋ የተጣራ ውኃ አልጠጣውምን።

ጥያቄ፤ መጽሐፍ ማንበብ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህማ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ነገር ነው። መጽሐፍ በማንበብ የቀድሞውን ዘመን ያባቶቻችንንና ያገራችን ታሪክ፤ የዛሬውን ዘመን በእውቀትና በጥበብ የተሠራውን ሥራ ሁሉ ለማወቅ እችላለሁ። በመንፈሳዊም ወገን ቢሆን የእግዚአብሔርን አንድነቱንና ሶስትነቱን፤ ክርስቶስም ስለ እኛ ብሎ ሰው መሆኑንና በመስቀል ተሰቅሎ መሞቱን፤ ትንሣኤውንና ዕርገቱን፤ ለቃሉ በመታዘዝ ጽድቅ መገኘቱን፤ ባለመታዘዝ ኩኑነኔ መፈረዱን ለማወቅ እችላለሁ።

ጥያቄ፤ ደግሞስ ጽሕፈት መጻፍ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህም ትልቅ ጥቅም የሚገኝበት አንድ ዋና ነገር ነው። ያሰብሁትን እንዳልረሳው፤ አስቤ የሠራሁትን እንዳልዘነጋው እየጻፍሁ አስቀምጣለሁ። መኖሪያዬም ከእባቴና ከእናቴ፤ ከዘመዶቼና ከወዳጆቼ በራቀ ሀገር የሆነ እንደ ሆነ ሰላምታዬንና ጉዳዬን እየጻፍኩ ለመላክ ይጠቅመኛል። ይልቁንም በትምሕርት ትልቅ እውቀት ያገኘሁ እንደ ሆነ ድርሰት እየደረስሁ፤ ታሪክ እየጻፍሁ ስለስሜ መታሰቢያና ለሀገሬ ልጆች ጥቅም የሚሆን መጽሐፍ ለመጻፍ እችላለሁ።

ጥያቄ፤ የእጅ ሥራ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህማ ለሰው ኑሮ የሚያስፈልግና የሚጠቅም ስለ ሆነ በግድ ለመማር ይገባኛል። ቀኑን ሙሉ ያለ ሥራ ተቀምጬ ብውል

በሽተኛ መሆኔ አይቀርምና እጄን በማንቀሳቀስ ሥራ በመሥራት ሕዋሳቶቼ ሁሉ የተፈጥሮ ሥራቸውን እየሠሩ ጤናዬን አገኛለሁ።

ደግሞ ለእግርና ለእጅ፤ ለደረትና ሳንገት የሚሆን ሹራብ እየሰራሁ እለብሳለሁ። ልጆችም ብወልድ የሚሞቅ ሹራብ እየሠራሁ አለብሳቸዋለሁ። ከዚህም የተረፈውን በመልካም ዋጋ እየሸጥሁ ለሕይወቴ የሚያስፈልገኝን ምግብና መጠጥ እገዛበታለሁ። ይህም ሁሉ ጥቅም የሚገኝበት ነውና መጽሐፍ ማንበብ፤ ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ መሥራት ለመማር ፈቃዴ ነው ብላ አሳብዋን ገልጣ ነገረቻቸው።

መምሬ ተሰፋም ይህን የመሰለ ትልቅ ነገር ከጽዮን ሞገሳ አፍ በሰሙ ጊዜ እጅግ አደነቁና ልጄ ሆይ፤ አንቺ እንደ ማርታ እኅት እንደ ማርያ ነሽ። ማርታ ቀኑን ሁሉ ምግብ በማሰናዳት ትውል ነበር። እኅቷ ማርያ ግን የመጽሐፍ ትምህርት ብቻ ለመስማት ትወድ ነበርና ማርታ በዚህ ነገር ስለ ተናደደች በማርያ ላይ የቁጣ ቃል ብትናገር ጌታችን ማርታ ሆይ፤ ብዙ በማሰናዳት ለምን ብዙ ትደክሚያለሽ። ለዚህ ጥቂት ይበቃል። ማርያ ግን ማንም ቀምቶ ሊወስድባት የማይቻለውን ትምሕርትን ወዳለች ብሎ መልሶላታልና አንችም እንደ ማርያ ነሽ ብለው ተናገሩ። ሉቃ. ፲፥ ፴፰—፵፪።

የጽዮን ሞገሳ አባት አቶ ክብረት ጥንቱንም አሳቡ ልጁ መጽሐፍ ማንበብና ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ እንድትማርለት ነበርና አሁን የርስዋም አሳብ እንደ እርሱ በመሆኑ እጅግ ደስ አለው።

መምሬ ተሰፋም የሚሻላትን ትምሕርት እርስዋ ትጠየቅና ትመልስ ብለው ስለ ማመልከታቸው ትልቅ ምስጋና አገኙ።

በዚያም ዘመን እቲሳ ገዳም አባ ወልደ ሕይወት የተባሉ ሽማግሌ በቤተ ክርስቲያኑ አጠገብ ቤት አሠርተው የሰበካውን ልጆች ሁሉ ያስተምሩ ነበርና ጽዮን ሞገሳም በአባትና በእናትዋ ፈቃድ እየሔደች ትማር ጀመር። ትምሕርት በጀመረች በሁለት ዓመት ማንበብና መጻፍ ተምራ ጨርሳ ዳዊት ደገመች።

ከዚህ በኋላ የተማረችውን እንዳትገድፍ ሁለት ዓመት ያህል እየተመላለሰች ቆይታ ነበር። ደግሞ እንዳጋጣሚ እማሆይ ወለተ ኪዳን

የተባሉ መነኩሲት ወደ ኢየሩሳሌም ሲኖሩ የእጅ ሥራ ሹራብ መሥራትና ልብስ መጥለፍ ተምረው በዚያው እቲሳ ገዳም በአባ ወልደ ሕይወት ቤት አጠገብ ይኖሩ ነበርና ጽዮን ሞገሳ እግረ መንገድዋን አንዳንድ ጊዜ እየሔደች የእጅ ሥራ ተማረች።

ምዕራፍ ፪

ስለ ጽዮን ሞገሳ እጮኛ – ስለ ብርሃኔ

በተጉለት አውራጃ ዘንዶ ጉር በሚባል ሀገር አጠገብ የሚኖር አቶ ዘሚካኤል የተባለ ሰው ነበር። እርሱም ከቡልጋ አውራጃ ከእቲሳ በለጥሻቸው የተባለች ሴት አግብቶ ሲኖር በተጋቡ በሦስተኛው ዓመት ወንድ ልጅ ወለደችለት።

ሕፃኑም ገና ከመወለዱ የጽጌ ረዳ አበባ ይመስል ነበር። አርባ ቀንም በሆነው ጊዜ ወደ ደብረ ብርሃን አውጥተው ክርስትና አስነሡት። የክርስትና አባቱም የደብረ ብርሃን አለቃ መምሕር ፀሐይ ነበሩ። የክርስትና ስሙም ብርሃነ ሥላሴ ተባለ። ነገር ግን በክፉለ ስም ብርሃኔ እያሉ ይጠሩት ነበር።

ዕድሜውም ሰባት ዓመት በሆነ ጊዜ አባቱ አቶ ዘሚካኤል ወደ ደብረ ብርሃን አውጥቶ ተምሮ ዳዊት እስቲደግም ከእርስዎ ጋራ ይቀመጥልኝ ብሎ ለክርስትና አባቱ ለመምሕር ፀሐይ ሰጥቷቸው ተመለሰ።

ብርሃኔም ንባብና ጽሕፈት ተምሮ ከጨረሰ በኋላ ዳዊት ደገመና የምስራች ለማለት ወደ አባቱ ቤት በወረደ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ተሰብስቦ ሲመርቀውና ሲሸልመው ዋለ።

ከዚህም በኋላ እንደ ገና ወደ ደብረ ብርሃን ተመልሶ ወጥቶ ለዋሰው ተምሮ ቅኔ አወቀ። አንዳንድ ጊዜም ወደ እናቱ ሀገር ወደ እቲሳ እየወረደ ከእናቱ ዘመዶች ጋር እየተዋወቀና እየተላመደ ይመለስ ነበር።

ዕድሜውም ፲፰ ዓመት በሆነ ጊዜ በታሕሣሥ ፳፬ ቀን ስለ ሚሆነው ስለ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የልደት በዓል ከእናቱ ዘመዶች ጋር በዓሉን ለማክበር ለበዓሉ ሳምንት ቀን ሲቀረው እቲሳ ወርዶ ነበርና

አንድ ቀን ጽዮን ሞገሳ ከባልንጀሮችዋ ጋር ከቤተ ክርስቲያን ወደ ቤትዋ ስትመለስ እርሱ በመንገድ ዳር ቆሞ ካንዱ ዘመዱ ጋራ ሲነጋገር አያትና ሰውነቱ ደነገጠበት።

ወዲያውም ይህች ልጅ የማን ልጅ ናት ? ብሎ ቢጠይቅ ያቶ ክብረት ልጅ መሆንዋን ነገሩት።

ከዚህም በኋላ በሌላ ቀን ደግሞ እንደ ልማዷ ወደ ቤተ ክርስቲያን ስትሔድ አገኛትና ብቻዋን ስለ ሆነች ሊያነጋግራት ቀረበ። ንግግርም በጀመረ ጊዜ የፊትዋን ደም ግባት የንግግርዋን ውበት አይቶ በፍቅርዋ ተነደፈና ለጋብቻ ያስብ ጀመር።

ወደ ዘመዶቹም ቤት በገባ ጊዜ በመንገድ ላይ እጅግ መልከ መልካም ቆንጆ ልጅ አይቶ ማነጋገሩን ነገራቸው። ዘመዶቹም ገና ተናግሮ ሳይጨርስ ጽዮን ሞገሳ መሆኗን አውቀው እርስዋማ የወዳጃችን ያቶ ክብረት ልጅ ናት። አንተ የምትናገረው የመልኳን ማማር ብቻ ነው። ነገር ግን የእውቀቷንና የደግነቷን፤ ያመሏንም ነገር አይተህ ብትሆን በጣም ያስደንቅህ ነበር። አሁንም ነገ ወደ አባቷ ዘንድ ወስደን እናስተዋውቅሃለን ብለው ነገሩት።

በማግሥቱም ወደ አቶ ክብረት ቤት ወስደው ይህ ልጅ የእኅታችን የመየት በለጥሻቸው ልጅ ነው። ከአሥር ቀን በፊት ለአቡነ ተክለ ሃይማኖት በዓልና ወዲያውም እኛን ዘመዶቹን ለማየት መጥቶ እዚሁ ሰንብቷል። ከጽዮን ሞገሳም ጋራ ቢተዋወቁ መልካም ነው እያሉ ተናገሩ። ብርሃኔ ምንም ነገሩን ገልጦ ለዘመዶቹ ባይናገር ባነጋገሩ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ማሰቡን አውቀውበት ነበርና ቢተዋወቁ መልካም ነው ከማለት የደረሱበት ስለዚህ ነው።

የልደትንም በዓል እቲሳ ውሎ በማግሥቱ ወደ ተጉለት ተመለሰ። በፊት ወደ እቲሳ ለመውረድ ከአባትና ከእናቱ ለልደት እመለሳለሁ ብሎ ነበር። ነገር ግን በድንገት ጽዮን ሞገሳን በማግኘቱና አዲስ አሳብ ስለ ተነሳበት ጊዜውን አሣልፎ ወጣ።

ብርሃኔም ጽዮን ሞገሳን ከማየቱ አስቀድሞ ዘመዶቹን ለማየት ወደ እቲሳ የሚወርደው ባመት አንድ ጊዜ ብቻ ነበር። ከዚያ ወዲህ ግን ዘመዶቼ ናፍቀውኛል እያለ በሁለት በሁለት ወር ይመላለስ ጀመር።

እቲሳም ደርሶ በማናቸውም ምክንያት ቢሆን ወደ አቶ ክብረት ቤት ሳይሄድና ከጽዮን ሞገሳ ጋራ ሳይነጋገር አይመለስም ነበር።

ጽዮን ሞገሳ ግን በብርሃኔ ልብ የጋብቻ አሳብ መኖሩን ምንም አታውቅም ነበርና በገርነት ልብዋን ከፍታ ታነጋግረው ነበር እንጂ እንደ ልጅ አገረድ አንገቷን ደፍታ፤ ፊቷን አዙራ አታነጋግረውም ነበር።

ምዕራፍ ፫

ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ቁርጥ አሳብ ስለ ማድረጉ

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳ እድሜዋ ፲፫ ዓመት መሆኑን ጠይቆ ባወቀ ጊዜ ወደ እናቱ ዘመዶች ሔዶ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ማሰቡን ገልጦ ነገራቸው። ዘመዶቹም ባንድ ወገን የእኅታቸው ልጅ ለዚህ ማዕረግ ስለ መድረሱ በሁለተኛውም ወገን ከሌላ ሀገር ሳይሆን ከዚያው ከእናቱ ሀገር ሚስት ለማግባት ስለ ማሰቡ እጅግ ደስ አላቸውና ነገ ጧት ወደ አቶ ክብረት ቤት ሔደን ልጅህን ጽዮን ሞገሳን ለእኅታችን ልጅ ለብርሃኔ ስጥልን ብለን እንለምንልሃለን አሉት።

ብርሃኔም የዘመኑን እውቀት የተማረ ብልህ ነበርና ይህስ ከቶ ምንም ቢሆን አይሆንም። ነገር ግን እኔው ራሴ ልጅቱን ለብቻዋ ጠርቼ እነግራታለሁና የምትመልሰውን ነገር ከሰማሁ በኋላ የሚያስፈልገውን ነገር ታደርጉልኛላችሁ አላቸው።

ከዚህም በኋላ የጽዮን ሞገሳ አባት አቶ ክብረት በእቲሳ ብዙ አታክልት ነበረውና ወደ ማታ በአታክልት ውስጥ ገብታ ሎሚና ትርንጎ ስትለቅም ብርሃኔ በድንገት ደረሰና እርስዋን ለማግባት ማሰቡን ገልጦ ነገራት።

እርስዋም ይህን ነገር በሰማች ጊዜ ደነገጠችና እረ በስመ አብ በል አሁን የእኔ እድሜ ገና ፲፫ ዓመት ነው፤ ዳሩ ግን ፲፭ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ ምንም ቢሆን ባል አላገባም አለችው።

ብርሃኔ እስከ ፲፭ ዓመት ባል ሳታገቢ መቆየትሽ ስለ ምን ነው? ብሎ ጠየቃት።

ጽዮን ሞገሳ ፲፭ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ፤ ሥጋዬ ሳይሞላና አጥንቴ ሳይጠነክር ባል አግብቼ የፀነስሁ እንደ ሆነ ሕፃኑ ብርቱ አይሆንም፤ እኔም በደህና ለመገላገል አልችልም። ምናልባትም እስከ ሞት ያደርሰኝ ይሆናል አለችው።

ብርሃኔ ምነው ካንቺ የሚያንሱ ሴቶች በአሥር ዓመታቸው ባል እያገቡ በደህና እየተገላገሉ ይወልዱ የለምን። ባንቺ ብቻ ምን መጥቶብሻል አላት።

ጽዮን ሞገሳም ወዳጄ ሆይ፤ ይህስ እውነትና መልካም ነገር አይምሰልህ። ምናልባት አካለ መጠን ሳያደርሱ ባል የሚያገቡ ሴቶች ምናልባት ከመቶው ዘጠናው ሞተው አሥሩ በደህና ተገላግለው ይሆናል።

ይህንም ለመረዳት ብትፈልግ በምሳሌ አስረዳሃለሁ። እነሆ አንድ ዛፍ በግልገልነቱ የሆነ እንደ ሆነ ትንሽ ልጅ ነቅሎ ይጥለዋል። በጣም ያደገ እንደ ሆነ ግን ለመቁረጥ ብዙ መጋዝና ብዙ ምሳር ያስፈልገዋል።

እንደዚሁ አካለ መጠን ያላደረሰች ሴት ባል አግብታ የፀነሰች እንደ ሆነ ዘጠኝ ወር ሙሉ ሕፃኑን ለመሸከም አትችልምና ትጨነቃለች። በምትወልድበትም ጊዜ ለመውለድ ኃይል አታገኝምና በቶሎ ወደ ሞት ትደርሳለች።

አካለ መጠን አድርሳ ባል ያገባች እንደ ሆነ ግን ሥጋዋ ሙሉ፣ ጉልበቷም ብርቱ ስለ ሆነ ሕፃኑን ዘጠኝ ወር በሆድዋ ለመሸከም ትችላለች። ለመውለድም ኃይል ታገኛለች። ስለዚህ አካለ መጠን ሳላደርስ ባል ባገባ በወሊድ እንድሞት አውቃለሁና ምንም ቢሆን ዛሬ ባል አላገባም አለችው።

ብርሃኔም ከጽዮን ሞገሳም ቃል ይህን በመስማቱ እየተደነቀ እኔ አንችን ለማግባት ማሰቤ በትምህርት ቤት ማደግሽን ስለ ሰማሁ ትዳሬን እንድታሳምሪልኝ፤ ቤቱ ሰዎቹን እንድትጠብቂልኝ ብዬ ነበር እንጂ የጌታ ልጅ ነሽ ወይም ባለገንዘብ ነሽ ብዬ አልነበረም። እሁንም ፈቃድሽ ካልሆነ ምን አደርጋለሁ፤ ወደ ፊት እግዚአብሔር የሚያደርገውን እጠብቃለሁ። በደህና ሰንብቺ ብሎ ከአታክልቱ ውስጥ ወጥቶ ሔደ።

ነገር ግን የጽዮን ሞገሳን ጋብቻ የፈለገው በፍጹም ልቡ ስለ ሆነ ተቆጥቶ ለመሔድ አልቻለምና ጥቂት መንገድ ከሄደ በኋላ ተመልሶ መጣ።

ጽዮን ሞገሳም ከዓይንዋ እስቲርቅ ድረስ ቆማ ትመለከተው ነበርና ተመልሶ ሲመጣ ባየችው ጊዜ በፍጥነት ቀርባ ተመልሶ የመጣበትን ምክንያት ጠየቀችው። ብርሃኔም ጋብቻው እንዳይቀርበት ስለ ተጨነቀ ምናልባት አንድ ሌላ ምክንያት ለመፈለግ መሆኑን ነገራት።

ጽዮን ሞገሳም እኔ አንተን ለማግባት ፈቃዴ መሆኑ እርግጥ ነው፤ ነገር ግን አካለ መጠን ሳላደርስ ምንም ቢሆን ባል አላገባምና እኔን ለማግባት ቊርጥ አሳብ አድርገህ እንደ ሆነ እስከ ሁለት ዓመት ታግሠህ ቆይ አለችው።

ብርሃኔም መታገሡንማ ከዚህስ የበለጠ ዘመን ብታገሥ ምን ጉዳት አለብኝ። ነገር ግን የሽመገሉ አባትና እናት ጠባቂ የሌላቸው ቤተ ሰዎች አሉኝና ጋብቻው በቶሎ እንዲሆን ማሰቤ ስለዚህ ነበር፤ ካልሆነም ምን አደርጋለሁ እኔኑ እግዚአብሔር ባደረለኝ ይሆናል። አሁንም በደህና ሰንብቺ ብሎ መንገዱን ጀመረ። ነገር ግን አንድ ምዕራፍ ያህል ከሔደ በኋላ እንደ ገና ተመልሶ መጣ።

ጽዮን ሞገሳም ሦስተኛ ተመልሶ ሲመጣ ባየችው ጊዜ የፊተኛውን አሳቡን ለውጦ አካለ መጠን እስትታደርሺ እታገሣለሁ ለማለት የተመለሰ መስሏት በደስታ ልትቀበለው ሔደችና የተመለሰበትን ምክንያት ጠየቀችው።

እርሱም አንች አካለ መጠን ለመድረስ የቀረሽ ሁለት ዓመት ብቻ ነው ብለሽኛልና እንደዚህ ከሆነ እስከ ሁለት ዓመት በግብረ ሥጋ

እንዳልገናኝሽ ልማል፣ ልገዚትና የጋብቻውን ሥርዓት እንድንፈጽም ፈቃድሽ እንዲሆን ልጠይቅሽ ተመልሼ መጣሁ አላት።

ጽዮን ሞገሳም ይህን የመሰለ የማይገባና እውነት ያልሆነ ነገር በመስማቷ እጅግ አዘነች፤ ወዲያውም ፊቷን ወደ እርሱ አቅንታ ወዳጄ ሆይ፤ እስከ ዛሬ ድረስ ባስተያየትህና በንግግርህም ሁሉ አዋቂና አስተዋይ ትመስለኝ ነበር፤ ለካ እንደዚህ ሞኝና ዝንጉ ኖረሃልን።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በልብ አሳብ እንደ ተስማሙና ጋብቻቸውን እንደ ፈቀዱ።

ወንድና ሴት ባንድ ቤት ተቀምጠውና ባንድ አልጋ ተኝተው በግብረ ሥጋ ሳይገናኙ ይኖራሉ ብለህ ብትናገር አእምሮ ያለው ሰው ከሆነ እውነት ነው ብሎ እንደምን ሊቀበልህ ይችላል። እሳትን በገለባ ውስጥ ቢሸጉጡት ገለባው ሳይቃጠልና ሳይነድ ይቀራልን። ስለዚህ ምንም ቢሆን በዚህ ነገር አልታለልም። አንተም በዚህ ነገር ለማታለል ማሰብህ በእግዚአብሔር ፊት ታላቅ ኃጢአት ነውና ንስሐ ግባ። ደግሞም አሁን ይህን ሁሉ ነገር የሚያናግርህን ከንግግርህ ላይ አግኝቸዋለሁ፤ ለእኔ እንደ መሰለኝ አሁን የጋብቻውን ሥርዓት ካልፈጸምሁ ምናልባት እስከ ሁለት ዓመት ከሌላ ሰው ጋራ የጋብቻ ነገር ትነጋገርብኛለች ብለህ

ጠርጥረህ ነውና እስከ ሁለት ዓመት ድረስ ከሌላ ሰው ጋር የጋብቻ ነገር እንዳልነጋገር የእግዚአብሔርን ስም ጠርቼ እምልልሃለሁ። ሁለት ዓመት ካለፈ በኋላ ግን ከመሐላው ንጹሕ ነኝ። ያም ቢሆን ሁለቱ ዓመት እስቲጨረስ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም ተቀምጬ መንፈሳዊ ትምህርት ለመማር አስቤአለሁና በዚሁ በሁለቱ ዓመት ውስጥ ከሌላ ሰው ጋራ የጋብቻ ነገር ትነጋገራለች ብለህ አትጠራጠር አለችው።

ብርሃኔም ይህን የእምነት ንግግር ከቃልዋ በሰማ ጊዜ ደስ አለውና አሁን ገና የልቤን አገኘሽው። እስካሁን የተነጋገርነው ሁሉ በመተፋፈር በከንቱ ጊዜ ማሳለፊያ ነበር። ዋናው አሳቤ ግን አሁን እንደ ተናገርሽው ነውና ከእንግዲህ ወዲህ ልቤ ያርፍልኛል። ለልቤም ትልቅ ተስፋ ሆኖ የሚቆይ ይህን የእምነት ነገር ስለ ነገርሽኝ አመሰግንሻለሁ።

እንዲህማ ከሆነልኝ ሁለቱ ዓመት ይቅርና አምስት ዓመትስ ታግሼ ብቆይ ምን ጉዳት አለብኝ፤ እስካሁንም የፈራሁት አሁን የተናገርሽው ነገር እንዳይደርስብኝ ነበርና ለዚሁ ቃልሽን ከሰጠሽኝ እምነቴን ባንቺ ላይ አደርጋለሁ። ነገር ግን ጥቂት የሚያሳዝነኝ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርደሽ በሴቶች ገዳም የተቀመጥሽ እንደ ሆነ ወደዚያ ስፍራ ወንድ አይገባምና እስከ ሁለት ዓመት ዓይን ሳይን ሳንተያይ መቆየታችን ነው አላት።

ጽዮን ሞገሳም መለሰች፤ ወዳጄ ሆይ፤ ይህን የመሰለ አሳብ ማሰብህ እጅግ ያስደንቃል። እኔስ ሁለት ዓመት ሙሉ አባትና እናቴን ዘመዶቼንስ ሁሉ ሳላይ እንደምን የምቆይ መሰለህ፤ ጥንቱንም ይህን አሳብ ባሰብሁ ጊዜ ባመት ሦስት ጊዜ ለእንቁጣጣሽ፣ ለልደትና ለፋሲካ ወደ ሀገሬ እየመጣሁ አባትና እናቴን ለማየት ቁርጥ አድርጌ ነውና አንተ እነዚህን ሦስቱን ጊዜዎች እየጠበቅህ ወደ እቲሳ ብትመጣ ልታየኝ ትችላለህ አለችው።

ብርሃኔም ይህን በመስማቱ የበለጠ ደስታ አደረገና ባመት ሦስት ጊዜ ካየሁሽ ሌላ ምን እፈልጋለሁ፤ ነገር ግን ለሁሉም ነገር

የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁንልን፤ እንግዲህ እኔም ወደ ሀገሬ መውጣቴ ነውና በደህና ያገናኘን ብሎ ተሰነባብተው ተለያዩ።

ምዕራፍ ፱

ጽዮን ሞገሳ ለትምሕርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ስለ መውረድዋ

ጽዮን ሞገሳ ከብርሃኔ ጋራ ከተሰነባበተች በኋላ በአባትዋና በእናትዋ ፊት ቆማ እንደዚህ እያለች ትናገር ጀመረች።

እስካሁን ድረስ የተማርሁት ትምሕርት ሥጋዬን የምረዳበት፤ ባልም ሳገባ ባሌን ደስ የማሰኝበት ሥጋዊ ትምሕርት ነው እንጂ ነፍሴ የምትድንበትን፤ እግዚአብሔርን አገልግዬ ደስ የማሰኝበትን፤ መንግሥተ ሰማያትን የምወርስበትን፤ መንፈሳዊ ትምሕርት አልተማርሁምና ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም ተቀምጬ መንፈሳዊ ትምሕርት እንድማር ትፈቅዱልኝ ዘንድ እለምናለሁ አለቻቸው።

አባትና እናትዋም ይህን የመሰለ ትልቅ ነገር ስትናገር በሰሙ ጊዜ ደነገጡ። ይልቁንም ከእርስዋ በቀር ሌላ ልጅ አልነበራቸውምና በሴቶች ገዳም ገብታ መንፈሳዊ ትምሕርት ከተማረች በኋላ ምናልባት መንኩሳ ወዲያው የቀረች እንደ ሆነ ያለ ልጅና ያለ ዘር መቅረት ይሆንብናል ብለው እጅግ አዘኑ።

ጽዮን ሞገሳም አሁን በተናገረችው ነገር አባትና እናትዋ መደንገጣቸውን አይታ በዚህ ዓለም የሚደረገው ማናቸውም ነገር ሁሉ ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ ሊደረግ አይቻልምና በደብረ ሊባኖስ ቢሆን በዚህም ቢሆን ለእግዚአብሔር ሁሉም አንድ ነው። ሕይወቴ ፈቃዱ ካልሆነ በፊታችሁም ቢሆን መሞቴ አይቀርም፤ ፈቃዱም ከሆነ ከዱር አራዊትም ጋራ ብቀመጥ አልሞትም። ስለዚህ በልባችሁ ጥርጣሬ ሳታስገቡ ብትፈቅዱልኝ ይሻላል እያለች የሚያጽናና ቃል ትነግራቸው ጀመረች።

አባትና እናትዋም ቁርጥ አሳብ ማድረጓን በንግግርዋ ከተረዱት በኋላ እርስዋ ትንሽቱ ልጃችን እምነቷን በእግዚአብሔር ላይ አድርጋ

ይህን የመሰለ ብርቱ ቃል ስትናገር እኛ ሽማግሌዎቹ ይልቅ እምነታችንን ለማጉደልና እግዚአብሔርን ለመጠራጠር እንደምን ይገባናል። ስለዚህም በፍጹም ልብዋ ያመነችው እግዚአብሔር ከክፉ ነገር ሁሉ ሳይጠብቃት አይቀርምና ያሰበችውን ታድርግ ብለው ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም እንድትማር ፈቀዱላት።

ጽዮን ሞገሳም የእግዚአብሔርና የአባት የእናትዋ ፈቃድ ስለ ሆነላት እጅግ ደስ ካላት በኋላ በሰኔ ፩ ቀን ተነስታ ከአባትና ከእናትዋ፤ ከዘመዶችዋም ሁሉ ጋራ ተሰነባብታ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወረደች። በደረሰችም ጊዜ ወደ ገዳሙ እመ ምኔት ወደ እማሆይ ወለተ ማርያም ሔዳ የመጣችበትን ጉዳይ ሁሉ ነገረቻቸው። እርሳቸውም በደስታ ተቀብለው ከአስተማሪዋ ከእማሆይ ወለተ ጻድቅ ጋራ አጋጠሙዋት።

በዚያም ሁለት ወር ያህል እንደ ቆየች እንደ አጋጣሚ የተስቦ በሽታ በገዳሙ ገብቶ መበለቶቹ ሁሉ ታመሙ። ባንድ ሳምንትም ፲፭ ያህል መበለቶች ሞቱ። የሞቱትም መበለቶች እኩሉ ከእቲሳ እኩሉም ከተጉለት የወረዱ ነበሩና የበሽታው ወሬ በሁሉም ስፍራ ይወራ ጀመር።

ጽዮን ሞገሳ ለትምህርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም እንደ ገባች።

ብርሃኔም በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም የተስቦ በሽታ ገብቶ ብዙ መበለቶች መሞታቸውን በሰማ ጊዜ እጅግ አዘነ።

ይልቁን እርሱ ራሱ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዶ የጽዮን ሞገሳን ደህንነት እንዳይጠይቅ በሴቶች ገዳም ወንድ እንዳይገባ ክልክል ነው። ለቅዳሴ እንኳ ወደ ሴቶች ገዳም የሚሔዱ ቀሳውስት በጣም የሸመገሉ መነኮሳት ከወንዶች ገዳም እየተመረጡ ነው። ስለዚህ እርግጠኛውን ወሬ ለማግኘት እጅግ ተቸገረ። ብትሞትማ ወሬ አይደበቅምና ይሰማው ነበር። ነገር ግን ትልቅ ኀዘን የሆነበት ምናልባት ታማ እንደ ሆን አስታማሚ በማጣት ትሞታለች ብሎ ነበረ።

ዳሩ ግን ለማናቸውም ቢሆን ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ ብጠያይቅ ይሻለኛል በማለት ለአባትና ለእናቱ የጽዮን ሞገሳን ነገር ሳያነሳ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ደርሼ ጠበል ጠጥቼ እመለሳለሁ ብሎ ተሰናብቶ በፍልሰታ ውስጥ ደብረ ሊባኖስ ደረሰ።

ለነሐሴ ኪዳነ ምህረት ከወንዶች ገዳም ሽማግሎች መነኮሳት ለቅዳሴ ወደ ሴቶች ገዳም ሔደው ሲመለሱ በመንገድ ዳር ቆሞ ጠብቆ አባቶቼ ሆይ፤ ከሴቶች ገዳም የምትመጡ መስላችሁኛልና ወሬ እንድጠይቃችሁ ፍቀዱልኝ አላቸው።

የሰማነውና ያወቅነው ከሆነ እንነግርሃለንና ጠይቀን አሉት።

በሴቶች ገዳም የተስቦ በሽታ ገብቷል የሚባለው እርግጥ ነው? አላቸው።

ከመካከላቸውም አባ ወልደ ማርያም የሚባሉት ራሳቸውን ይዘው ልጄ ሆይ፤ የበሽታውን ነገር ለምን ታነሣዋለህ እንዲያው አያድርስ፤ አያድርስ ማለት ይሻላል።

ባንዳንድ ቀን ሁለት ሁለት መበለቶች ሳይሞቱ አይውሉም። የታመሙትንማ ማን ይቆጥራቸዋል። ዛሬም ኪዳነ ምሕረት ስለ ሆነች ለቅዳሴ ሔደን ነበርና ሥጋ ወደሙ አቀብለናቸው ኑዛዜም አናዘናቸው ተመለስን አሉት።

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳን ስም ጠርቶ እንዳይጠይቅ ስለ ፈራ በዚህ ገዳም የሚኖሩ መበለቶች ብቻ ናቸውን ወይስ ልጃገረዶችም እየገቡ ይኖራሉ? ብሎ ጠየቃቸው።

አካለ መጠን ያላደረሱ ልጆች ለትምህርት ቢገቡ አይከለከሉም። ብዙ ልጃገረዶች ገብተው የሚማሩ አሉ። አካለ መጠን ካደረሱ በኋላ ግን እየወጡ ይሄዳሉ። ወይም እንችላለን ያሉ እየመነኰሱ ይቀራሉ ብለው መለሱለት።

አሁንሳ በዚህ በተስቦ በሽታ የሚታመሙና የሚሞቱ መበለቶች ብቻ ናቸው ወይስ ለትምሕርት የገቡ ልጃገረዶችም ይታመማሉ? ብሎ ጠየቃቸው።

እስካሁን እንደ እድል ሆኖላቸው አካለ መጠን ካላደረሱት ልጃገረዶች ወገን እገሊት ታማለች፤ እገሊት ሞታለች፤ ሲሉ አልሰማንም አሉት።

ብርሃኔም በመነኮሳቱ አነጋገር ጽዮን መታመሟንና አለመሞቷን ስለ ተረዳው ደስ ካለው በኋላ አባቶቼ ሆይ፤ እስካሁን በመንገድ ላይ ስለ አቆምኋችሁና ስለ አደከምኋችሁ ይቅር በሉኝ ብሎ ወደ ወንዶች ገዳም ተመለሰ።

የአቡነ ተክለ ሃይማኖት በዓል ካለፈ በኋላ ለእንቁጣጣሽ በዓል ወደ ሀገሩ ወደ ተጉለት ተመለሰ።

ጽዮን ሞገሳም ወደ ደብረ ሊባኖስ ሳትወርድ እቲሳ ላይ ከብርሃኔ ጋራ ስትነጋገር ባመት ሦስት ጊዜ እንተያያለን ብላ ስለ ነገረችው እጅግ ደስ ብሎት ነበር። ነገር ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ ካልተጨመረበት ሰው አሳቡን በትክክል ለመጨረስ አይችልምና እርስዋ ወደ እቲሳ በምትመጣበት ጊዜ አንዳንድ መሰናክል እያገኘውና እየቀረ ዓይን ላይን ሳይተያዩ ሁለቱ ዓመት አለፈ። በዚህም ላይ ደግሞ የጋብቻውን ነገር ሁለቱ ብቻ በቃል ተነጋግረው ነበር እንጂ በዳኛ ፊት ወይም በጽሕፈት አልጨረሱም ነበርና ብርሃኔ በዚህ ሁሉ ሕሊናው ስለ ተንቀሳቀሰበት ደብዳቤ ጽፎ ሊልክላት ቈርጥ አሳብ አደረገ። ነገር ግን በተጉለት አውራጃ ያንጊዜ ወረቀት ችግር ነበርና ብራና ለመፈለግ ወደ ደብረ ብርሃን ወጥቶ ባንድ ጨው አንድ ብራና ገዝቶ ተመለሰ። በማግስቱም ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ቃል ጻፈላት።

ይድረስ እጅግ ከተወደደችና ከታመነች ወይዘሮ ጽዮን ሞገሳ፤

እጅጉን እንዴት ነሽ። እኔ አንችን ከመናፈቅና ፊትሽን ለማየት ከመመኘት በቀር ደህና ነኝ። እግዚአብሔር ይመስገን።

ወዳጄ ሆይ፤ የመልክሽን ውበት፤ የምግባርሽን ትክክልነት፤ በትምሕርትም ያገኘሽውን እውቀት ተመልክቼ ካንቺ ጋራ በቃል ኪዳን ለመጋባት ካሰብሁና ከተነጋገርሁ ሁለት ዓመት ሆነ። ይህ ሁለት ዓመት እንደ ሃያ ዓመት ሆኖብኛል።

ወደ እግዚአብሔርም ጧትና ማታ የምጸልየው ጸሎት አንችን በቃል ኪዳን አግብቼ ልጅ ሳልወልድ እንዳልሞት ነው።

ባለፈውም ዓመት በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም የተስቦ በሽታ ገብቶ ነበር የሚል ወሬ ሰምቼ በድንጋጤ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጥቼ ዓይንሽን ለማየት የማይቻለኝ ቢሆን በወንዶች ገዳም ሆኜ ተጠያይቄ ደህንነትሽን ሰምቼ ተመለስሁ።

አሁንም እግዚአብሔር በቸርነቱ ሁለታችንንም ጠብቆ ከዚህ ካደረሰን ያሰብነው አሳብ እንዲፈጸም በቃል ኪዳን እንድንጋባ ፈቃድሽ መሆኑን በቶሎ በጽሕፈት አስታውቂኝ።

ብራናም እንዳይቸግርሽ ብዬ ከዚህ ደብዳቤ ጋራ ልኬልሻለሁ። ደህና ሁኝ ብሎ ደብዳቤውን ጨረሰ።

ከዚህም በኋላ አሽከሩን ጠርቶ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርደህ ለቅዳሴ ወደ ሴቶች ገዳም የሚሔዱትን መነኩሴዎች ተጠያይቀህ ይህን ደብዳቤ ጽዮን ሞገሳ ለምትባለው በሴቶች ገዳም ለምትማረው ልጃገረድ ስጡልኝ ብለህ አስረክበህ ተመለስ አለው።

አሽከሩም ደብዳቤውንና ብራናውን ተቀብሎ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወረደ።

ጌታውም እንደ ነገረው ለቅዳሴ የሚሔዱትን መነኮሳት አግኝቶ ለጽዮን ሞገሳ ስጡልኝ ብሎ ደብዳቤውን አስረከባቸው።

ጽዮን ሞገሳም ደብዳቤውን ተቀብላ ባነበበችው ጊዜ ስለ ሁለት ነገር እግዚአብሔርን አመሰገነች።

መጀመሪያ፤ ፲፭ ዓመት ሳይሆነኝና እካለ መጠን ሳላደርስ ባል አላገባም ብላ ቁርጥ አሳብ ማድረጓን እንደ ብፅዓት ለእግዚአብሔር አስታውቃ ነበርና ይህ አሳብዋ ስለ ተፈጸመላት ነው።

ሁለተኛ፤ በትምሕርቱና በእውቀቱ እጅግ የተመሰገነ፤ ምግባሩ የቀና፤ ሃይማኖቱ የጸና ብርሃኔን የመሰለ ባል በማግኘቷ ስለ መታደልዋ ነው።

ደግሞ በደብረ ሊባኖስ ብራና ፈልጋ ለማግኘት አለመቻሏን አስቦ ብራና ጨምሮ መላኩ ምላሹን እንድትጽፍለት መሆኑን ስለ ተረዳች አመሰገነችው።

ከዚህም በኋላ የደብዳቤውን ምላሽ ልትጽፍ ጀመረች።

ይድረስ እጅግ ለተወደደና ለታመነ ጌታ አቶ ብርሃኔ፤ በእውነትም የልቤ ብርሃን።

እጅጉን እንዴት ነህ፤ እኔ በእግዚአብሔር ቸርነት ደህና ነኝ።

የዛሬ ሁለት ዓመት ገና በእቲሳ ሳለሁ የጋብቻ ነገር አንስተህ ብትጠይቀኝ እካለ መጠን ሳላደርስ ባል አላገባም። እስከዚያም ድረስ መንፈሳዊ ትምህርት ለመማርና የኑሮዬን አካሔድ ለማሻሻል ለውነቴንም ከክፉ ሥራ ለመጠበቅ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም እቆያለሁ ብዬ ነግሬህ ነበር።

እንደዚያውም እንደ ነገርሁህ ወደ ገዳሙ በገባሁ ጊዜ ከሁለት ወር በኋላ የተስቦ በሽታ ገብቶ ብዙ መበለቶች ነፍሳቸውን ለእግዚአብሔር አደራ እየሰጡ አረፉ። የእኔም ተራ አንድ ቀን ይደርስ ይሆናል እያልሁ ስጨነቅ ለጊዜው ከዚህ ከተስቦ በሽታ አመለጥሁ።

እንዲያውም ለታመሙት መበለቶች ምግብና ውኃ በመስጠት፤ በማቅናትና በማስተኛት የተቻለኝን ያህል በመርዳቴ ጌታችን ብታመም ጠየቃችሁኝ ብሎ የተናገረውን ቃል የፈጸምሁ መስሎኝ ለልቤ ትልቅ ተስፋ አግኝቻለሁ። ማቴ. ፳፭ ፥ ፴፮።

ወዳጄ ሆይ፤ እኔማ ብሞትም ፋንታዬን መወጣቴ ነበር። ነገር ግን አንተ እምነትህን ሁሉ በእኔ ላይ አድርገህ እውነተኛውን የቃል ኪዳን ጋብቻ የምንፈጽምበትን ቀን ስትጠብቅ የሞቴን ወሬ ብትሰማ ራስ የሚያዞር ትልቅ ሐዘን እንዲያገኝህ እርግጥ ነበርና ለጊዜው እኔን ከሞት አንተንም ከኃዘን ስለ ጠበቀን ሁለታችንም ለእግዚአብሔር ምስጋና ማቅረብ ይገባናል።

ደግሞ ያን ጊዜ የበሽታውን ወሬ ሰምቼ ለመጠየቅ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጥቼ ነበር ብለህ ስለ ጻፍህልኝ እጅግ አመሰግንሃለሁ። ነገር ግን ያን ጊዜ ዓይን ላይን ተያይተን በነበረ እንዴት ደስ ባለን ነበር።

አሁንም የእግዚአብሔር ፈቃዱ ሆኖ ከዚህ ጊዜ ካደረሰን የጋብቻው ነገር እንዲፈፀም ፈቃዱ ነውና ክረምቱ ሲያልፍ ወደ አቲሳ በተመለስሁ ጊዜ በቶሎ መጥተህ ለአባትና ለእናቴ አስታውቀህ ነገሩን እንጨርሳለን።

ጤና ይስጥህ፤ ደህና ሁን።

በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም ተጻፈ።

ደብዳቤዋን ጽፋ ከጨረሰች በኋላ የተላከው አሽከር በወንዶች ገዳም መኖሩን ብታስጠይቅ ውኃ ይሞላብኛል ብሎ ተመልሶ ሔደ ብለው ነገርዋትና እጅግ አዘነች። በፖስታም እንዳትልክለት በዚያ ዘመን በደብረ ሊባኖስ ይቅርና በአዲስ አበባም ቢሆን ፖስታ አልነበረም። ለቅዳሴ የሚመላለሱትንም መነኮሳት ወደ ተጉለት የሚወጣ ሰው ፈላልጋችሁ ለአቶ ብርሃኔ ላኩልኝ ብላ እንዳትነግራቸው በሴቶች ገዳም ውስጥ ሆና ከወንድ ጋራ ትላላካለች ብለው ስሟን እንዳያጠፉዋትና ከገዳሙ እንዳያስወጥዋት ፈራች። ስለዚህ ብርሃኔ የላከላትን ደብዳቤና እርስዋም የጻፈችለትን ደብዳቤ እያነሣችና እያነበበች ታለቅስ ጀመር።

ብርሃኔም አሽከሩ የደብዳቤውን ምላሽ ሳያመጣለት በመቅረቱ እጅግ አዝኖ ነበር። ሁለተኛም መልሶ እንዳይልከው ባንድ ወገን የጤፍ ዘር ደርሶበት ነበርና ባንድ ወገንም ውኃ ሞልቶ ነበርና አልተመቸውም።

ነገር ግን ከልብ ያዘኑበት ነገር ሳይፈጸም አይቀርምና በብርሃኔ ቤት አጠገብ የሚኖሩ እማሆይ ወለቴ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ፤ ጠበል ጠጥቼ፤ ወዲያውም በሴቶች ገዳም ያሉትን አክስቴን እማሆይ አፀደ ማርያምን አይቼ እመለሳለሁ ብለው አሳባቸውን ለብርሃኔ ገለጡለት። ብርሃኔም ይህን ነገር በሰማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን ነገሩን ለማረጋገጥ ሲል ዘንድሮ ክረምቱ ስለ በረታና የጫጫና የበሬሳ ወንዝ ሳይሞላ አይቀርምና እንደምን አድርገው ሊወርዱ ይችላሉ አላቸው።

እማሆይም ዘንድሮ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ከደብረ ሊባኖስ እንዳልቀር ስለት አለብኝና ወንዙም ቢሞላ እስቲጎድል በዳሩ

እየቆየሁ እወርዳለሁ እንጂ ምንም ቢሆን አልቀርም። ወይም አባቴ አቡነ ተክሌ ዝናሙን ብራ ያደርጉልኛል ብለው መለሱለት።

ብርሃኔም እማሆይ ወለቱ ጨክነው ቢወርዱና የጽዮን ሞገሳን ወሬ ቢያመጡለት ደስታው ስለ ሆነ በውኃ ሙላትና በጭቃ አይውረዱ ብሎ አጠንክሮ ለመናገር አልወደደምና እግዚአብሔር አሳብዎን ይፈጽምልዎ። እኔም ከእርስዎ ጋራ ወርጄ ጠበል ጠጥቼ ብመለስ እወድ ነበር፤ ነገር ግን ዛሬ የጤፍ አረም ስለ ደረሰ እኔ ትቼው የሔድሁ እንደ ሆነ ጤፉን አረም ይውጠዋል። ስለዚህ ዛሬ ቀርቼ በታህሣሥ እወርዳለሁ። መቼም የነሐሴው በዓል ዕረፍታቸው ቢሆን የታህሣሡም ልደታቸው ነውና ሁሉም አንድ ነው እያለ እማሆይ እንዳይቀሩ ያበረታታቸው ጀመር።

እማሆይም በበኩላቸው ብርሃኔ ከእርሳቸው ጋራ ቢወርድ ውኃም ቢሞላ ጊዜውም ቢመሽ ያለ ሥጋት እንዲሔዱ ያውቁ ነበርና ልጄ ሆይ፤ ልብ ካልቆረጠ ማናችውም ነገር አይሆንም፤ ታህሣሥ ቢሆንስ የመከር ጊዜ አይደለምን፤ ልብህ ካልቆረጠ ያንጊዜም ቢሆን ገብስ አጭዳለሁ፤ ስንዴ እወቃለሁ ማለትህ አይቀርም። ይልቅስ በርታና ዛሬውኑ እንውረድ እያሉ ያደፋፍሩት ጀመሩ።

ብርሃኔ የጽዮን ሞገሳን ወሬ ለመስማት እንጅ ጠበል ለመጠጣት አሳብ አልነበረውምና እማሆይ የማይቀሩበትን እርሱ የሚቀርበትን ማስረጃ ነገር እየፈለገ ይናገር ነበርና በታሕሣሥ ዝናምና ጭቃ የለም፤ በሁለት ቀን ደብረ ሊባኖስ ደርሼ በበዓሉ ቀን ጠበል ጠጥቼ ቤተ ክርስቲያን ስሜ ታቦት ዞሮ ሲገባ የተነሣሁ እንደ ሆነ በማግሥቱ ተጉለት እገባለሁ። የምወርደውም በክብት እግር ነውና ድካም ሳያገኝኝ ለሥራዬ በቶሎ እደርሳለሁ። እርስዎ ግን ዛሬም ቢሆን በታሕሣሥም ቢሆን ሥራ የለብዎትምና ቀደም ብለው ተነስተው ሲደክምዎ እያረፉ ውኃ ሲሞላ እያሳለፉ ቢወርዱ ምንም አይቸገሩም አላቸው።

እማሆይ ወሉቱ ለጠበል ወደ ደብረ ሊባኖስ ሲወርዱ
ብርሃኔ ወደ ጽዮን ሞገሳ እንደ ላካቸው።

እማሆይም የብርሃኔን የልቡን አሳብ ሳያውቁ የቃሉን ንግግር ብቻ ሰምተው አሁንማ የተናገርኸው ሁሉ እርግጥ ነው። እንግዴህ ነገ ማለዳ መነሣቴ ነውና ደህና ሰንብት አሉት።

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳን ነገር እንዳያነሳባቸው ለጊዜው ይጠረጥሩኛል ብሎ ፈርቶ ነገሩን ለማደናገር እማሆይ ሲመለሱ ጠበልና መሬት* እንዲያመጡልኝ አደራ አላቸው።

* እምነት ለማለት ነው።

እማሆይም ልጄ ሆይ፤ መሬቱን አመጣልሃለሁ፤ ስለ ጠበሉ ግን በዚህ በዝናምና በጭቃ ስመጣ የወደቅሁ እንደ ሆነ የጠበል ቅሉ ተሰብሮ ጠበሉ መፍሰሱ አይቀርም እንጅ መሆኑን እሞክረዋለሁ አሉት።

ከዚህም በኋላ በማግሥቱ በማለዳ ተነሥተው ወደ ደብረ ሊባኖስ ጉዞ ጀመሩ። ብርሃኔም ወደ ጽዮን ሞገሳ የሚልከውን ቃል አሰናድቶ አድሮ ነበርና መልክቱን ለመንገር ወደ እማሆይ ቤት ቢሔድ በማለዳ ተነሥተው ሔዱ ብለው ነገሩትና እየሮጠ ተከተላቸው።

እማሆይም አንድ ሰው እየሮጠ ሲከተላቸው በሩቅ ባዩት ጊዜ ቆመው ቆዩት። ወዲያውም እንደ ደረሰ ብርሃኔ መሆኑን ስለ አወቁ ምነው ልጄ፤ በደህና ነውን፤ አሁን ይህን ሁሉ መንገድ እየሮጥህ ከመምጣት ጉዳይህን ትናንትና ማታ አትነግረኝም ነበርን አሉት።

ብርሃኔም የምነግርዎን ጉዳይ ትናንትና ሳላስበው ዛሬ ሌሊት ትዝ ስላለኝ በማለዳ ብመጣ ሔደዋል ብለው ነገሩኝ፤ ነገሩም ትንሽ ነው።

የዛሬ ሁለት ዓመት ወደ እናቴ ሀገር ወደ እቲሳ ወርጄ በእናቴ ዘመዶች ቤት አጠገብ አቶ ክብረት የተባለ ሰው ጽዮን ሞገሳ የምትባል ሴት ልጁን አምጥቶ አስተዋውቆኝ ነበር፤ አሁን ወሬዋን ብጠይቅ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም ገብታ ትማራለች ሲሉ ሰማሁ፤ አሁንም እርስዎ ወደዚያው መውረድዎ ከሆነ እግረ መንገድዎን ደርሰው ቢያገኙዋት ቃል ለቃል ተነጋግረው፤ ባያገኝዋት ወሬዋን ተጠያይቀው የደህንነቷን ነገር እንዲያመጡልኝ አደራ ብዬዎታለሁ አላቸው።

ምነው ልጄ፤ እግረ መንገዴን ለማደርገው ነገር ምን አደራ ያሰኝሃል፤ ምንም ቢሆን ሳላያትና ሳልጠይቃት አልቀርም፤ በደህና ሰንብት የቤቱንም ነገር አደራ ብየሃለሁ ብለው ተሰነባብተው ተመለሱ።

ከዚህም በኋላ ዝናሙም እየዘነመባቸው፤ ውኃውም እየሞላባቸው ከተጉለት በተነሡ በሰባተኛው ቀን በብዙ ችግር ደብረ ሊባኖስ ደረሱ። የደረሱትም በዋዜማው ነበርና ጠበል ጠጥተው በቤተ ክርስቲያን አደሩ። በማግሥቱም ዋናው በዓሉ ነበርና ወደ ሴቶች ገዳም ለመሔድ አልተመቻቸውም። በሦስተኛውም ቀን ስለ ድካማቸው አርፈው ዋሉ።

ባራተኛውም ቀን ግን በማለዳ ተነሥተው ወደ ሴቶች ገዳም ተሻግረው ከእከስታቸው ከእማሆይ አፀደ ማርያም ጋራ ተገናኝተው ሲጫወቱ ብርሃኔ የላካቸው ጉዳይ ትዝ አላቸውና በዚህ ገዳም ለትምሕርት የመጣች ጽዮን ሞገሳ የምትባል ልጅ አለች ሲሉ ሰምቼ ነበር፤ ያውቋት ይሆንን ብለው ጠየቋቸው።

ምነው እኀቴ በዚህ ገዳም ጽዮን ሞገሳን የማያውቅ ማነው። ለሁላችንስ ዋና አገልጋያችን እርስዋ አይደለችምን። ባለፈው ዓመት እንኳ በገዳማችን ተስቦ በሽታ ገብቶ ሁላችን በታመምን ጊዜ እርስዋን ብቻ እግዚአብሔር ስለ ጠበቃት ምግብና ውኃ እየሰጠች አስታመመችን። ጎጆዋም ከዚህ ከእኔ ጎጆ አልፎ ሦስተኛ ነው። ቢፈልጉም ልጥራልዎ አሏቸው።

እማሆይም እንደ ዘመኑ ሥልጡን ነበሩና ጉዳይ ያለበት ሰው ራሱ ሔዶ ይናገራል እንጂ ጉዳይ አለኝ ብሎ ጠርቶ አይናገርም፤ ስለዚህ እኔው ራሴ ሒጄ እጠይቃታለሁ ብለው ተነሡ።

ጽዮን ሞገሳም በደጅዋ አጠገብ ባለው ዛፍ ሥር ቆማ የሠለስት ጸሎት ትጸልይ ነበርና እንግዳ መነኩሲት ወደ እርስዋ ሲመጡ ባየች ጊዜ ጸሎትዋን በቶሎ ጨርሳ ተቀበለቻቸው። ለጊዜውም ከሀገርዋ ከእቲሳ የመጡ መሰለዋት ነበር። በኋላ ግን ከተጉለት መምጣታቸውን ቢነግርዋት እርስዋም የብርሃኔን ወሬ ለመስማት ስትመኝ ነበርና በቶሎ ወደ ጎጆዋ ይዛቸው ገባች።

ወዲያውም እርስዋን የሚፈልጉበትን ምክንያት ጠየቀቻቸው።

እማሆይም ብርሃኔ የነገራቸውን ሁሉ ከሥር እስከ ጫፉ አጫውተው ወዲያውም ጎረቤት መሆናቸውን በነገርዋት ጊዜ በቶሎ ተነሥታ አስቀድሞ ወደ ብርሃኔ ለመላክ የጻፈችውን ደብዳቤ አምጥታ አሳየቻቸው። በሚመለሱበትም ጊዜ ደብዳቤውን ወስደው እንዲሰጡላት ለመነቻቸው።

ከዚህም በኋላ እማሆይ እስከ ጳጉሜ ድረስ ጠበል ሲጠጡ ሰንብተው ለቅዱስ ዮሐንስ (ለእንቁጣጣሽ) ሀገራቸው ለመግባት በጳጉሜ

፩ ቀን ከደብረ ሊባኖስ ተነሱ። ክረምቱም ማለፉ ነበርና ዝናሙ እያነሠ፤ ወንዙ እየጎደለ፤ ጭቃው እየደረቀ ስለ ሔደ ሲወርዱ በሰባት ቀን የዘለቁትን መንገድ አሁን ባራት ቀን ዘልቀው ተጉለት ገቡ።

ብርሃኔም እማሆይ ወሉቱ የሚገቡበትን ቀን ሲጠባበቅ ነበርና መግባታቸውን በሰማ ጊዜ በቶሎ ሔዶ አያቸው። እማሆይም ከጽዮን ሞገሳ ያመጡለትን ደብዳቤ አስረክበው ወዲያው ደህንነቷን ሁሉ በቃላቸው ነገሩትና ከደስታው ብዛት የተነሳ እራቱን ሳይበላ አደረ። ለእማሆይም ይህን የደስታ ወሬ ስለ አመጡለት አሥር እንጀራና አንድ ገንቦ ጠላ፤ አንድ ሲካካ ዶሮ ላከላቸው።

አባትና እናቱም የብርሃኔ ፊቱ በደስታ መብራቱን አይተው እስከ ዛሬ ፊትህን አይጠዳውም ነበር፤ ዛሬ ፊትህ እንደ ፀሐይ ማብራቱ ምን ወሬ ሰምተህ ነው? ብለው ጠየቁት።

ብርሃኔ ግን ነገሩ ወደ ፍጻሜ ሳይደርስ አባትና እናቱ እንዲሰሙበት አልፈቀደም ነበርና የደስታውን ምክንያት ሰውሮ እማሆይ ወሉቱ ያባቴን የአቡነ ተክሌን ጠበልና መሬት ስለ አመጡልኝ ደስ ብሎኛል፤ እናንተም ከነጋ እህል አልቀመሳችሁ እንደ ሆነ ላምጣላችሁና ከጠበሉ ጠጡ። ከመሬቱም ተቀቡ አላቸው።

አሁን ማለዳ ነው፤ ምን ጊዜ እህል ቀመስን። ገና አሁን ከቤተ ክርስቲያን መመለሳችንን ታይ የለምን። ይልቅስ በቶሎ አምጣልን ብለው ከጠበሉ ጠጥተው ከመሬቱም ተቀቡ።

ምዕራፍ ፳

ጽዮን ሞገሳ ትምሕርቷን ጨርሳ ወደ ሀገርዋ ስለ መመለስዋ

ጽዮን ሞገሳ ሁለት ዓመት ሙሉ በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም መንፈሳዊ ትምሕርቷን እየተማረች ከቆየች በኋላ ወደ ሀገርዋ ለመመለስ ማሰብዋን ለመበለታቱ አስታወቀቻቸው። መበለቶችም ይህን በሰሙ ጊዜ የምትረዳቸው እርዳታና ደግነቷ ሁሉ ትዝ እያላቸው ያዝኑ ጀመር።

እንዲያውም በዚሁ ኖረሽ የኋላ ኋላ መንኩሰሽ የምትቀሪ መስሎን ነበር እያሉ ያለቅሱ ጀመር።

ጽዮን ሞገሳ ግን ከምንኩስና ኑሮ የሚበልጠውንና የሚሻለውን በቃል ኪዳን ባል ማግባትን መርጣ ነበርና መበለቶቹ የሚናገሩትን ወደ ልብዋ አላገባችውም ነበር።

ከዚህም ዘኋላ ወደ እመ ምኔትዋ ሔዳ ተሰናበተች። እመ ምኔትዋም ስለ እውቀትዋና ስለ ምግባርዋ መልካምነት የምስክር ወረቀት ሰጡዋትና በማግሥቱ ማለዳ ለመንገድዋ ስትነሣ መበለቶቹ ሁሉ እስከ ወንዶች ገዳም ወስን ሸኝተዋት ተመለሱ።

አባትዋ አቶ ክብረትም ልጁ የምትመለስበትን ጊዜ ልካበት ነበርና አንድ በቅሎና ሁለት አሽከሮች ልኮላት ነበር።

መላክተኞቹም በወንዶች ገዳም በመስቀል ማሳያው አጠገብ በቅሎዋን ሣር እያጋጡ ሲጠብቁ ነበርና በመጣችላቸው ጊዜ በመዞሪያ መንገድ ቦረው ጉረኔ ወጥተው አደሩ። በሦስተኛውም ቀን እቲሳ ደረሱ።

አባትና እናትዋም ቤተ ዘመዳቸውን ሁሉ ጠርተው ይጠብቁ ነበርና ጽዮን ሞገሳ በበቅሎ ተቀምጣ ብቅ ስትል ባዩ ጊዜ በውስጥም በውጭም እልልታ ብቻ ሆነ። አባትዋም እስከ በሩ እየሮጠ ሔዶ ከበቅሎው ላይ ታቅፎ አወረዳት።

ወዲያውም አንድ ማለፊያ የፍየል ሙክት ታረደና አንድ ጋን ጠላ ተዘነበለና እየበሉ፣ እየጠጡ በደስታ አመሹ።

በማግሥቱም በማለዳ ተነስታ ወደ እቲሳ ገዳም ወርዳ ያደገችበትን ቤተ ክርስቲያን ተሳልማ በሕፃንነትዋ ሲያስተምርዋት የነበሩትን ሽማግሌ መምህርዋን ጠይቃ ወደ ቤትዋ ተመለሰች።

ቀኑን ሙሉ ያገሩ ሰዎችና ባልንጀሮችዋ ሁሉ እየመጡ ሲያጫውቷት ይውሉ ነበር።

ብርሃኔም ከተጉለት ወደ ቡሎ ወርቄ ገቢያ ወጥቶ ሳለ ከእቲሳ የመጡ ገባያተኞች አግኝቶ አቶ ክብረት ደህና መሆኑን ታውቁ የለምን ብሎ ቢጠይቃቸው አሁን በቅርብ ቀን አያተነዋል ደህና ነው። ባለፈውም

ሳምንት ልጁ ጽዮን ሞገሳ የምትባለው በደብረ ሊባኖስ ስትኖር አሁን ስለ ተመለሰች ያገሩ ሰው ሁሉ እየመጣ እንኳን ደስ አለህ ይለው ነበር ብለው ነገሩት። ወደ ቤቱም ከተመለሰ በኋላ የማስታወሻውን መጽሐፍ አውጥቶ ቢመለከት በገዳም የምቀመጠው ሁለት ዓመት ብቻ ነው ብላ አስቀድሞ በቃልዋ እንደ ነገረችው ዘመኑ ልክ ሆኖ ስለ አገኘው በንግግርዋ የምትጸና ቃልዋንም የምታከብር መሆኗን ተረዳውና እጅግ ደስ አለው።

ነገር ግን የጋብቻውን ነገር ከጽዮን ሞገሳ በቀር አባትና እናትዋ ወይም ሌላ ዘመድ ባዕድ አያውቁም ነበርና ነገሩን ለአባትና ለእናትዋ ማስታወቅ የሚገባ ስለ ሆነበት ከተጉለት ወደ እቲሳ ወረደ።

የወረደበትም ወር መስከረም ነበርና እንደ አጋጣሚ ለመስቀል በዓል አንድ ቀን ሲቀረው ደረሰ። በማግሥቱም ደመራ ተደምሮ ካህናቱም፣ ባላገሩም፣ ሴቱም፣ ሕፃናቱም ተሰብስበው ካህናቱ በመስቀሉ አብርሃ ኢዮሐ፤ ኢዮሐ፤ ሲሉ ወንድ ወንዱም ኢዮሐ አበባዬ፤ አበባሽ ለአበባ፤ እልል ብዬ ልግባ፤ ሲሉ ልጅ አገረዶችም በራሳቸው ላይ የመስቀል አበባ እያሠሩ በደመራው ቀኝና ግራ ቆመው ነበርና ብርሃኔ ወዲያና ወዲህ እየተዘዋወረ የበዓሉን ማማር ሲመለከት በድንገት ጽዮን ሞገሳን አይቶ በቁመትዋ ማደግ፤ በመልኳ ውበት እጅግ ደስ አለው። እርስዋ ግን በዚህ ወር ብርሃኔ ወደ እቲሳ ይመጣል ብላ ምንም አልጠረጠረችም ነበር።

የደመራውም ዘዓል ተጨርሶ ወንዶችም ሴቶችም በየቤታቸው ሲመለሱ ብርሃኔ በመንገዱ ዳር ቆሞ ጽዮን ሞገሳ ስታልፍ ለማየት ሲጠብቅ ነበርና ባኳያው ስትደርስ በፍጥነት ቀርቦ ሰላምታ ሰጣት። እርስዋም ሁለት ዓመት ሙሉ ምንም መልኩን ባይንዋ ሳታየው ብትቆይ በልብዋ ውስጥ እንደ ሥዕል ተሥሎ ይኖር ነበርና ብርሃኔ መሆኑን በቶሎ አወቀችው።

ከዚህም በኋላ ባንድነት ወደ አባትዋ ቤት ሔደው በደስታ ሲጫወቱ አመሹ። አቶ ክብረት ሁለት ዓመት ሙሉ ዓይንህን አላየነውም ነበር። ለካ ቀድሞ እየመጣህ የምትጠይቀን ለጽዮን ሞገሳ

ስትል ኖሯልን እያለ ነገሩን ሳያዞር በገርነት ይናገር ጀመር። በጣም በመሸ ጊዜ ግን ለመኝታው ወደ ዘመዶቹ ቤት ሔደ።

በማግሥቱም የመንደሩ ሰው ሁሉ ወንዱም ሴቱም የደመራ አመድ ለመርገጥ የአሽክት ሐረግ እየያዙ ይሔዳሉና ብርሃኔ ለዚሁ ብሎ በመንገድ ዳር ቆሞ አሽክት ሲነቃቀል ጽዮን ሞገሳ እንደ አጋጣሚ ብቻዋን ሆና መጣች።

ከዚያም ጀምሮ እስከ ደመራው ሰፍራ ብቻቸውን ስለ ሆኑ የጋብቻ ምስጢራቸውን ገልጠው ለመነጋገር ተመቻቸውና እንግዲህ ወዲህ አባትና እናቴ ይስሙትና ነገር ቢጨረስ መልካም ነው ብላ እርሱ የፈራውን እርስዋ ደፍራ ነገረችው።

ከዚህም በኋላ ባንድነት ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔደው ቅዳሴ ሰምተው ሲመለሱ እንደ ገና ወደ አባትዋ ቤት ወስዳ ምሳውን ጋበዘችው።

በዚህም ቀን ወደ ማታ ወደ እቲሳ ገዳም መምሕር ወደ አባ ተስፋ ሥላሴ ሔዶ አባቴ ሆይ፤ ያቶ ክብረትን ልጅ ጽዮን ሞገሳን በቃል ኪዳን ለማግባት አስቤ ከእርስዋ ጋራ መነጋገርና መሳሳክ ከጀመርሁ ሁለት ዓመት ሆነ። አሁንም ከእርስዋ ጋራ ተነጋግሬ ጨርሻለሁና ለአባትና ለእናትዋ ነግረው እንዲያስፈቅዱልኝ እለምንዎታለሁ። ይህንም ማለቴ ለልማዱ ብዬ ነው እንጂ ባይፈቅዱ እንኳ በእኔና በእርስዋ መካከል ነገሩ የተቆረጠ ሆኗልና ለማሰናከልና ለማስቀረት የማይችሉ መሆናቸውን ገልጠው ይንገርዋቸው ብሎ ጉልበታቸውን እየሳመ ለመናቸው።

መምሕር ተስፋ ሥላሴም ጽዮን ሞገሳ በደብረ ሊባኖስ መንፈሳዊ ትምሕርት እየተማረች ሁለት ዓመት መኖርዋን ያውቁ ነበርና ልጄ ሆይ፤ እጅግ መልካም አሳብ አስበሃልና እግዚአብሔር ይፈጽምልህ። ነገር ግን ዛሬ ሔጄ እንዳልጠይቅልህ በማኅሌት ውዬ ደክሞኛልና ነገ በጧት ሔጄ እጠይቅልሃለሁ። እግዚአብሔር በነገሩ ከተጨመረበት ከዚህ የሚሻልና የሚበልጥ ነገር የለም። ከደብረ ሊባኖስ ወደ እቲሳ የሚመጡ መበለቶች ሁሉ የእውቀቷንና የምግባርዋን መልካምነት እየነገሩኝ እርስዋን የሚያገባ እጅግ የታደለ ሰው ነው እያልሁ ስናገር ነበር።

አሁንም ከዚሁ አምሽተህ ራትህን ከእኔ ጋራ ተጋብዘህ ትሔዳለህና ቆይ ብለው ወደ እንግዳ ማረፊያ ቤት እንዲወስዱት አዘዙ።

ከራትም በኋላ የዚሁኑ ነገር እየመላለሱ ሲነጋገሩ አምሽተው ወደ ዘመዶቹ ቤት ተመልሶ ሔደ።

በማግሥቱም አባ ተስፋ ሥላሴ በማለዳ ወደ ቤተ ክርስቲያን ደርሰው ዳዊትና ወንጌለ ዮሐንስ ከደገሙ በኋላ ወደ አቶ ክብረት ቤት ሔዱ። ከዚህም ቀድሞ አቶ ክብረት ለቡራኬም ቢሆን ለሌላ ጉዳይም ቢሆን ወደ መምሕር ተስፋ ሥላሴ ይሔድ ነበር እንጂ መምሕር ወደ እርሱ ቤት መጥተው አያውቁም ነበርና መምህር መጥተዋል ብለው ቢነግሩት እጅግ ደነገጠ። መምህርም መደንገጡን አይተው አይዞህ ልጄ ደስ የሚያሰኝ ወሬ ይዠልህ መጥቻለሁ እያሉ ደስ በሚያሰኝ ንግግር እያነጋገሩት ወደ ቤት ገቡ።

በድንክ አልጋ ላይም ከተቀመጡ በኋላ ብርሃኔ የነገራቸውን የጋብቻውን ነገር ነገሩት። አቶ ክብረትም አስቀድሞ ብርሃኔ መልኩ የተዋበ፤ ምግባሩ የቀና መሆኑን እያየ ምንም ደፍሮ ልጄን አግባ ባይለው በልቡ ለአማችነት ሲመኘው ይኖር ነበርና ይህን ነገር ከመምሕር ተስፋ ሥላሴ ቃል በሰማ ጊዜ አባቴ ሆይ፤ ይህ ነገር ከእግዚአብሔር የሆነ ይመስለኛልና ይሁን ከማለት በቀር ሌላ ነገር ለመናገር አልችልም አላቸው።

መምሕርም ይህን የመሰለ የደስታ ቃል ስለሰሙ የደስታውን ነገር ለብርሃኔ ለመንገር እየቸኮሉ ሔዱ። ብርሃኔም ለወሬ ቸኩሎ በበሩ ትይዩ በሩቅ ሆኖ መምጣታቸውን ሲጠብቅ ነበርና ገና ከበሩ ብቅ ሲሉ ባያቸው ጊዜ እየሮጠ ሔዶ አባቴ ሆይ፤ እንደምን አድርገውልኝ ተመልሰው ይሆን አላቸው።

ልጄ ሆይ፤ እንደ አንተ የታደለ ሰው በዕድሜዬሙሉ አላገኘሁም፤ ጥንቱንም ስትጀምረው የእግዚአብሔር ፈቃዱ ኖርዋልና ነገሩ ሁሉ በቶሎ ቀናኝ እንግዲህ የሠርጉን ቀን ብቻ ተነጋግረህ መሔድ ነው እንጂ ሌላ ነገር የለም ብለው የምስራቹን ነገሩት።

ብርሃኔም እስከ ቤታቸው ተከትሎ ሔዶ ጉልበታቸውን ስሞ ተሰናበተ፡፡

በማግስቱም ጽዮን ሞገሳን ፈልጎ የጋብቻቸውን ነገር አባትዋ በደስታ መፍቀዱን መምሕር ተስፋ ሥላሴ እንደ ነገሩት አድርጎ ነገራትና ሁለቱም ለእግዚአብሔር የደስታ ምሥጋና አቀረቡ፡፡

አቶ ክብረትም የብርሃኔን ዘመዶች ጠርቶ ከእንግዲህ ወዲህ ሥጋችንና ደማችን ሊቀላቀል በመታሰቡ ደስ ብሎኛልና ደስ ይበላችሁ እያሰ ደስታውን ሁሉ ገለጠላቸው፡፡ ወዲያውም የሠርጉ ቀን ከፋሲካ በኋላ በሚያዝያ ፳ ቀን እንዲሆን ተነጋግረው ተስማሙና ብርሃኔ በጥቅምት ፪ ቀን ከእቲሳ ተነስቶ ወደ ተጉለት ወጣ፡፡ ስለ ደስታውም ብዛት የመንገዱ ድካም አልተሰማውም ነበር፡፡

ምዕራፍ ፲

ስለ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የቃል ኪዳን ጋብቻ

ብርሃኔ የጋብቻውን ነገር ለመጨረስ ወደ እቲሳ ወርዶ ነገሩን ጨርሶ ከተመለሰ በኋላ ዘመድ አዝማዱን ሰብስቦ ከጽዮን ሞገሳ ጋራ መነጋገሩን ሳይገልጥ ሚስት ለማግባት ቁርጥ አሳብ ማድረጉን ብቻ ነገራቸው፡፡ ነገሩን በሰሙ ጊዜ እንደዚህ ከሆነ የእገሌን ልጅ ቢያገባ ይሻላል እያሉ ሁሉም በልባቸው ማማረጥ ጀመሩ፡፡ ከመካከላቸው አንዱ አጎቱ ተነሥቶ አንኮበር ወጥቼ ሳለሁ ያቶ ገብረ ሥላሴን ልጅ እጅግ የተዋበች ቆንጆ አይቻለሁና እርስዋን ያግባ ብሎ ተናገረ፡፡

ደግሞ አንዱ ዘመዱ ተነስቶ ወደ ሰላ ድንጋይ በወጣሁ ጊዜ ባንድ ከበርቴ ቤት አድሬ ማለፊያ የደረሰች ልጃገረድ አይቻለሁና እርስዋን ብናጋባው ይሻላል ብሎ ተናገረ፡፡

ሦስተኛው ዘመዱ ግን ብርሃኔ የሚያገባትን ሴት አስቀድሞ ሳያስብና ሳይዘጋጅ የነገረን አይመስልምና ሚስት ለማግባት ፈቃድህ ከሆነ የማንን ልጅ እናጋባህ ብለን ብንጠይቀው ይሻላል ብሎ ተናገረ፡፡

በዚህም ነገር ሁሉም ከተስማሙ በኋላ ብርሃኔን ጠርተው ሚስት ለማግባት ቁርጥ አሳብ ማድረግህን ብታስታውቀን እጅግ ደስ

አለን፡፡ ነገር ግን አሳብህ እንደምን ነው እኛ ፈልገን ብናጋባህ ትወዳለህን ወይስ አንተው ራስህ ፈልገህ ትነግረናለህ ብለው ጠየቁት፡፡

ብርሃኔም ይህም ጥያቄ በሰማ ጊዜ እኔ ዛሬ እናንተን ሰብስቤ ማስታወቄ ያለ ፈቃዳችን ሚስት አገባ ብላችሁ እንዳትቀየሙብኝ ነው እንጂ የማገባትንስ ሚስት ከሁለት ዓመት አስቀድሞ መርጬ ነገሩን ጨርሻለሁ፡፡ ባለቤቱ ያልወደደውን ምግብ በግድ ቢያበሉት ጤና እንዳይሆነው እንደዚሁ ራሱ ባለቤቱ ያልመረጣትን ሚስት ዘመዶቹ በግድ ቢያጋቡት ፍቅራቸው የጸና አይሆንም፡፡ ስለዚህ ለእኔ የምትስማማኝን ሚስት ራሴ መርጫለሁና እናንተን በዚህ ሀገር አላደክማችሁም አላቸው፡፡

ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ አባትና እናቱ ሰብቻው አድርገው ለማግባት ያሰባት ሴት ሀገርዋ ወዴት፤ አባትዋም ማን፤ እንደ ሆነ ጠየቁት፡፡ እርሱም ሀገርዋ እቲሳ በሚባል በእናቱ ዘመዶች ሀገር፤ አባትዋም አቶ ክብረት መሆኑን በነገራቸው ጊዜ አባትና እናቱ ከደስታቸው ብዛት የተነሣ አንገቱን አቅፈው ይዘው ይስሙት ጀመረ፡፡ እኛ የተጨነቅነው አንዲት ያንኮበር ወይም የይፋት ቅሬ ማግባት ያሰብህ መስሎን ነው እንጂ እቲሳማ ጻድቁ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የተወለዱበት የእኛው ሀገር አይደለምን፡፡ ይህንም የመሰለ መልካም አሳብ ስለ ማሰብህ እግዚአብሔር ይባርክህ እያሉ ይመርቁት ጀመሩ፡፡

የሠርጉም ቀን የተቆረጠው በዚያው ዓመት በሚያዝያ ፳ ቀን ነበርና ከፋሲካ ድግስ ጋራ የሠርጉ ድግስ ተጀመረ፡፡

ቢሆንም የሠርጉ ድግስ ስታደሙትና ለሠርገኞቹ ብቻ የሚበቃ ሆኖ በልክ እንዲደገስ እንጂ ለዘፈንና ለጫዋታ ተብሎ ብዙ ድግስ እንዳይደገስ ብርሃኔ አስታውቆ ነበር፡፡

የሠርጉም ቀን በደረሰ ጊዜ ከሚዜዎቹ በቀር አሥር ሠርገኞች ብቻ ከባልንጀሮቹ መርጦና አስከትሎ ወደ ቡልጋ ወረደ፡፡ በሚያዝያ ፲፱ ቀን እቲሳ ደረሰና ሠርገኞቹን በእናቱ ዘመዶች ቤት አቆይቶ እርሱ ብቻውን ወደ መምሕር ተስፋ ሥላሴ ሔዶ ጋብቻችን በተክሊል ነውና

የተክሊሉ ሥርዓት እንዲሰናዳ ለቀሳውስቱና ለዲያቆናቱ ያስታውቁልኝ ብሎ ነገራቸው።

መምሕርም የብርሃኔ አሳብና ሥራ እንደ መጽሐፍ ቃል በመሆኑ ደስ ስላላቸው ከሌሊቱ ፲ ሰዓት ተነሥተው ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔደው ጸሎተ ተክሊሉ እንዲጀመር አደረጉ።

ጸሎተ ተክሊሉና ሥርዓተ ተክሊሉም ከተጨረሰ በኋላ ሙሽራውና ሙሽራይቱ ባንድነት ቀርበው ከዚህ ቀጥሎ ባለው ንግግር ቃል ኪዳን ተጋቡ።

በኑሮ ችግርና በሕማም፤ በሌላውም ይህን በመሰለ ነገር ሁሉ እየተረዳዳንና እየተጽናናን እንኖራለን እንጂ ከሞት በቀር የሚለየን የለም። ለዚህም ሁሉ እግዚአብሔር ምስክራችን ነው እያሉ እጃቸውን በወንጌል ላይ እየጫኑ መሐላ አደረጉ። ቀሳውስቱም እግዚአብሔር ቃል ኪዳናችሁን ያጽናላችሁ፤ በአምልኮቱ ለመጽናት፤ ሕጉን ለመጠበቅ ያብቃችሁ ብለው *አቡነ ዘበሰማያት* አሳረጉላቸው።

ይህም ሁሉ ከተደረገ በኋላ ቀሳውስቱ ጸሎተ ቅዳሴ አድርሰው ሥጋ ወደሙ አቀበሏቸው። ከቅዳሴውም በኋላ ሙሽራውና ሙሽራዪቱ የተክሊሉን አክሊል እንደ አደረጉ ካህናቱም ልብሰ ተክህኖ እንደ ለበሱ ወጥተው *ትዌድሶ መርዓት ወትብሎ ወልድ እሁየ ቃልከ አዳም* እየተባለ በቤተ ክርስቲያኑ ዑሪያ ዑደት ተደረገና የተክሊል ጋብቻቸው ሥርዓት ተፈጸመ።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በእቲሳ ገዳም በተክሊል እንደ ተጋቡ።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔ ወደ ዘመዶቹ ቤት፤ ጽዮን ሞገሳም ወደ አባትዋ ቤት ሔደው የደስታ ዕረፍት አድርገው ዋሉ።

በዚሁም ቀን ከማታው ባንድ ሰዓት ብርሃኔ ሚዜዎቹንና ሠርገኞቹን አስከትሎ ወደ ሙሽራዪቱ አባት ቤት ሔደ።

በዚያም ዘመን በቡልጋ የጋዝ ወይም የኤሌክትሪክ መብራት አልነበረምና በእጥሩ ግቢ የወይራና የግራር ፍልጥ አንዳንዱ ሸክም ባንድ ጊዜ እየተጨመረ ይንቀለቀል ነበርና ደጁ ሁሉ የጨረቃ ብርሃን ያህል ያበራ ነበር።

በዳሱም ውስጥ ባንድ ወገን የወይራና የግራር ፍልጥ እየነደደ ደግሞ ባንድ ወገን ጧፍና ሞራ ይበራ ነበር።

የሙሽራዪቱም አባት ዳሱን በሙሉ ቄጠማ አስጎዝጉዞ፤ በስተ ላይም ወገን ነትና ማስ አስነጥፎ ከእድመኞቹ ጋራ ተቀምጦ ይጠብቅ ነበርና ሠርገኞቹ መጡ በተባለ ጊዜ በቶሎ እንዲገቡ አዘዘ።

በገቡም ጊዜ እንደ ደንቡ "ለምን ቆማችኋል" ተብለው ተጠየቁና "ልጅ ታደርጉን ብለን" ብለው ከመለሱ በኋላ "እጃችሁ ከምን" ቢሏቸው "ከወርቅ" ብለው ለማጫ የተያዘውን ብር አቀረቡ። ወዲያውም የሙሽራዪቱን ልብስ በሙሉ፤ የቀረውንም የሴት ጌጥ በሙሉ፤ ያባትና የእናትም ልብስ በሙሉ አቀረቡ።

ስለ ማደሪያቸውም ተጉለት ዋሻ አንድ የገባር መሬት፤ ደብረ ብርሃን አንድ የዲቁና መሬት፤ አምሳ ዳውላ እህል፤ ጥንድ በሮች፤ ሁለት ላሞች፤ አሥር በጎች፤ አሥር ፍየሎች፤ ሁለት በቅሎች፤ ሁለት አጋሰሶች ብለው ቆጠሩና ወደ ፊትም በሀብታችን ከምናገኘው ሁሉ የግል አናደርግም ብለው አጼ ይሙቱ እያሉ ተፈጠሙ።

ከዚህም በኋላ ለሠርገኞቹ ወደ ተሰናዳው ስፍራ ወስደው አሳረፉዋቸው። አንድ ሰዓትም ያህል ከቆዩ በኋላ ራት አቀረቡላቸው። የተዘጋጀውም ምግብና መጠጥ ሁሉ የሚጣፍጥና ለሰውነት የሚስማማ ነበር እንጂ እንደ ሌሎች ሰዎች ሠርግ ምግቡ የማይጣፍጥ፤ መጠጡ የሚያሰክር አልነበረም።

ሚዜዎቹና ሠርገኞቹም ተቀምጠው የደስታ ንግግር እየተነጋገሩ ከመጫወት በቀር እየተነሡና እየቆሙ የብልግና ዘፈን እንዳይዘፍኑ ብርሃኔ ከልክሎ ነበርና እስኪጠግቡ በልተው፤ እስኪረኩ ጠጥተው የጤና እንቅልፍ ተኝተው አደሩ።

በማግሥቱም በማለዳ ሙሽራዪቱን ተቀብለው ምሳቸውን ባንድነት በልተው፤ በአባትና በእናትዋ ፊት ቀርበው ተመርቀው ተሰነባብቱና ከእቲሳ ወደ አፋፍ ወጥተው አደሩ። ከዚያም ጥቂት በጥቂት እየተጓዙ ተጉለት ደረሱ።

የብርሃኔም አባትና እናት ቤተ ዘመዶቻቸውንና ጎረቤቶቻቸውን ሰብስበው በደስታ ተቀበሏቸው። የሠርጉም ድግስ እጅግ ያማረ ነበር። ሙሽሮቹም እንደ ሀገሩ ልማድ አሥር ቀን ያህል በጫጉላ ቤት ተቀምጠው የሠርጉ ወራት ተፈጸመ።

ብርሃኔም አማትና ምራት ምንም ቢፋቀሩ ባንድ ቤት ለመኖር የማይቻል መሆኑን አስቀድሞ ያውቅ ነበርና ይህንኑ ለአባትና

ለእናቱ ገልጦ ነግሮ በቶሎ ቤት ሠርቶ ጎጆ ወጣ። ከዚህም በኋላ ብርሃኔ የውጭውን እያሰናዳ፤ ጽዮን ሞገሳም የውስጡን እያስተነተነች ትዳራቸውን አቃንተው በፍቅርና በደስታ ይኖሩ ጀመር።

ምዕራፍ ፲

ስለ ጽዮን ሞገሳ ልጅ መውለድ

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በፍቅርና በደስታ እግዚአብሔርን በመፍራት ሰውን በማክበር አንድ ዓመት ያህል ከኖሩ በኋላ ጽዮን ሞገሳ ፀነሰችና ትልቅ ደስታ አደረገ። እርስዋም በትምሕርትና በእውቀት ያደገች ስለ ሆነች የበካ ከመብላት፤ የኮመጠጠ ከመጠጣት ተከልክላ ጤናዋን እየጠበቀች ቆይታ ዘጠኝ ወር ከሆናት በኋላ ወንድ ልጅ ወለደች። ዕድሜዋም ፲፯ ዓመት ስለ ሆነ ሰውነቷ በምጥ ሳይጎዳ በደህና ተገላገለች።

ሕፃኑም ፵ ቀን ሲሞላው ወደ ደብረ ብርሃን ወስደው ክርስትና አስነሡት፤ የክርስትና አባቱ የድባሮ ማርያም አለቃ ወልደ አብ ነበሩ። የክርስትናም ስሙ እንደ እናቱ ወገኖች በኩረ ጽዮን ተባለ።

ጽዮን ሞገሳ የተማረች ስለ ሆነች ሰውነቷን በመጠበቋ በሽታ የሌለባት ጤናማ ነበረችና ሕፃኑ የእናቱን ጡት በመጥባት ብቻ በየቀኑ እያደገና እየፋፋ ያድር ነበር። ነገር ግን በተወለደ ባሥር ወሩ እናቱ ጽዮን ሞገሳ ዘመዶችዋን ለማየት ወደ ቡልጋ ስትወርድ ሞግዚቱ በአንቀልባ አዝላው ነበርና እቲሳ ሲደርሱ እያቃሰተ በጭንቅ ታመመ። ጽዮን ሞገሳም ከተጉለት የተነሣችበትን ቀን ትረግም ጀመረች። ይልቁንም የመከር ወራት ስለ ሆነ አባቱ ብርሃኔ አዝመራው እንዳይጠፋበት አስቦ ከሚስቱ ጋራ ወደ ቡልጋ አልወረደም ነበርና ብቻዋን ሳለች ልጅዋ በመታመሙ ኀዘንዋ ከልክ ያለፈ ሆነ።

ጽዮን ሞገሳ አባትና እናቷን ለማየት ልጇዋን አሳዝላ
ከተከተለች ወደ እቴሳ እንደ ወረደች።

ዘመዶችዋም ጭንቀትዋንና ሐዘንዋን ባዩ ጊዜ እኩሉ ትከሻ ወርዶት ይሆናልና የሚያሽ ወጌሻ እንፈልግ ብለው ሔዱ።

እኩሉም የዛር ውላጅ ይዞት ይሆናልና ወደ ደብተራ ዱባለ ዘንድ ሔደን መጽሐፍ እናስገልጥለት ብለው ሔዱ።

ከስድስት ሰዓትም በኋላ የፈተኞቹ ትከሻ የሚያሽ ወጌሻ ይዘው መጡ። ቀጥሎም ሌሎቹ ዘመዶቹዋ ደብተራ ዱባለ ጽፎ የሰጣቸውን አስማት በባሕር አረብ አስፍተው ይዘው መጡ።

ጽዮን ሞገሳም የዘመዶችዋን አሳብና ሥራ አይታ ዘመዶቼ ሆይ፤ ስለ ልጄ በሽታ በማሰባችሁ በመጨነቃችሁ አመስግኛችኋለሁ። ነገር ግን ትከሻውን በወጌሻ ለመታሸት ሰውነቱ ያልጠነከረ ገና ሕፃን ስለ ሆነ ያጥንቶቹ መገናኛ ይለያይና የባሰ በሽታ ይሆንበታል።

ስለ ክታቡም የዛር ውላጅ የሚወጣው በጾምና በጸሎት፤ በሃይማኖትም ነው እንጂ ክታብ በመሸከም አይወጣም። ይህንም ለመረዳት ብትፈልጉ ጌታችን ከደብረ ታቦር በወረደ ጊዜ ለደቀ መዛሙርቱ የነገራቸውን ነገር መመልከት ነው። ማቴ. ፲፯፥ ፳፩።

/ሰሌላውም በሽታ ቢሆን የሚዋጥና የሚጠጣ መድኃኒት የተገኘ እንደ ሆነ ከሥጋና ከደም ጋራ ተዋህዶ ደሙን እያጠራ በሽታውን ያጠፋዋል እንጂ በባሕር አረብ የተሰፋ ክታብ ሰውን ለማዳን አይችልምና ምንም ቢሆን በልጄ አንገት አላስረውም። ነገር ግን ቤተ ክርስቲያን ወስጄ የጌታችንን ሥጋና ደም ከተቀበለ በኋላ ቢሞትም የዘላለም ሕይወትን ያወርሳል። ጥቂትም በጎ የሆነልኝ እንደ ሆነ በአዲስ አበባ ከተማ የልጆች ሀኪም መኖሩን ሰምቻለሁና ወስጄ አሳክመዋለሁ ብላ መለሰችላቸው።

ዘመዶችዋም ወጌሻው ምንም ሕፃኑን ባያሸው መምጣቱ አልቀረምና የድካሙን ዋጋ አንድ አሞሌ ጨው ሰጥተው አሰናበቱት። ለደብተራ ዱባለም የክታቡን ዋጋ ሁለት ቁና ጤፍ ላኩለት።

ጽዮን ሞገሳም በማግሥቱ ሕፃኑን ወደ እቴሳ ገዳም ወስዳ ሥጋ ወደሙ ከተቀበለ በኋላ ማቃሰቱ ተወውና ትንፋሹ ተመለሰለት። ዓይኑም ፃዕረ ሞት የያዘው መስሎ ነበርና አሁን የእናቱን ፊት በደህና እያየ ፍግግ ፍግግ እያለ መጫወት ጀመረ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ጽዮን ሞገሳ አባቱ እንዳይሰማና እንዳይጨነቅ ስለ አሰበች የልጁን መታመም አልላከችበትም ነበር።

ጽዮን ሞገሳ የልጇዋን የበኵረ ጽዮንን በሽታ በሀኪም እንደ አስመረመረች፡፡

ነገር ግን ከተወለደች ጀምራ የአዲስ አበባን ከተማ አይታ አታውቅም ነበርና ከተማውን ለማየት ልጅዋንም ለማሳከም ስለ አለበች የልጁን ሕማም ሳትገልጥ አዲስ አበባን አይቼ እንድመለስ ፍቀድልኝ ብላ ላከችበት፡፡

ብርሃኔም ሚስቱ በትምሕርት ማደጓን እግዚአብሔርንም መፍራቷን ያውቃልና ሳይጠራጠር በቶሎ ሔደሽ ለቅበላ ወደ ተጉለት እንድትመለሽ ፈቅጃለሁ ብሎ ላከባት፡፡

ከዚህ በኋላ ለመንገድዋና ለአዲስ አበባ የሚበቃ ስንቋን አስናድታ ተነሣች፡፡ ደግሞ ልጅዋ የታመመው ከተጉለት ወደ ቡልጋ ስትወርድ በአንቀልባ በመታዘሉ እንደ ሆነ አውቃ ነበርና አሁን ግን ቅርጫት አስመጥታ በውስጡ የገብስ ገለባ ሞልታ በላይ ሸማ ጎዝጉዛ በሸማው ላይ አንቀልባውን ዘርግታ ሕፃኑን አስተኛችው፡፡ በላይም ነፋስ የማይከለክል ዝንብና ትንኝ የሚከለክል ሻሽ አለበሰችው፡፡

ከዚህም በኋላ እየተፈራረቁ የሚሸከሙት ሁለት ወንድ አሽከሮች አስከትላ ወደ አዲስ አበባ ተጓዘች፡፡

አዲስ አበባም በደረሰች ጊዜ ወዲያው በፍጥነት የልጆች ሀኪም ያለበትን ስፍራ ጠይቃ ልጅዋን ይዛ ሔደች፡፡

ሀኪሙም ሕፃኑን በመመርመሪያው አልጋ ላይ አስተኝቶ መስሚያውን በደረቱና በትከሻው በልቡም ላይ እያደረገ ከለካ በኋላ በሽታው የሆድ መድረቅ የተነሳበትም በብርድ ምክንያት መሆኑንና አሁንም ፈጽሞ እንዳልተወው ስለ ተረዳው የሚያስቀምጥ መድኃኒት ቀምሞ ሰጥቶ ዛሬ ማታ ከዚህ መድኃኒት በሾርባ ማንካ አንድ አጠጭውና ይደር፡፡ ይህም ያላስቀመጠው እንደ ሆነ ነገ ጧት ደግሞ አንድ ማንካ ጨምሪለት፡፡ ከነገ ወዲያ ግን መልሰሽ አምጭውና አየዋለሁ አላት፡፡

ሕፃኑ ግን ወዲያው መድኃኒቱን እንደ ቀመሰ አንድ ሰዓት ያህል ቆይቶ ተቅማጥ ጀመረውና እስኪነጋ አራት ጊዜ አስቀመጠው፡፡

በሦስተኛው ቀን እንደ ሀኪሙ ትእዛዝ መልሳ ወደ ሀኪሙ አመጣችው፡፡

ሀኪሙም እንደ ገና እያገላበጠ በመስሚያው ከመረመረው በኋላ በሽታው ሁሉ በተቅማጥ ስለ ወጣለት ባለጤና ሆኖ አገኘው፤ ለእናቲቱም የምስራቹን በነገራት ጊዜ ደስታዋ ከልክ ያለፈ ሆነ፡፡

ከስምንት ቀንም በኋላ ወደ ሀገርዋ የምትመለስበት ጊዜ ስለ ደረሰ ወደ ሀኪሙ ሔዳ ልጅዋን ያከመበትን ዋጋውን ከፈለች፡፡ ሀኪሙም ጽዮን ሞገሳ የተማረች ደግ ሴት መሆኗንና ልጅ መውደድዋን አይቶ ወደ ፊት ስለ ልጅ ማሳደግ የምታደርገውን ምክር ሊመክራት አሰበ፡፡

ወዲያውም ወንበር አቅርቦ ጥቂት እረፍ በይና ልምከርሽ አላት። በወንበርም በተቀመጠች ጊዜ እንደዚህ እያለ ይመክራት ጀመር።

ለወደ ፊቱ ልጅ በወለድሽ ጊዜ ልጁን ዘወትር ጧትና ማታ ለብ ባለ ውኃ ማጠብ ነው። ከታጠበም በኋላ በፍጥነት በፎጣ አብሶ ማድረቅ ነው እንጂ እንደዚሁ የቆየ እንደ ሆነ በቅዝቃዜ በሽታ ይይዘዋል። ከዚህም በኋላ የሚሞቅ ልብስ አልብሶ ባልጋ ላይ አስተኝቶ እንቅልፍ እንዲወስደው ማድረግ ነው።

ጡትሽ እንዳይደርቅ ሆምጣጣ ነገር አትቅመሽ፤ ነገር ግን ውኃ የሚያስጠማ ምግብ እየተመገብሽ ቢገኝ ወተት ባይገኝም ፈልቶ የበረደና የጠራ ውኃ በብዙ ጠጭ። ምናልባትም በማናቸውም በሽታ የታመምሽ እንደ ሆነ ለልጁ የላም ወይም የፍየል ወተት እያፈሉ ሲበርድ ይስጡት እንጂ እንች እንዳታጠቢው፤ ተጠንቀቂ። የላም ወይም የፍየል ወተት ባይገኝ እንኳን እንደ ገንፎ ወይም እንደ ሙቅ የመሰለ የእህል ምግብ ወይም የሥጋ መረቅ መስጠት ነው።

በልብሱ ላይ ሽንቱን የሸናበት እንደ ሆነ ወይም ሌላ እድፍ ነገር ያየሸበት እንደ ሆነ ልብሱን ለውጠሽ ሌላ የታጠበ ልብስ አልብሽው። ለመቸውም ቢሆን ቢገኝ አራት ባይገኝም ሁለት ጥብቆ እያሰፋሽ እያለዋወጥሽ ማልበስ ነው።

በሳምንት በሳምንት አንዳንድ ማንካ የጉሎ ዘይት ወይም ሌላ የሚያስቀምጥ መድኃኒት ማጠጣት ነው። መድኃኒቱ ግን ሀኪም ያልፈቀደውና ያልተፈተነ እንዳይሆን መጠንቀቅ ያስፈልጋል።

ደግሞም ባለቀስ ቁጥር ጡት አትስጭው፤ ነገር ግን ጧት አንድ ጊዜ፤ ደግሞ በሦስት ሰዓት አንድ ጊዜ፤ በስድስት ሰዓት አንድ ጊዜ፤ በዘጠኝ ሰዓት አንድ ጊዜ፤ ፀሐይ ሲጠልቅ አንድ ጊዜ አጥቢው፤ ሌሊትም እንደዚሁ ሁለት ጊዜ ብቻ አጥቢው።

ከአታክልትም ሙዝ፣ በሀረ ሎሚ፣ ድንች ይህን የመሰለ ሁሉ ለልጅ መልካም ነው። ለማናቸውም ቢሆን በወር በወሩ አንችን ልጅሽንም ሀኪም ቢመረምራችሁ መልካም ነው።

ይህንም የመከርሁሽን ሁሉ ብታደርጊ ልጅሽ በጤና ያድግልሻል፤ አንችም ያለኀዘን ትኖሪያለሽ እያለ እጅግ ደስ በሚያሰኝና ወደ ልብ የሚገባ ምክር መከራት።

ጽዮን ሞገሳም ከወንበር ላይ ተነሥታ ቆማ ሀኪሙ ስለ መከራት ምክር ሁሉ አመስግና ወደ ቡልጋ ሔደች።

ቡልጋም በደረሰች ጊዜ የሀኪሙን ነገር ለዘመዶችዋ ነገረቻቸው። እነርሱም ሕፃኑ በስምንት ቀን እንደ ዳነ መልኩም እንደ ተለወጠና እንዳማረበት አይተው ሀኪም ማለት እንደ እግዚአብሔር ነውን እያሉ አደነቁ።

ጽዮን ሞገሳም ባልዋ ብርሃኔ ለቅበላ ወደ ተጉለት እንድትመለስ አስታውቋት ነበርና ቅበላ መድረሱን አይታ ከዘመዶችዋ ተሰናብታ ወደ ተጉለት ወጣች። ልጅዋም በአንቀልባ የታዘለ እንደ ሆነ እንደ ፊተኛው እንዳይታመም ስለ ፈራች ወደ አዲስ አበባ በወሰደችበት ቅርጫት ውስጥ አግብታ ወንዶች አሽከሮች እየተፈራረቁ ተሸክመውት ወጡ።

ብርሃኔም ሚስቱ ጽዮን ሞገሳ የባልዋን ትእዛዝ ፈጻሚ መሆኗን ያውቅ ነበርና ለቅበላ ስምንት ቀን ሲቀረው እስከ ደብረ ብርሃን ወጥቶ ተቀበላት። የተወደደች ሚስቱንና ልጁንም በማየቱ እጅግ ደስ አለው።

ወደቤታቸው በደረሱ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ተሰብስበው እንኳን ደህና ገባሽ እያሉ ሰላምታ አቀረቡላት።

ሁለት ቀንም ካረፈች በኋላ በየጎረቤትዋ እየሔደች የባሏን ዘመዶች፣ ሽማግሎችንና ባልቴቶችን ስትጠይቅ ሰነበተች።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በደስታ ነዋሪዎች ስለ ሆኑ በኵረ ጽዮንን በወለደች በሦስተኛው ዓመት ሴት ልጅ ወለደችና የክርስትና ስምዋ ወለተ ጽዮን ተባለ። ደግሞ ወለተ ጽዮንን በወለደች በሁለተኛው ዓመት ሌላ ወንድ ልጅ ወለደችና የክርስትና ስሙ ተክለ ጽዮን ተባለ።

ቀጥላ ደግሞ በሦስተኛው ዓመት ሌላ ሴት ልጅ ወለደችና የክርስትና ስምዋ በአባትዋ በብርሃኔ ወገን ጥንተ ብርሃን ተባለች። ከዚህ በኋላ ግን መውለድ ተዋትና እነዚያን አራቱን ልጆችዋን ታሳድግ ጀመር።

ልጆችዋም ካደጉ በኋላ ሁለቱ ወንዶች ልጆች ወደ ደብረ ብርሃን እየወጡ ተምረው ዳዊት ደገሙ። ሁለቱን ሴቶች ልጆች ግን እናታቸው ጽዮን ሞገሳ በቤትዋ እያስተማረች ዳዊት አስደገመቻቸው። የእጅ ሥራም ተምረው አወቁ። በቤትም ውስጥ በሚሆነው ሥራ ሁሉ እናታቸውን እየረዱና እያገለገሉ በማደጋቸው የአባታቸውም የእናታቸውም ወገኖች ሁሉ እጅግ ደስ አላቸው።

ምዕራፍ ፲

ስለ ሥላሴ በዓል ዝክርና ስለ ብርሃኔ ሞት

ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳ ለሥላሴ በዓል ዝክር ያዘክሩ ነበርና ለጥር ሥላሴ ቤት ሙሉ ድግስ ስለ ደገሱ የደብረ ብርሃን ካህናት ወደ ተጉለት ወርደው ዝክሩን ሲበሉና ሲጠጡ ውለው በዚያው አድረው ነበር። በማግሥቱም ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ ከልጆቻቸው ጋራ ባንድ ገበታ ተቀምጠው ሲበሉ የደብረ ብርሃን አለቃ ወደ እልፍኝ ተጠርተው ገብተው ነበርና ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳን ልጆቹንም ባንድ ገበታ ተቀምጠው ሲበሉ ባዩ ጊዜ ፊታቸውን ወደ ብርሃኔ አዙረው ከዳዊት መዝሙር ፻፳፯ኛውን ፍሬ ጸማከ ተሴሰይ።

ብፁዕ አንተ ወሠናይ ለከ።
ብእሲትከ ከመ ወይን ሥሙር ውስተ ጽርሐ ቤትከ።
ወውሉድከ፤ ከመ ተክለ ዘይት ሐዲስ፤ ዐውደ ማዕድከ።
ናሁ ከመዝ ይትባረክ ብእሲ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር።
ይባርከ እግዚአብሔር እምጽዮን።
ወትሬኢ ሠናይታ ለኢየሩሳሌም።
በኵሉ መዋዕለ ሕይወትከ።
ወትሬኢ ውሉደ ውሉድከ።
ሰላም ላዕለ እስራኤል እያሉ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ቃል ተናገሩ።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ አራት ልጆች ከወለዱና ካደጉላቸው በኋላ ባንድነት ተቀምጠው ሲበሉ የደብረ ብርሃን አለቃ እንደ መረቋቸው።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የልጅ ልጆች አይተው ሸምግለው ዕድሜ ጠግበው በፍቅርና በደስታ ከኖሩ በኋላ ብርሃኔ በድንገት በሽታ ታመመና ሞተ። ጽዮን ሞገሳም አርባውን አውጥታ በባልዋ ናፍቆትና ኃዘን ሰውነቷ ስለ ደከመ በቶሎ አረፈችና ሁለቱም በደብረ ብርሃን ተቀበሩ።

ይህንም በመሰለ ጋብቻ ተጋብተው፤ ልጆች ወልደው፤ የልጅ ልጆች አይተው የሚሞቱ ባልና ሚስት እጅግ የታደሉ ናቸው።

ተጨረሰ፤ አሜን።